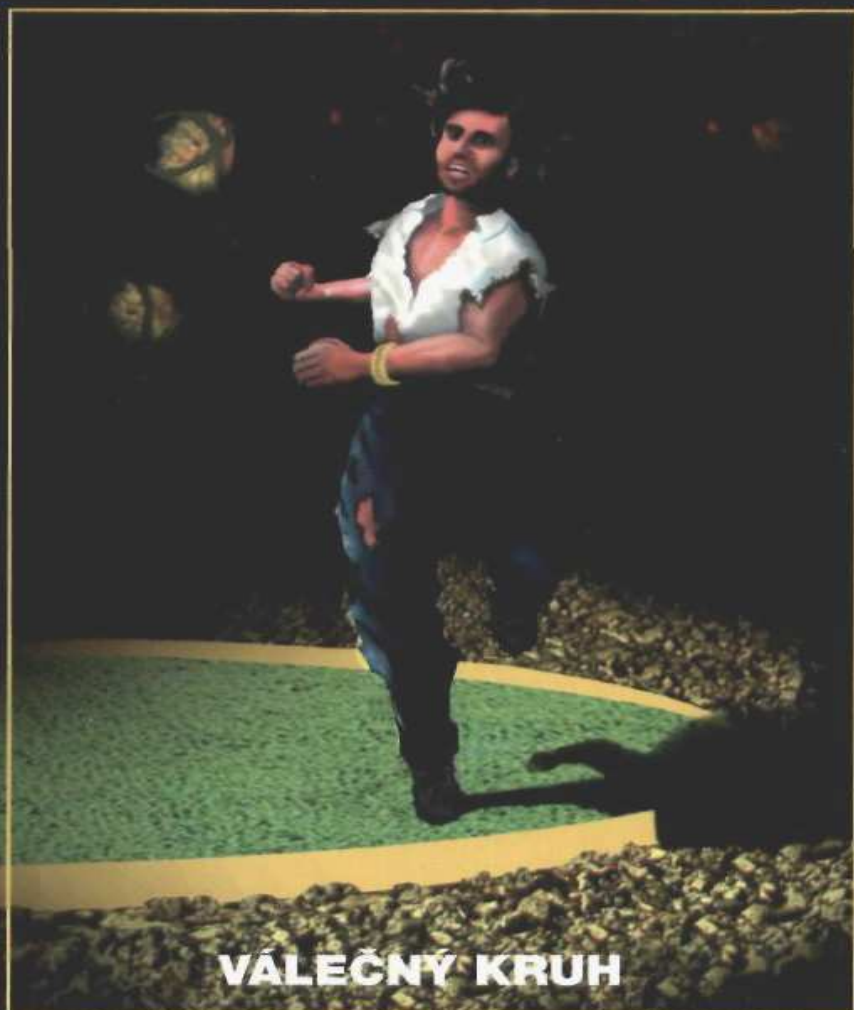

Piers Anthony

SOS PROVAZ

VÁLEČNÝ KRUH

Piers Anthony

SOS PROVAZ

1.část trilogie Válečný kruh

Svět je po atomové katastrofě. Lidé, kteří přežili, žijí v patriarchální společnosti, v níž je nejvyšší hodnotou válečnická zdatnost. Změny jsou ale nevyhnutelné, protože se objeví neporazitelný válečník Sol Mistr Všech Zbraní, který chce kmeny spojit a vytvořit Impérium. Podaří se Podivínům, skupině lidí, kteří na tento svět dohlížíjí a udržují intelektuální, technologickou a civilizační kontinuitu lidstva, jeho plány překazit?

Cena 139,- Kč

ISBN 80-85951-10-X

LEONARDO

PIERS ANTONY

trilogie

Válečný kruh

1 Sos Provaz

2 Var Hole

3 Neq Meč

LEONARDO
OSTRAVA

Piers Anthony

SOS

PROVAZ

první část trilogie
VÁLEČNÝ KRUH

LEONARDO
OSTRAVA
1999

*Copyright © 1968 by Piers Athony
Published by Agreement with Renaissance,
A Literary Talent Agency,
9220 Sunset Boulevard, Suite 302
Los Angeles, California
Translation © 1999 by Martin Heneš
Cover © 1999 by René Balický
For Czech edition © 1999 by Leonardo*

**ISBN 80
85951-10-X**

KAPITOLA PRVNÍ

Dva potulní bojovníci se z opačných stran přibližovali k hospodě. Oblečení měli obyčejné: tmavé kalhoty, přepásané v kolenou i v pase, přes ně volné, vpředu rozhalené bílé kamizoly, sahající k bokům a s rukávy k loktům. Rozcuchané vlasy měli přistříhnuté vpředu nad obočím, ze strany nad ušima a zezadu se ani nedotýkaly límce. Vousy měli krátké a řídké.

Muž přicházející od východu nesl obyčejný meč v plastové pochvě, pověšené přes široká záda. Byl mladý a mohutně stavěný, i když nepříliš hezký. Černé vlasy a obočí mu dodávaly zlověstného vzezření, které však bylo v rozporu s jeho povahou. Byl svalnaté postavy a pohyboval se jistě jako atlet.

Ten, co přicházel od západu, byl menší a štíhlejší, ale vyznačoval se stejně dobrou fyzickou kondicí. Modré oči a světlé vlasy dávaly jeho obličej tak jemné vzezření, že kdyby neměl vousy, mohl by se skoro vydávat za ženu. V jeho pohybech však nebylo nic dívčího. Tlačil před sebou jednokolový uzavíratelný vozík, ze kterého trčela několik stop dlouhá lesklá ocelová tyč.

Tmavovlasý muž dorazil ke kulaté budově první, vstřícně však počkal na druhého. Než promluvili, podívali se na sebe. Z budovy vyšla mladá žena, vyzývavě oděná do jediného kousku látky. Pohlédla na jednoho bojovníka, pak na druhého. Největší čas věnovala pohledu na velké zlaté náramky, které měli na levých zápěstích. Mlčela však.

Sotva se k nim přiblížila, muž s mečem na ni obdivně pohlédl. Měla dlouhé lesklé vlasy barvy noční oblohy a přitažlivou postavu. Pak promluvil k muži s vozíkem:

„Chceš se se mnou podělit o nocleh, příteli? Nehledám vládu nad lidmi.“

„Já hledám vládu v Kruhu,“ odpověděl druhý, „ale o nocleh se rozdělím.“

Usmáli se a potřásli si rukama. Plavovlasý pohlédl na dívku. „Nepotřebuju ženu.“

Rozčarovane sklopila zrak, ale vzápětí zvedla oči k muži s mečem. Ten po chvíli mlčení, které vyžadovaly dobré mravy, řekl:

„Chceš tedy strávit noc se mnou, krásná dívka? Nenabízím nic jiného.“

Dívka zkrásněla spokojeností.

„Ráda s tebou strávím noc, Meči. Nic víc nežádám.“

Usmál se, vzal do pravé ruky náramek a stáhl ho se zápěstí.

„Jsem Sol Meč, vášnivý filozof. Umíš vařit?“

Když přikývla, podal jí náramek.

„Uvaříš večeři i pro mého přítele a vyčistíš mu oděv.“

Druhý muž se zarazil.

„Zaslechl jsem dobře tvé jméno? Já jsem Sol.“

Vyšší bojovník se pomalu otočil a zamračil se.

„Myslím, že ano. Nosím to jméno od minulého jara, kdy jsem získal meč. Ale možná užíváš jinou zbraň. Není třeba začínat spor.“

Dívka pohledem přeskakovala z jednoho na druhého.

„Tvou zbraní je určitě tyč, bojovníku,“ řekla neklidně, ukazujíc na vozík.

„Já jsem Sol,“ odpověděl rozhodným hlasem. „Tyč i meč. Mé jméno nesmí nosit nikdo jiný.“

Bojovník s mečem vypadal nespokojeně.

„Takže se se mnou pouštíš do sporu? Chtěl bych, aby se to nestalo.“

„Trvám jen na svém jménu. Vyber si jiné a nebudeme mít důvod k souboji.“

„Získal jsem ho tímto mečem. Nemůžu se ho vzdát.“

„Tak ti ho budu muset vzít v Kruhu, příteli.“

„Prosím,“ protestovala dívka. „Počkejte do rána. Uvnitř je televize a koupelna. Uvařím dobrou večeři.“

„Přijala bys od muže jméno, které bylo zpochybněno?“ zeptal se bojovník s mečem tiše. „Musíme to vyřídit hned, krásko. Pak můžeš posloužit vítězi.“

Stydlivě se kousla do rudého rtu a vrátila náramek.

„Necháte mne aspoň být svědkem?“

Muži si vyměnili pohledy a pokrčili rameny.

„Prosím, ženo, jestli chceš,“ řekl plavovlasý a vykročil červeně označenou stezkou jako první.

Sto yardů od hospody byl Kruh o poloměru patnácti stop, ohraničený nízkou plastovou obrubou světležluté barvy a se štěrkovým povrchem okolo. Uprostřed byl dokonalý kruh hladce střiženého trávníku. Byl to Válečný kruh – srdce kultury tohoto světa.

Tmavovlasý muž si sundal pás i kazajku a odhalil obrovský hrudník. Na krku, hrudníku a břiše mu hrálo mohutné svalstvo. Vytáhl meč: dlouhou lesklou čepel z kalené oceli a ohmataným stříbrným jílcem. Několikrát se jím rozmáchl a vyzkoušel ostří na nedalekém stromku. Jedno mávnutí – a stromek padl uťatý u kořene.

Druhý muž otevřel vozík a z přihrádky vytáhl stejnou zbraň. Vedle ní ležely nože, hole, palcát, ocelová koule morgensternu a dlouhá tyč.

„To umíš bojovat všemi těmi zbraněmi?“ zeptala se dívka udiveně.

Bojovník jen přikývl.

Oba muži se vydali ke Kruhu a pohlédli si do očí. Dotýkali se prsty u nohou vnějšího okraje Kruhu.

„Vyzývám tě k boji o jméno,“ řekl plavovlasý. „Na meče, tyče, hole, morgensterny nebo palcáty. Vyber si jiné jméno a boj bude zbytečný.“

„Raději zůstanu bezejmenný,“ odpověděl tmavovlasý. „Získal jsem své jméno mečem, a jestli někdy vezmu do ruky jinou zbraň, tak jenom proto, abych si ho vybojoval zpět. Vyber si zbraň, kterou vládneš nejlépe. Postavím se ti s mečem v ruce.“

„Takže o jméno a o zbraň,“ řekl plavovlasý, který začal projevovat hněv. „Vítěz bere všechno. Ale protože ti nechci způsobit zranění, budu s tebou bojovat tyčí.“

„Souhlasím!“

Tentokrát tmavovlasý na protivníka vrhl zamračený pohled. „Poražený ztratí jméno a všechny zbraně a už nikdy si nebude osobovat právo na jméno, ani na užívání žádné standardní zbraně!“

Dívka naslouchala vystrašená sázkou překračující hranice zdravého rozumu. Neodvážila se však protestovat.

Vešli do Válečného kruhu a začali s bleskovou výměnou úderů. Dívka je se strachem pozorovala, protože drobnější bojovníci většinou používali menší a ostřejší zbraně. Silnějším přenechávali těžký palcát a dlouhou tyč. Oba bojovníci však byli tak dobří, že jejich výška nehrála roli. Snažila se pozorovat úderý a protiúderý, brzy však ztratila přehled. Oba muži kroužili kolem sebe, útočili, vedli úderý a uskakovali před nimi. Ocelový meč se odrážel od ocelové tyče a oplácel její útoky. Pomalu se ve všem začala orientovat.

Meč byl silnou zbraní. Ale i když bylo těžké bránit se jeho úderům, pro útočníka bylo stejně obtížné změnit směr úderů, díky čemuž měl protivník většinou čas útok odrazit. Dlouhou tyčí se zase lépe zacházelo, protože se držela obouruč; bylo tak zajištěno jistější uchycení, ale účinný úder se jí dal vést jen do odkrytého cíle. Meč byl především útočnou zbraní a tyč obrannou. Meč každou chvíli prudce útočil na krk, nohu nebo tělo, ale vždycky ho nějaká část tyče zablokovala.

Zpočátku se zdálo, že se protivníci navzájem zabijí, po chvíli však bylo jasné, že počítají s tím, že jejich útoky budou odraženy a že nesměřují ke krvavému vítězství, ale k převzetí taktické výhody. V určité chvíli boj mezi dvěma neobvykle talentovanými bojovníky ustrnul v mrtvém bodu.

Najednou se tempo změnilo. Plavovlasý převzal iniciativu, rychlými úderý tyčí přinutil protivníka bránit se a vyvedl ho z rovnováhy sérií úderů mířených na ramena, nohy a hlavu. Bojovník s mečem před úderý spíše uskakoval, než aby je se snažil odvracet svou jedinou zbraní. Evidentně mu v této zběsilé bitvě stále více těžkla v ruku. Meč se k dlouhým bojům nehodil. Bojovník s tyčí si uchoval více sil a nyní měl převahu. Brzy se ruka s mečem unaví a bude příliš pomalu chránit tělo.

Ale ne hned. Dokonce i nezkušený pozorovatel by si všiml, že se silně stavěný muž příliš rychle unavuje. Byla to léčka. Protivník měl také podezření, a čím víc tmavovlasý muž zpomaloval, tím byl opatrnější. Neměl v úmyslu nechat se vyprovokovat k nějakému riskantnímu útoku.

Náhle se bojovník s mečem pustil do podivuhodné akce. Když se konec hole širokým a jistým rozmachem blížil k jeho boku, neodvrátil úder, ani necouvl. Vrhł se na zem a nechal tyč prosvištět nad svou hlavou. Pak se otočil na bok a naslepo ťal mečem. Ten opsal nebezpečný oblouk k soupeřovým kotníkům. Protivník vyskočil, překvapen tímto neobvyklým a nebezpečným útokem, ale když se jeho nohy ocitly ve vzduchu a začaly se přibližovat k zemi, meč se svistem protal vzduch a opsal oblouk opačným směrem.

Bojovník s tyčí se nedokázal dostatečně rychle znovu zvednout, protože zrovna padal. Nenechal se však tak jednoduše chytit do pastí. Udržel si rovnováhu i ovládání zbraně, prokazoval úžasné dokonalou koordinaci pohybů. Ve chvíli, kdy meč podruhé udeřil, zabodl konec tyče do země mezi svýma nohama. Když se ostří dotklo holeně, objevila se krev, ale tyč úder zadržela a ochránila bojovníka před přeseknutím svalu, nebo něčím ještě horším. Raněný muž byl stále schopen bojovat.

Trik se nepovedl. Znamenalo to konec bojovníka s mečem. Když se pokoušel vstát, tyč se zvedla a udeřila ho ze strany do hlavy tak silně, že se otočil a z Kruhu vypadl. Zůstal ležet omráčený na šterku. Stále držel meč, ale už nebyl schopen použít ho. Po chvíli si uvědomil, kde se nachází, vzteky krátce vykřikl a pustil zbraň z ruky. Prohrál.

Sol, nyní již jediný vlastník tohoto jména, odhodil tyč na zem vedle vozíku a překročil plastovou obrubu Kruhu. Uchopil poraženého za ruku a pomohl mu vstát.

„Pojď, musíme se najíst,“ řekl.

„Ano,“ ozvala se dívka, náhle vytržená ze zamyšlení. „Ošetřím vám rány.“

Vedla je k hospodě. Teď, když se na ně nepokoušela udělat dojem, vypadala mnohem krásněji.

Budova měla tvar třicet stop vysokého hladkého válce o poloměru deseti stop. Vnitřní stěnu tvořila tvrdá plastová deska, natažená kolem, jak se zdálo, s úsilím ne větším, než je třeba k obalení krabice. Na vrcholu se nacházel průsvitný kužel, jehož špička byla seříznuta, aby se ven dostala roura komínu. Z dálky bylo vidět lesknoucí se zařízení, skryté za kuželem, které zachytávalo sluneční světlo a zajišťovalo tak stálý přísun energie přístrojům, ukrytým uvnitř budovy.

Neměla okna a jediné dveře směřovaly k jihu. Skládaly se ze tří skleněných tabulí, otáčejících se kolem osy. Pouštěly příchozí dovnitř po jednom a zabraňovaly příliš silnému proudění vzduchu. Uvnitř bylo světlo a chládek. Velkou místnost osvětlovalo rozptýlené světlo, odrážející se od podlahy a stropu.

Dívka rozložila skládací lehátka, uschovaná v okrouhlé stěně. Když oba muži usedli na plastový nábytek, přešla za polici, na níž ležely zbraně, oblečení a náramky, aby napustila vodu z kohoutku, zabudovaného do středového pilíře. Za chvíli přinesla plechové umyvadlo s teplou vodou, houbou otřela Solovu krvácející nohu a ovázala ji. Pak se začala zabývat modřinou na hlavě poraženého bojovníka. Muži se věnovali rozhovoru. Teď, když byl spor vyřešen, nebylo mezi nimi žádné nepřátelství.

„Jak jsi přišel na ten trik s mečem?“ zeptal se Sol, který vypadal, že si nevšímá dívčích kradmých pohledů, i když se o něj starala víc než dobře. „Nechybělo málo a mohl díky němu zvítězit.“

„Neuspokojují mě staré praktiky,“ řekl Bezejmenný, když mu dívka přikládala obklad. „Občas se ptám: ‚Proč to musí být zrovna tak?‘ a ‚Jak by se to dalo vylepšit?‘, nebo ‚Má to nějaký smysl?‘ Studuji písemnosti po Starobylých a občas se mi v nich podaří najít odpovědi, na které bych sám nedokázal přijít.“

„Zajímáš mě. Ještě nikdy jsem nepotkal bojovníka, který by uměl číst. A bojoval jsi dobře.“

„Ne dost dobře,“ řekl bezbarvě. „Teď musím odejít na Horu.“

„Je mi líto, že se to muselo stát,“ odpověděl Sol upřímně.

Bezejmenný přikývl. Nějakou dobu mlčeli. Pak odešli do sprchy, postavené ve středovém pilíři, osušili se a převlékli do jiného oblečení, aniž by si všímali dívčiny přítomnosti.

S ovázanými ranami zasedli ke společné večeři. Hostitelka tiše rozložila stůl připevněný k severní stěně, rozestavila židle, pak vytáhla jídlo z kuchyňského sporáku a chladničky, také zabudované ve sloupu. Muži se neptali, odkud pochází pikantní bílé maso nebo jemné víno. Jídlo bylo považováno za přirozenou věc, nehodnou úvah, stejně jako celá hospoda.

„Jaký je tvůj životní cíl?“ zeptal se Bezejmenný, když seděli u zmrzliny a dívka myla nádobí.

„Mám v úmyslu založit Impérium.“

„Vlastní kmen? Nepochybuju, že to dokážeš.“

„Impérium. Hodně kmenů. Jsem dobrý bojovník. V Kruhu jsem lepší než kdokoli, koho jsem kdy viděl bojovat. Lepší než náčelníci kmenů. Jsem ochoten vzít kohokoli, koho porazím v boji, ale ještě jsem nepotkal nikoho, koho bych skutečně chtěl. S výjimkou tebe, ale my jsme nebojovali o vládu. Kdybych věděl, že jsi tak dobrý, trval bych na jiných podmínkách.“

Společník se rozhodl kompliment ignorovat, i když mu udělal radost.

„Abys dokázal vytvořit kmen, potřebuješ poctivé lidi, zkušené v používání svých zbraní, kteří pro tebe budou bojovat a získávat ti nové členy. Musí to být mladí muži, stejně jako ty, kteří budou poslouchat tvé rady a využívat je. Abys mohl vytvořit Impérium, potřebuješ něco víc.“

„Víc? Nenašel jsem ani mladé lidi, kteří by za něco stáli. Jenom neschopné amatéry a slabé starce.“

„Vím o tom. Na východě jsem moc dobrých bojovníků nepotkal. Kdybys nějaké našel na západě, určitě bys nechodil sám. Ještě nikdy jsem neprohrál v boji...“

Na chvíli umlkl, když si uvědomil, že už není bojovníkem. Aby skryl přicházející smutek, hovořil dál. „Všiml sis, jak jsou staří náčelníci opatrní? Nebudou bojovat s nikým, když si nebudou jisti vítězstvím a odhadnout to dokážou dobře. Všichni nejlepší bojovníci jsou jejich poddaní.“

„To ano,“ souhlasil Sol smutně. „Ti dobří nechtějí bojovat o vládu, jenom pro radost. To mě zlobí.“

„Proč by to měli dělat? Proč by náčelník s pevnou pozicí měl ohrožovat vlastní dílo, když může získat jenom tvé služby? Musíš nejdřív získat stejně dobrý kmen, jako je ten jeho. Teprve potom se s tebou náčelník bude ochoten střetnout v Kruhu.“

„Jak můžu získat pořádný kmen, když se mnou skuteční bojovníci nechtějí bojovat?“ zeptal se Sol, který znovu získal zájem. „Je na tuhle otázku v tvých knihách nějaká odpověď?“

„Nikdy jsem nebojoval o vládu. Kdybych ale měl založit kmen, tím spíš Impérium, nejdřív bych našel nadějně mladíky, udělal bych z nich své poddané, i kdyby ještě v Kruhu nebyli dost dobří. Potom bych je vzal na nějaké skryté místo, naučil je všechno, co vím o boji a přikázal bych jim cvičit – bojovat mezi sebou a se mnou – až by byli skutečně dobří. Pak bych měl skvělý kmen a mohl bych s ním vyrazit na setkání a získávat ostatní.“

„A pokud by jiní náčelníci nechtěli vstoupit do Kruhu?“ Sol s čím dál větším zájmem pokračoval v diskusi.

„Našel bych nějaký způsob, jak bych je k tomu přinutil. Vyžaduje to taktiku. Šance by musely být stejné, nebo lepší pro ně. Ukázal bych jim lidi, které by chtěli získat, a smlouval s nimi, až by se styděli se mnou nebojovat.“

„Neumím smlouvat,“ odpověděl Sol.

„Mohl bys mít několik schopných bojovníků, kteří by to udělali za tebe, stejně jako další, kteří by za tebe bojovali. Náčelník nemusí všechno dělat sám. Rozděluje ostatním úkoly a sám jenom řídí.“

Sol se zamyslel.

„To mě nikdy nenapadlo. Jedni bojují zbraněmi, druzí hlavou.“ Ještě chvíli přemýšlel. „Jak dlouho by trvalo vyškolení takového kmene, kdybych už měl lidi?“

„Záleží na několika věcech. Na tom jak jsi dobrý učitel, kolik ti, se kterými pracuješ, toho už umí a jak rychle se učí.“

„A kdybys to dělal s lidmi, které jsi během svého putování potkal?“

„Rok.“

„Rok!“ Sol byl překvapený.

„Pořádné přípravy nic nenahradí. Za několik měsíců by bylo určitě možné stvořit průměrný kmen, ale určitě ne společenství,

kterému by se mělo podařit založit Impérium. Takový kmen by musel být připravený na všechno, a to vyžaduje čas. Čas, úporné úsilí a trpělivost.“

„Trpělivost je to, co mi chybí.“

Dívka dokončila práci a vrátila se, aby mohla naslouchat rozhovoru. V hospodě nebylo víc místností, šla tedy za pilíř do sprchovací kabiny a tam se převlékla. Měla teď na sobě svůdné šaty, zvýrazňující přitažlivou skulinku mezi nadry i štíhlou postavu.

Sol byl stále pohroužen v myšlenkách. Zdálo se, že si dívky nevšímá, i když si přisunula židli blízko něj.

„Kde by bylo možné najít vhodné místo k takovému školení? Takové, kde by nikdo nešpehoval, ani nepřekážel?“

„Ve Zlém kraji.“

„Ve Zlém kraji? Tam nikdo nechodí!“

„Přesně tak. Nikdo si tě tam nevšimne, ani se nebude zajímat o to, co děláš. Můžeš si představit lepší řešení?“

„Ale to znamená smrt!“ zapoměla se dívka a vykřikla.

„Ne nezbytně. Dozvěděl jsem se, že duchové – zabijáci, nazývaní Rentgeny, kteří tady zůstali po Výbuchu, ustupují. Staré knihy tomu říkají ‚záření‘, a to časem mizí. Rentgen je buď osoba, nebo jednotka záření, nevím to přesně. Nejvíc Rentgenů je uprostřed Zlého kraje. Na rostlinách a zvířatech se dá poznat, jestli je krajina za značkami bezpečná. Musel bys být hodně opatrný a nepouštět se moc daleko, ale na okrajích...“

„Nechci, abys šel na Horu,“ skočil mu Sol do řeči. „Člověka, jako jsi ty, potřebuju.“

„Beze jména a beze zbraně?“ hořce se rozesmál. „Jdi svou cestou, vytvoř své Impérium, Sole, Mistře Všech Zbraní. Jenom jsem uvažoval nad možnostmi.“

Ale Sol se nedal.

„Když budeš souhlasit s tím, že mi budeš rok sloužit, dám ti část svého jména. Potřebuju tvé myšlenky, protože jsou lepší než moje.“

„Mé myšlenky?“

Tmavovlasého muže to zaujalo. Mluvil o Hoře, ale ve skutečnosti nechtěl zemřít. Bylo ještě tolik zajímavých věcí k poznání, knih k prostudování, námětů k přemýšlení. Používal svou

zbraň v Kruhu, protože to byl uznávaný zvyk mužů, ale přes svou bojeschopnost a svalnatou postavu měl duši učence a experimentátora.

Sol ho pozoroval.

„Navrhuju... Sos.“

„Sos... Beze zbraně,“ odpověděl zamyšleně. Nelíbil se mu zvuk toho jména, ale byla to rozumná nabídka. Jméno se podobalo tomu, které nosil dřív.

„Co bys žádal výměnou za jméno?“

„Vedení výcviku, organizaci tábora, budování Impéria – všechno to, co jsi popsal. Chci, abys to dělal pro mne. Abys byl mým bojovníkem myšlení. Mým rádce.“

„Sos Rádce.“

Začínalo se mu to líbit. I jméno teď znělo líp.

„Lidé mě nebudou poslouchat. Potřebují pořádného náčelníka. Jinak z toho nic nebude. Pokud se mi postaví a já nebudu mít zbraň...“

„Kdo se ti postaví, zemře,“ odpověděl Sol nesmlouvavě. „Mou rukou.“

„Říkáš rok... A budu si moci nechat jméno?“

„Ano.“

Přemýšlel nad výzvou, která se mu naskytla, nad šancí vyzkoušet si své závěry v praxi.

„Souhlasím.“

Natáhli ruce přes stůl a se vši vážností si jimi potřásli.

„Zítra začneme s budováním Impéria,“ řekl Sol.

Dívka na ně pohlédla.

„Chtěla bych jít s vámi,“ řekla.

Sol se usmál, aniž by na ni pohlédl.

„Chce tvůj náramek zpátky, Sosi.“

„Ne,“ byla zmatená, když viděla, že její narážka míjí cíl. „Ne bez...“

„Ženo,“ připomněl ji Sol drsným tónem. „Já nepotřebuji ženu. Ten muž bojoval dobře. Silou převyšuje mnohé, kteří drží v rukou zbraň a navíc je vzdělaný, zatímco já ne. Nebudeš v hanbě, když budeš nosit jeho symbol.“

Zvedla hlavu.

„Chtěla bych jít... sama.“

Sol pokrčil rameny.

„Jak si přeješ. Dokud si nenajdeš muže, budeš pro nás vařit a prát. S tím, že budeme vždycky nocovat v hospodě.“ Na chvíli se odmlčel a zamyslel se. „Sosi Rádce, je to rozumné?“

Sos pohlédl na ženu. Byla teď rozzlobená, ale přesto krásná. Snažil se nevšímat si jejího výstříhu, aby ten pohled neovlivnil jeho rozhodnutí.

„Nemyslím. Je skvěle stavěná a dokonale vaří, ale je tvrdohlavá. Pokud nebude mít svého muže, budou s ní potíže.“

Pohlédla na něj.

„Chci mít jméno, stejně jako ty,“ zasyčela. „Čestné jméno.“

Sol praštil pěstí do stolu, až se vinylový povrch prohnul.

„Zlobíš mě, ženo. Chceš říct, že jméno, které jsem vymyslel, není dost čestné?“

„Je, Mistře Všech Zbraní,“ ucouvla rychle. „Ale nenabídl jsi ho mně.“

„Tak si ho vezmi!“ Hodil po ní zlatým náramkem. „Ale já ženu nepotřebuju.“

Zmatená, ale rozradostněná zvedla tu těžkou věc a zmáčkla ji, aby se přizpůsobila její ruce. Sos tomu neklidně přihlížel.

KAPITOLA DRUHÁ

O dva týdny později na severu narazili na červené výstražné značky. Rostlinstvo se neměnilo, věděli ale, že za zlověstnou hranicí nepotkají mnoho zvířat a žádné lidi. Dokonce i ti, kteří se rozhodli zemřít, odcházeli na Horu, kde chtěli najít rychlou a čestnou smrt, protože ve Zlém kraji by je nejspíš čekala hrůza a utrpení.

Sol se zastavil, znepokojený značkami.

„Proč tady jsou, když to území podle tebe není nebezpečné?“ zeptal se.

Sola horlivě přitakala. Za svůj strach se nestyděla.

„Protože Podivíni své mapy neopravovali už padesát let,“ odpověděl Sos. „Už dávno měli tohle území znovu prozkoumat. Nakonec to jednoho dne udělají a přesunou varovné značky o dalších deset nebo patnáct mil. Už jsem ti říkal, že záření není nic trvalého a že časem mizí.“

Nyní, tváří v tvář nebezpečí, si už Sol nebyl tak jistý.

„Říkáš, že záření je něco, co se nedá zahlédnout, zaslechnout, ucítit čichem ani hmatem a přesto tě může zabít? Vím, že jsi studoval knihy, ale mně se to prostě zdá jako nesmysl.“

„Možná, že knihy lžou,“ přidala se Sola a posadila se. Dny rázného pochodu jí posílily svaly na nohou, ale neubraly na ženskosti. Byla krásná a věděla o tom.

„Já sám jsem měl pochybnosti,“ přiznal Sos. „Existuje hodně věcí, které nechápu a hodně knih, které jsem neměl příležitost přečíst. Jeden z textů říká, že polovina lidí zemře, když je napadne čtyři sta padesát Rentgenů, zatímco stromy vydrží, víc než sto tisíc, jenže nevím kolik je jeden Rentgen, ani jak ho mám změřit. Podivíni mají skřínky, které tikají vždycky, když se ocitnou poblíž záření a tak poznají jeho sílu.“

„Co když jedno tiknutí znamená jeden Rentgen?“ zjednodušila si dívka vysvětlení. „Jestli mají knihy pravdu...“

„Myslím, že mají. Je v nich hodně věcí, které se zpočátku zdají nesmyslné, ale nikdy jsem tam nenašel chybu. To záření, pokud jsem to dobře pochopil, se objevilo po Výbuchu a je podobné světlu fosforeskující houby. Za dne to světlo není možné spatřit, ale ví se,

že existuje. Houba se dá skrýt v dlaních, aby na ni nedopadaly sluneční paprsky, a pak zelené...”

„Světlo houby!“ skočil mu Sol rozhněvaně do řeči.

„Představ si, že je jedovaté, že onemocníš, když se dotkne tvé kůže. V noci se mu můžeš vyhnout, ale ve dne je to problém. Nevidíš ho, ani necítíš... Přesně takové jsou Rentgeny. Tam, kde se nacházejí, jsou ve všem: v zemi, ve stromech, ve vzduchu.“

„A jak tedy můžeme vědět, že zmizely?“ zeptala se Sola. Její hlas byl najednou ostřejší, což Sos přisuzoval strachu a únavě. Dívka postupně ztrácela auru sladké naivity, která ji obklopovala první den v hospodě.

„Zabíjí i rostliny a zvířata. Můžeš je najít na okrajích, ale úplně uprostřed není nic živého. Dokud budou vypadat normálně, nemělo by nám nic hrozit. Několik mil za značkami by už měla být země bez záření. Je to určité riziko, ale v naší situaci je rozumné ho podstoupit.“

„A nejsou tam hospody?“ zeptala se dívka, jenom napůl uklidněná.

„Pochybuji, že by byly. Podivíni nesnáší Rentgeny úplně stejně jako my. Dokud neprozkoumají terén, nemají důvod je tam stavět. Budeme si jídlo muset obstarávat sami a spát pod širým nebem.“

„V tom případě si raději vezmeme luky a stany,“ řekl Sol.

Nechali Solu, aby hlídala vozík se zbraněmi a vrátili se tři míle k poslední hospodě. Vešli dovnitř a vytáhli ze zbrojnice dva silné luky a toulce plné šípů. Přibrali i cestovní oblečení: lehké nylonové kamaše, přilby a batohy. Aby se seznámili s výstrojí, oba vystřelili po třech šípech do terče, postaveného u Válečného kruhu. Pak si luky přehodili přes záda a zase se vydali na cestu.

Sola spala, opřená o strom, s necudně vyhrnutou sukní. Sos se otočil. Pohled na její tělo na něj stále působil, přestože už poznal i její horší vlastnosti. Jeho vztah k ženám byl vždycky chladný, nechtěl se pouštět do stálých svazků. Neustálá blízkost ženy jiného muže na něj účinkovala vlivem, který se mu nelíbil.

Sol ji kopl.

„Tak se staráš o mé zbraně, ženo?“

Vyskočila, rozhněvaná a zostuzená.

„Starám se o ně stejně, jako ty o mne!“ vykřikla a pak se vystrašeně kousla do rtu.

Sol ji ignoroval.

„Musíme rychle najít nějaké místo,“ řekl a podíval se na nejbližší značku.

Sos dal dívce kamaše a přilbu, které pro ni přinesl. Sola to nenapadlo. Sos přemýšlel, proč ti dva jsou ještě pořád spolu, když se k sobě vůbec nehodili. Mohl snad sex znamenat tak mnoho?

Znovu se od ní otočil, odpovědi na tuto otázku se bál.

Překročili hranici a vydali se pomalu do nitra Zlého Kraje. Sos ovládl nervozitu, která na něj dolehla. Věděl, že na ostatní to musí působit podstatně silněji. On byl tím, kdo alespoň trochu věděl, co dělá. Musel dokázat, že se nemýlí. Život celé trojice teď závisel na jeho bdělosti.

Především ho však popouzeli ti dva. Sol od počátku tvrdil, že nepotřebuje ženu. Nejdříve to vypadalo na šlechtetnost vůči druhému muži, protože žena byla jenom jedna. Pak však ženě dal náramek, symbolizující manželství. Spali spolu už dva týdny, ona však neprojevovala žádnou spokojenost. Sos měl zlé tušení.

Listoví, lesní podrost a pole, to vše se zdálo být netknuté, ale jak pokračovali v cestě, slyšeli čím dál mív lesních zvuků. Viděli ptáky a četný hmyz, ale nebyli tady jeleni, svišti, ani medvědi. Sos se neúspěšně pokoušel najít jejich stopy. Mohlo to znamenat, že budou mít problémy s lovnou zvěří. Přítomnost ptáků ale ukazovala na to, že území je – alespoň zatím – bezpečné. Sos neznal jejich odolnost, ale předpokládal, že všichni teplokrevní tvorové snesou zhruba stejnou dávku záření. Ptáci, kteří se museli zdržovat na jednom místě kvůli vysedávání vajíček, by určitě onemocněli, kdyby takové nebezpečí hrozilo.

Stromy ustoupily mýtině, která se svažovala ke klikaté říčce. Zastavili, aby se napili. Sos počkal, dokud v proudu nespátřil několik malých rybek, které rychle mizely před jeho rukou, nořící se do potoka. Člověk mohl pít vodu, ve které žily ryby.

Dva ptáci v bezhlasém tanci proletěli mýtinou. Léтали nahoru a dolů, větší za menším. Jestřáb pronásledoval něco, co se podobalo vrabci. Už ho téměř dostihl. Ptáček, evidentně vyčerpaný, se

zoufalým úsilím unikal nataženým drápům a silnému zobáku. Muži tomu lhostejně přihlíželi.

Náhle se vrabec rozletěl přímo k nim, jakoby u nich hledal ochranu. Jestřáb na chvíli zůstal nerozhodně viset ve vzduchu, pak se však rozlétl za obětí.

„Zastav ho!“ vykřikla Sola, pohnutá tím, co považovala za prosbu o pomoc.

Sol se na ni zaskočeně podíval. Pak zvedl ruku, aby jestřába zastavil.

Dravec uhnul ze směru, zatímco vrabec přistál na zemi u Soliných nohou a sedl si tam, neschopný se strachem nebo únavou zvednout. Sos měl podezření, že se pták bojí lidí úplně stejně, jako svého nepřítele. Jestřáb kroužil opodál, až se nakonec rozhodl. Byl hladový.

Sol sáhl do vozíku a pohybem tak rychlým, že byl skoro nepostřehnutelný, z něj vytáhl hůl. Když se dravec, s pohledem upnutým na ptáka sedícího na zemi, trochu snesl, Sol se rozmáchl. Sos věděl, že byl jestřáb mimo jeho dosah a že letěl příliš rychle... tu však najednou krátce vykřikl. Hůl udeřila dravce v letu a jeho zmračené tělo odhodila do řeky.

Sos vytřeštil oči. Byl to nejrychlejší a nejpřesnější zásah, jaký kdy viděl, přestože to Sol udělal s nechutí, rozhněvaný na zvíře, které neuposlechlo jeho varování. Do této chvíle si myslel, že Sol v Kruhu zvítězil jen se štěstím, i když byl určitě schopným bojovníkem. Teď pochopil, že s tím štěstím nemělo co dělat.

Sol si s ním prostě hrál, dokud nebyl zraněn, a pak rychle ukončil boj.

Ptáček poskakoval po zemi a bezmocně třepetal křídýlky. Sola couvla, jako by se teprve teď, když už je po všem, lekla. Sos si oblékl rukavice, které vytáhl z batohu a opatrně natáhl ruku. Vzal vystrašeného tvorečka za křídla a zvedl ho do vzduchu.

Ukázalo se, že to není vrabec, ale nějaký pták, který se vrabci dost podobal. Na hnědých křídlech měl žluté a oranžové skvrny, zobák měl velký a tupý.

„Je to určitě mutant,“ řekl Sos. „Ještě nikdy jsem takového neviděl.“

Sol pokrčil rameny. Nezajímalo ho to. Vylovil z vody tělo jestřába. Pokud nenajdou něco lepšího, snědí jeho maso.

Sos rozevřel dlaně. Uvolněný pták mu však seděl na ruce, příliš vylekaný na to, aby se byť jen pohnul.

„Leť, hlupáčku,“ řekl a jemně jím zatřásl.

Malé drápky našly mužův malíček a sevřely se na něm.

Sos opatrně pozvedl ruku, a když se ujistil, že tvoreček není nebezpečný, ohmatal mu křídlo, aby se přesvědčil, jestli není zlomené. Pera se rovnoměrně roztáhla. Pak zkontroloval i druhé. Dotýkal se ptáka lehce, aby každou chvíli mohl odlétnout za svobodou, kdyby se rozhodl. Obě křídla byla nepoškozená, alespoň pokud to Sos dokázal posoudit.

„Leť,“ zopakoval a zamával rukou ve vzduchu.

Pták přidřepł a jenom občas trochu roztáhl křídla, aby udržel rovnováhu.

„Jak chceš,“ řekl Sos. Přiložil ruku k pásku na rameni a třásl jí tak dlouho, dokud pták nepřesedl na nylon. „Hlupáčku,“ zopakoval s nádechem sympatie v hlase.

Zase se vydali na pochod. Míjeli pole a křoviny, rozdělené ostrůvky stromů. Když nadešel soumrak, bzúčení hmyzu začalo být hlasitější. Nejčastěji je bylo slyšet z větší vzdálenosti, nikdy však nepřicházelo od země. Nenarazili na žádné stopy velkých zvířat. Nakonec rozbili tábor na břehu potoka a ulovili několik malých ryb. Sos rozdělal oheň, zatímco Sola zkušeně očistila a připravila ryby. Bylo vidět, že se v této práci vyzná.

Před příchodem noci otevřeli batohy a vytáhli z nich dva stany z nylonového vlákna. Zatímco se Sol cvičil, Sos u řeky vykopal jámu na odpadky a Sola nasbírala hromadu suchých větví na oheň, jehož odlesky jí jenom přidávaly na krásu.

Pták celou dobu zůstával u Sose. Když musel sáhnout do batohu, odlétl z jeho ramene, nepouštěl se však daleko. Nejedl nic.

„Dlouho to takhle nevydržíš, hlupáčku,“ napomínal ho Sos něžně. Tak ptáček dostal jméno Hlupáček.

Když se Sos vrátil k ohništi, uviděl před sebou najednou velkou siluetu, pohybující se tiše jako zjevení. Obrovská noční můra – pomyslel si a vykročil k ní.

Hlupáček zakřičel a vrhl se na ni. Strhl se krátký boj ve vzduchu – v takovém světle byl hmyz stejně velký jako pták – pak bílá můra splaskla jako propíchnutý balón a zmizela v rozevřeném ptačím zobáku. Sos pochopil: Hlupáček byl noční pták a na denním světle se necítil dobře. Jestřáb ho pravděpodobně vyrušil ze spánku a pronásledoval ho, když ještě úplně neprocítl. Hlupáček jen hledal úkryt, ve kterém by mohl bezpečně přežít den.

Ráno sbalili stany a vydali se do hloubi zakázaného území. Na zemi ještě pořád neviděli žádné stopy zvířat. Sos uvažoval, proč na zemi nežijí žádní savci, plazi ani hmyz. Ve vzduchu nechyběli motýli, včely, mouchy, okřídlení brouci ani velké můry, ale země, v normálních podmínkách nejbohatší zásobárna života, byla mrtvá.

Že by se nebezpečí drželo v zemi déle, než kdekoli jinde? Ale vždyť většina hmyzu prožila část života ve stadiu larvy v zemi, nebo ve vodě... a rostliny byly zdravé. Dřepł si, aby klackem zaryl do země.

Byly tam larvy, žížaly a podzemní brouci. Vypadali normálně. Život se nacházel pod zemí i ve vzduchu, ale co se stalo s obyvateli země?

„Hledáš přítele?“ zeptala se Sola kousavě.

Nepokoušel se ji vysvětlit, co ho zneklidnilo. Sám si tím nebyl jistý.

Odpoledne našli to, co hledali: pěkné otevřené údolí, kterým kdysi tekla řeka. Nad tím, co z ní zůstalo, rostly stromy. V horní části koryta se dolina zužovala do snadno hájitelné průrvy, z níž se řítíl vodopád. V dolní části se řeka rozlévala do mokřadů porostlých rákosy, které by bylo obtížné překonat pěšky nebo na lodích. Z obou stran údolí vedly zelené průsmyky, ležící mezi okrouhlými kopci.

„Tady by mohlo tábořit sto mužů s rodinami!“ zvolal Sol. „Dvě stě! Tři sta!“

Od té doby, co zjistil, že je duchové Zlého kraje už neohrožují, se mu nálada rychle zlepšila.

„Nevypadá to špatně,“ přiznal Sos. „Jenom pokud se tady neukrývá žádné neznámé nebezpečí.“

Skutečně se tady neukrývalo?

„Není tady zvěř,“ přitakal Sol rozvážně. „Ale jsou tady ryby a ptáci. Budeme moci lidi posílat pro jídlo. Viděl jsem tady i ovocné stromy.“

Sos si všiml, že Sol vzal projekt za svůj a věnoval pozornost všemu, co by mu mohlo zajistit úspěch. Ale předčasný optimismus by se také mohl ukázat jako nebezpečný.

„Ryby a ovoce!“ zavrčela Sola a protáhla obličej. Zdála se však být spokojená s tím, že se už nebudou pouštět dál do nebezpečného území.

Sos z toho měl také radost. Tížila ho existence Zlého kraje. Věděl, že Rentgeny nejsou jediným nebezpečím...

Když se objevili bílí noční tvorové, Hlupáček se opět rozkřičel. Vzhledem k barvě se zdáli být větší, než byli ve skutečnosti. Pták za nimi radostně odlétl. Obrovské můry byly nejspíše jeho jedinou potravou. Hlupáček – Sos předpokládal, že je to samec – je požíral bez ohledu na množství. Že by si je schovával ve voleti na horší časy?

„Odporný zvuk,“ řekla Sola.

Sos pochopil, že měla na mysli Hlupáčkův ostrý křik. Nenašel na to žádnou odpověď. Ta žena ho současně fascinovala i přiváděla k šílenství. Pro ptáka však její mínění nemělo význam.

Jedna z mūr proletěla cestou k ohništi těsně kolem Sola. Ten ji bleskovým pohybem chytil, aby se na ni mohl podívat. Náhle zaklel a odhodil ji. Hlupáček ji okamžitě chytil.

„Bodla tě?“ zeptal se Sos. „Ukaž mi ruku.“

Přivedl Sola k ohni a podíval se na ránu.

Kolem bodnutí byl patrný rudý kroužek.

„Snad to není nic hrozného,“ řekl Sos. „Jenom obranné bodnutí. Na tvém místě bych si ale pro jistotu rozřízl ránu a vysál z ní jed, který se tam může nacházet. Nikdy jsem neslyšel o mūře s žihadlem.“

„Zranit si vlastní pravou ruku?“ rozesmál se Sol. „Ať tě to raději ani nenapadne, Rádce.“

„Nebudeš muset bojovat alespoň týden. Do té doby by se to mělo zahojit.“

„Ne.“ To byla jeho jediná odpověď.

Spali stejně, jako minulé noci: stany postavené vedle sebe, v jednom z nich oni dva, ve druhém Sos, který dlouho napjatě ležel a nemohl usnout. Nebyl si jistý, co ho tak zneklidnilo. Když konečně usnul, zdálo se mu o obrovských křídlech a bujných nadrech, jedno i druhé v mrtvolně bledé barvě. Nevěděl, co ho lekalo víc.

Ráno se Sol neprobudil. Ležel oblečený ve stanu. Sužovala ho horečka. Oči měl napůl otevřené, ale zrakem mířil neurčitě nahoru. Občas pohnul víčky. Dýchal rychle a povrchně, jakoby ho něco tlačilo na hrudi. Ve skutečnosti to tak bylo, protože silné svaly na končetinách a trupu byly ztuhlé.

„Vzal si ho duch – zabiják!“ vykřikla Sola. „Rentgeny!“

Sos si důkladně prohlédl znavené tělo. Dokonce i v nemoci působila jeho velikost a síla mohutným dojmem. Dřív si myslel, že je Sol spíš obratný v pohybech, než silný, ale musel přiznat, že se mýlil. Obvykle se pohyboval tak mrštně, že svaly byly nepostřehnutelné. Teď však měl vážné potíže. Jeho organismus ničil nějaký nebezpečný jed.

„Ne,“ odpověděl Sos. „Rentgeny by zabily i nás.“

„Tak co to tedy je?“ zeptala se nervózně Sola.

„Neškodné bodnutí.“

Ironie na ni však neudělala dojem. To jemu se zdálo o křídlech bílých jako smrt, ne jí.

„Chyť ho za nohy. Chci ho zchladit ve vodě.“

Litoval, že nečetl víc lékařských knih, i když i z těch, které měl k dispozici, toho příliš nepochopil. Lidské tělo většinou vědělo, co dělá. Možná byla horečka k něčemu dobrá – aby vypálila jed? Báł se ji však nechat dál působit na svalovou a mozkovou tkáň.

Sola ho poslechla. Společně donesli Solovo velké tělo k řece.

„Stáhni z něj oblečení,“ řekl Sos. „Může při tom dostat křeč. Nesmíme dopustit, aby ho mokré oblečení udusilo.“

Zarazila se.

„Já jsem nikdy...“

„Rychle!“ vykřikl, pobízejí ji. „Závisí na tom život tvého muže.“

Sos mu sundal nylonový kabát, zatímco Sola rozvázala provaz u pasu a stáhla kalhoty.

„Ach!“ vykřikla.

Chtěl jí znovu vynadat. V takové chvíli si nemohla dovolit být zaražená mužskou nahotou. Pak spatřil, nač se dívala. Konečně pochopil, co mezi nimi nebylo v pořádku.

Následek zranění, vrozená vada, nebo mutace – to nedokázal odhadnout. Sol nikdy nebude otcem. Není divu, že chtěl v životě dosáhnout úspěchu. Nebylo mu souzeno mít syny, kteří by šli v jeho stopách.

„A přesto je pořád muž,“ řekl Sos. „Hodně žen by ti závidělo jeho náramek.“ Zastyděl se však, když si vzpomněl, že ho po souboji v Kruhu Sol bránil stejným způsobem. „Neříkej to nikomu.“

„Ne,“ odpověděla roztřeseným hlasem. „Nikomu.“ Dvě slzy jí skanuly po tvářích. „Nikdy.“

Věděl, že myslela na to, jaké pěkné děti by s tímto bojovníkem mohla mít. Byl v každém ohledu nedostižný – kromě jediné věci.

Ponořili tělo do studené vody. Sos držel hlavu nad hladinou. Doufal, že náhlé ochlazení přinese kladný výsledek, ale pacientův stav se nezměnil. Sol mohl přežít nebo zemřít, bez ohledu na jejich snahu. Nezbyvalo jim nic jiného, než přihlížet.

Po několika chvílích Sos vytáhl Sola zpátky na břeh. Hlupáček, vyvedený tím zmatkem z rovnováhy, si mu sedl na hlavu. Pták hlubokou vodu rozhodně nemiloval.

Sos přítele prohlédl.

„Budeme tady muset zůstat, dokud se jeho stav nezmění,“ řekl. Neupřesnil však, jakým směrem se ta změna může ubírat. „Má silný organismus. Je možné, že krize už minula. Nemůžeme připustit, aby můry bodly i nás. Pravděpodobně bychom zemřeli dřív, než by skončila noc. Bude lepší, když budeme ve dne spát a v noci hlídat. Snad se všichni vlezeme do jednoho stanu a vypustíme Hlupáčka, aby lítal venku. Ještě rukavice... Musíme je na sobě mít celou noc.“

„Ano,“ odpověděla klidným a jasným hlasem.

Věděl, že je čeká těžký úkol. V noci budou vystrašenými vězni, zavřenými v příliš těsném prostoru, který nebudou moci opustit. Budou se ukrývat před tvory s bílými křídly a zároveň se budou snažit hlídat člověka, který každou chvíli může zemřít.

Přítěžovalo jim také vědomí, že i když Sol získá zpět svou sílu, nikdy nebude moci uspokojit svou ženu s vnadnými křivkami, ke které se Sos bude muset tisknout celou noc.

KAPITOLA TŘETÍ

„Podívej!“ vykřikla Sola a ukázala na úbočí kopce na druhé straně doliny.

Bylo poledne a Solův stav se nezměnil. Pokoušeli se ho nakrmit, ale jeho hrdlo odmítalo cokoli polknout. Sos ho hlídal ve stanu, chráněného před sluncem a dotěrnými mouchami. Nejistota a neschopnost udělat něco lepšího ho přiváděla k šílenství. Nevšímal si dívčina hloupého chování.

Jejich problémy však teprve začínaly.

„Sosi, podívej!“ řekla znovu a vydala se k němu, aby ho chytila za ruku.

„Běž pryč,“ zavrčel, ale podíval se, kam ukazovala.

Na pahorku byl roztažen šedivý koberec. Majestátně klesal na rovinu, jako kdyby někdo rozléval po okolí hustý olej z gigantického džbánu.

„Co to je?“ zeptala se hysterickým hlasem, který už mu začínal vadit. Všiml si však, že už spoléhá na jeho názor. „Rentgeny?“

Napjal zrak ve zbytečné snaze uvidět podrobnosti. Určitě to nemohl být olej.

„Mám obavu, že je to přesně to, co z okolí vyhnalo zvěř.“

Jeho nejasné obavy se začaly vrchovatě naplňovat.

Přešel k Solovu vozíku a vytáhl z něj dvě krátké hole – lehké ohlazené pruty se zakulacenými konci. Byly dvě stopy dlouhé a půl druhého palce silné, vyrobené z velice tvrdé imitace dřeva.

„Vezmi si je, Solo. Budeme s tím muset nějak bojovat a tohle by pro tebe mohla být nejvhodnější zbraň.“

Vzala si hole s očima přilepenýma k přicházející vlně, i když bylo vidět, že k této zbrani nemá důvěru.

Sos si vzal palcát – nebyl delší než hůl – vyrobený z podobného materiálu, ale podstatně těžší. Na jednom konci měl do ruky dobře padnoucí, zdrsňenou rukojeť, na druhé se rozšiřoval do vyhlazené kapky, v nejširším místě o poloměru osmi palců. Palcát vážil šest liber, přičemž většina jeho váhy se nacházela na konci. S takovou zbraní dokázal obratně zacházet jen velice silný muž. Když použil celou sílu, výsledek byl stejně ničivý, jako úder kovářským

kladivem. Ve srovnání s jinými druhy zbraní byl palcát neohrabaný, ale většinou stačil jenom jediný dobrý úder na to, aby boj skončil. Mnoho mužů se ho bálo.

Sos se cítil rozpačitě, když jej vzal do ruky, jednak proto, že to nebyla jeho zbraň, ale také proto, že mu ho Kodex cti zabráňoval použít v Kruhu. Hned však takové nesmyslné myšlenky odehnal. Neměl v úmyslu palcát použít v boji, ani s ním vstoupit do Kruhu. Potřeboval účinnou obranu proti neobvyklému nebezpečí a v takovém případě nebyl palcát méně čestnou zbraní než luk. Byla to nejlepší věc na odvrácení hrozícího nebezpečí, kterou měl po ruce.

„Až to přijde, útoč na okraje,“ řekl Sole.

„Sosi! Je... je to živé!“

„Přesně z toho jsem měl strach. Malá zvířátka, miliony zvířátek. Pustoší zemi a požírají každého tvora, který na ní žije. Jako termiti.“

„Termiti!“ vykřikla a pohlédla na hole, které držela v ruce.

„Něco podobného, jenom horší.“

Živá vlna dorazila na rovinu a valila se přes ni v hrozivém tempu. Některá z běžících zvířat už byla tak blízko, že dokázali rozeznat jednotlivé kusy. Z této vzdálenosti už nepřipomínala homogenní tekutinu.

„Myši!“ zvolala dívka s úlevou. „Maličké myši!“

„Je to možné. Myši patří k nejmenším savcům a rozmnožují se nejrychleji, navíc savci jsou největší masožravci a všežravci na Zemi. Ať už je to cokoli, předpokládám, že jsou to masožravci.“

„Myši? Ale jak...“

„Záření nějakým způsobem působí na mláďata a mění je v mutanty. Mutace jsou většinou vražedné, ale malá část populace, u které došlo k prospěšným změnám, přežívá a získává převahu. Druh se stává silnějším, než byl předtím. Knihy tvrdí, že takovým způsobem vznikl i člověk.“

„Ale myši!“

Předvoj už dorazil k jejich nohám. Sos se cítil hloupě, když pozvedal palcát proti takovým nepřítelům.

„Obávám se, že jsou to hraboši. Nejdřív byli hmyzožraví. Jestli záření zabilo všechno kromě hmyzu, určitě se sem vrátili mezi prvními.“

Dřepl si, jednoho hraboše rukou v rukavici zvedl, aby ho mohl ukázat Sole. Nechtěla se podívat, ale Hlupáček se koukl. Nelíbilo se mu to.

„Nejmenší, ale nejkrvelačnější ze všech savců. Dva palce vzrůstu, ostré zuby, smrtonosný jed – i když jeden hraboš ho nemá tolik, aby to člověka mohlo zabít. Ten tvor útočí na všechno, co žije a denně sežere dvakrát víc masa, než kolik sám váží.“

Sola poskakovala z místa na místo, jak se snažila vyhnout útočícím drobečkům. Neměla z nich ten hloupý strach, který některé ženy mají, ale určitě je nechtěla mít na těle nebo pod nohama.

„Podívej!“ vykřikla. „Oni...“

Už to také uviděl. Tucet zvířat se dostalo do stanu. Začala lézt po Solovi, očichávala jej a hledala nejlepší místa, kam by se mohla zakousnout.

Sos se na ně vrhl, začal palcátem mlátit do země, zatímco na ně Sola útočila holemi, ale horda už dorazila v celé své velikosti. Místo každého tělíčka, které utloukly neumělé údery, se objevilo dvacet dalších, cenících své droboučké zuby. Tělíčka zabitých hlodavců byla bleskově roztrhána a sežrána.

Malí vojáci vedli válku ve velkém stylu.

„Nemůžeme bojovat se všemi!“ vykřikl Sos. „Do vody!“

Otevřeli stan, za ruce vytáhli Sola ven a hodili jej do řeky.

Sos vešel do vody po prsa a setřásl ze sebe nejbojovnější hlodavce. Všiml si, že mu z četných škrábanců na rukou prýští krev. Doufal, že co se týče jedu, byl na omylu, protože stejně jako Sola už byl tolikrát pokousán, že by s určitostí ztratili vědomí, kdyby se jeho účinek kumuloval.

Malí rozzuření tvorečci se zastavili na břehu a Sos si na chvíli pomyslel, že se jeho nápad setkal s úspěchem. Pak se však nejodvážnější tvorové vrhli do vody a s očima lesklýma jako korálky sledovali svůj cíl. Další se vrhli za nimi. Během chvilky byla vodní hladina pokryta chlupatými tělíčky.

„Musíme se dostat co nejdál od nich!“ vykřikl Sos. „Plav!“

Hlupáček přeletěl na druhý břeh a neklidně usedl na keř. Už nebylo tajemstvím, proč na zemi neexistoval život!

„Ale stany, zásoby...“

Měla pravdu. Museli znovu získat stan. V opačném případě je po západu slunce nebude nic chránit před můrami. Nezměrná armáda hrabošů se jich nemusela obávat, ale všichni větší tvorové byli ohroženi.

„Vrátím se pro naše věci!“ vykřikl Sos. Loktem přidržel Sola a plaval k protějším břehu. Někde odhodil palcát, který mu už stejně k ničemu nebyl.

Utekli hlodavcům a z posledních sil se vydrápali na břeh. Sola se naklonila nad nemocným, aby mu co nejvíce pomohla. Sos však opět skočil do vody, aby splnil jeden z nejtěžších úkolů svého života. Rozháněl se rukama, zbavený tíhy, mnohem svižněji, ale když se přiblížil k protilehlému břehu, musel se probíjet živou masou hlodavců. Obličej měl na úrovni jejich tělíček.

Nadechl se a klesl pod hladinu. Plaval pod vodou tak dlouho, dokud mu nezačal chybět vzduch a nemusel se znovu nadechnout. Nohama se zapřel o dno a odrazil se kolmo vzhůru. Vyskočil nad hladinu, odhodil přitom hraboše na všechny strany, nadechl se skrz zaťaté zuby a zase se ponořil.

Nejistým krokem vystoupil na břeh, šlapal po pištících a bránících se zvířatech, popadl nejbližší batoh a strhl stan. Kdyby ho složili a schovali věci... Solova choroba jim v tom zabránila.

Hlodavci byli všude. Proháněli se po batohu i uvnitř, dokonce i v záhybech složeného stanu. Jejich špičaté, chlupaté tlamičky se mu otíraly o obličej a zuby ostré jako jehly zaútočily, když si batoh přitiskl k hrudi. V běhu jím třásl, ale drželi se pevně, vysmívali se jeho úsilí, a když jenom na chvíli přestal, skákali mu do očí.

Neohrabaně se vrhl do vody a přistál na živém podkladu. Začal silně kopat nohama. Tentokrát se nemohl potopit. Batoh byl vyroben tak, aby se udržel na vodě a v záhybech stanu se udržely vzduchové bubliny. Navíc měl obě ruce plné nákladu. Malí d'áblíci mu stále tancovali po nákladu, škrábali ho drápy do rtů a do nosu, kde nacházeli místo k zachycení. Pevně zavřel oči. Nepřestával přitom kopat nohama a doufat, že plave správným směrem. Zvířátka mu šplhala po vlasech, ohryzávala mu boltce a pokoušela se prodrat do uší a nosu. Sos zaslechl Hlupáčkův chraplavý křik a pochopil, že mu pták vylétl naproti a utrpěl drtivou porážku. Mohl ale aspoň utéct

nahoru. Sos se mezi zaťatými zuby nadechl. Snažil se, aby se mu útočníci nedostali do úst.

„Sosi! Tady!“

Sola ho volala. Vděčně se k ní naslepo otočil. Po chvíli vyplaval z husté břechky a ocitl se v čisté vodě. Zase je předběhl!

Batoh a stan nasákl a přestal se na vodě nadnášet. Díky tomu se mohl ponořit a pod vodou otevřít oči, zatímco z něj proud strhával hraboše.

Před sebou uviděl její nohy. Ukazovaly mu cestu. Ještě nikdy neviděl nic tak hezkého.

Chvíli na to už ležel na břehu. Strhávala z něj hraboše a zadupávala je do bláta.

„Pojď,“ vykřikla mu přímo do ucha. „Už jsou v polovině řeky!“

Ne, nesměl si odpočinout, i když byl neskutečně vyčerpaný. Zvedl se na nohy a otrásl se jako veliký chundelatý pes. Šrámy na obličeji ho pálily a svaly na rukou se nechtěly rozhýbat.

Nějak se mu podařilo najít Solovo tělo a přehodit si je přes rameno. Pak začal šplhat nahoru do strmého kopce. Unaveně dýchal, i když skoro nepostupoval vpřed.

„Pojď!“ vykřikovala každou chvíli vysokým hlasem. „Pojď! Pojď! Pojď!“

Viděl ji před sebou, jak zvedá batoh, do kterého násilím nacpali stan. Voda z batohu kapala na její mokré pozadí. Fantastické pozadí, pomyslel si a raději se pokusil soustředit na ně, než na strašlivou tíhu na zádech. Nedařilo se mu to.

Útek – noční můra námahy a vyčerpání – se táhl donekonečna. Sosovi jakoby zdřevěněly nohy. Zoufale se dotýkaly země, aniž by ho posunovaly vpřed. Když padal, její nelítostný křik ho nutil zvednout se a pokračovat v zoufalém pochodu, než zase upadl. A znovu. Špičaté tlamičky s lesklými, krví zbarvenými zuby, se přibližovaly k jeho očím, nosu a jazyku. Teplá tělíčka pod jeho velkýma nohama křupala a pištěla jako hromada váčků, naplněných krví a kostičkami. Kamkoli se podíval, viděl obrovská křídla, bílá jako kost a vířící jako sněhová vánice.

Byla tma. Ležel na mokré zemi a třásl se zimou hned vedle nehybného příteleva těla. Otočil se na druhou stranu a sám sebe se

ptal, proč ještě nepřišla smrt. Najednou se ozvalo třepetání křídel, hnědých se žlutými žilkami, a Hlupáček mu usedl na hlavu.

„Děkuju ti,“ zašeptal s vědomím, že se k němu té noci můry nepřiblíží.

Usnul.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Probudilo ho mihotavé světlo, které mu dopadalo na víčka. Sol ležel vedle něj, jak se ukázalo, živý. Ve slabém světle ohně, hořícího venku, uviděl Sos nahou Solu, jak sedí vedle nich.

Najednou si uvědomil, že jsou všichni nazí. Sol na sobě neměl skoro nic, už když jej ponořili do vody, a zbytek oblečení...

„Visí na šňůře u ohniště,“ řekla. „Třásl ses tak, že jsem z tebe musela ty promočené šaty svléknout. Moje byly také mokré.“

„Udělala jsi dobře,“ odpověděl. Když šlo o Sola, rychle se zbavil předsudků, protože to bylo nutné. Když se jednalo o něj, musel se zachovat stejně. Přemýšlel, jak si poradila s jeho svlékáním. Určitě byl příliš těžký na to, aby ho mohla zvednout. Musela se při tom dost nadřít.

„Myslím, že už jsou suché,“ řekla. „Ale můry...“

Podíval se na stěnu stanu, ve kterém byli zavření. Sola zapálila oheň na takovém místě, že teplo proudilo dovnitř přes lehkou síťku ve vchodu a ohřívalo vnitřek, ale kouř se dovnitř nedostal. Uložila oba muže tváří k zemi, s hlavami k teplu a sama si na druhé straně stanu klekla mezi ně. Naklonila se tak, že se šikmá nylonová celta nedotýkala jejích zad. Určitě to nebyla příjemná pozice, ale její obnažená ňadra při tom vypadala velmi dobře.

Sos měl výčitky, že se i v tak nevhodnou chvíli zajímal o její tělo. Ale tak to bylo vždy: nedokázal se na ni dívat, aniž by nepocítil fyzickou touhu. Byla to jeho druhá noční můra: že se zaplete se ženou svého přítele a tak sám sebe uvrhne do hanby. Sola zareagovala bleskově a prokázala rozumné uvažování a dokonce i odvalu, takže obvinění z koketnosti považoval za urážku. Byla nahá a svůdná... ale nosila náramek jiného muže.

„Co kdybych přinesl oblečení?“ nabídl se.

„Ne. Všude je plno mūr. O hodně víc než předtím. Hlupáček se přejídá, ale my nemůžeme ani vystrčit ruku.“

„Už brzy budeme muset přiložit na oheň.“

Venku byla zima a jeho nohy to i přes teplo v uzavřeném stanu cítily. Viděl, jak se Sola třese. Seděla dál od ohně.

„Můžeme si lehnout na sebe,“ řekla. „Bude nám tepleji, pokud dokážeš vydržet moji váhu.“

To také dávalo smysl. Stan nebyl pro tři dost široký; kdyby si však Sola lehla na oba muže, bylo by dost místa i tepla. Jedno i druhé nutně potřebovali. Přistupovala k problému velmi prakticky. Měl se snad chovat méně rozumně?

Když se přemístila, ucítil hedvábně jemný dotek ruky na své noze. Projel jí příjemný třes.

„Myslím, že mu klesla horečka,“ řekla. „Pokud se nám ho podaří udržet přes noc v teple, zítra by mu mohlo být líp.“

„Možná, že toxin hrabošů neutralizoval můří jed,“ odpověděl. S radostí změnil téma. „Kde to jsme? Nepamatuju si, jak jsem se sem dostal.“

„Jsme za průsmykem, na druhé straně řeky. Nemyslím, že by se k nám mohli dostat. Ne dnes v noci. Cestují v noci?“

„Myslím že ne, když to dělají za dne. Někdy musí spát,“ odmlčel se. „Za řekou? To znamená, že jsme se dostali podstatně dál do nitra Zlého kraje.“

„Ale říkal jsi, že záření zmizelo.“

„Říkal jsem, že ustupuje. Nevím, jak rychle se to děje, ani jak daleko ustoupilo. Možná už jsme v jeho dosahu.“

„Nic necítím,“ odpověděla nervózně.

„Nedá se vycítit.“

Nemělo smysl o tom diskutovat. I kdyby se nacházeli na okraji nebezpečné zóny, nemohli nikam utéct.

„Když rostliny zůstaly stejné, určitě je všechno v pořádku. Záření zabíjí všechno.“

Věděl však, že hmyz je stokrát odolnější než člověk a tady bylo víc mûr než kdekoli jinde...

Rozhovor utichl. Sos pochopil, v čem je problém. I když se oba shodli, že musí šetřit teplem a věděli, co pro to mají udělat, bylo jim nepříjemné s tím začít. Nemohl ji jen tak požádat, aby svou bujnou hrud' opřela o jeho nahé tělo, ona si zase nemohla beze slova lehnout na něj. I když jim rozum říkal, že to je nejlepší možnost, situace byla nepříjemná o to víc, že vidina takového kontaktu – i když zapříčiněného praktickými důvody – ho vzrušovala a byl si jistý, že

to bude vidět. Možná ji to také vzrušovalo, tím spíš že oba věděli, že ji Sol nikdy nemůže uspokojit.

„Byl to nejodvážnější čin, jaký jsem kdy v životě viděla,“ řekla. „Myslím tvou cestu pro stan.“

„Musel jsem to udělat. Moc si toho nepamatuju, snad jen že jsi na mě křičela ‚Pojď! Pojď!‘“ Uvědomil si, že to znělo jako výčitka. „Měla jsi samozřejmě pravdu. Zachránilo mi to život. Nevěděl jsem, co dělám.“

„Vykřikla jsem jenom jednou.“

Takže se to stalo jen v jeho hlavě, společně s dalšími věcmi.

„Ale ukázala jsi mi, kam utéct před hraboši.“

„Bála jsem se jich. Hodil sis Sola na záda a běžel jsi bez zastavení za mnou. Vždycky, když jsi upadl, jsem si myslela, že to je konec, ale ty jsi vždycky vstal.“

„Knihy tomu říkají ‚hysterická síla‘.“

„Ano, jsi velmi silný,“ souhlasila, aniž by rozuměla tomu, co říká. „Možná nejsi tak obratný, jako on, ale jsi podstatně silnější.“

„Ale ty jsi nesla batoh s věcmi,“ připomněl jí. „A taky jsi všechno zařídila.“

Podíval se na stan. Věděl, že musela vyrobit kolíky místo těch, které ztratili, když mezi hraboši strhl stan, a pak je musela kamenem zatlouct do země. Stan nestál rovně a zapomněla ho okopat, ale kolíky byly zatlučeny dobře a plátno bylo napjaté. V obtížných situacích by vydržel. Při troše štěstí a bdělosti měli i zajištěnou ochranu před mûrami. Umístění ohniště bylo téměř zábleskem geniality.

„Skvělá práce. Dokážeš podstatně víc, než jsem si myslel.“

„Dík,“ odpověděla a sklopila oči. „Někdo to musel udělat.“

A zase bylo ticho. Oheň zhasínal. Sos viděl jen vystupující kontury jejího obličeje a zakulacené horní partie ňader. To vše bylo krásné. Přišel čas lehnout si, ale oba to odkládali.

„Když jsem žila s rodinou, občas jsme spali pod stanem,“ ozvala se. „Proto vím, že se musí stavět na vyvýšenině, kvůli dešti.“

Takže si uvědomovala nezbytnost okopání stanu.

„Občas jsme si u ohniště zpívali, já a mí bratři, abychom si dokázali, jak dlouho vydržíme nespát.“

„My taky,“ vzpomněl si. „Ale teď už si pamatuju jenom jednu písničku.“

„Zapívej mi ji.“

„Nemůžu,“ protestoval stydlivě. „Zpívám falešně.“

„Já taky. Co je to za písničku?“

„Greensleeves.“

„Neznám ji. Zpívej.“

„Nemůžu zpívat, když ležím na boku.“

„Tak si sedni. Místa je tu dost.“

S obtížemi si sedl a podíval se na Solu na druhé straně stanu. Nehybné Solovo tělo leželo napříč mezi nimi. Sos byl rád, že je tma.

„Není to vhodné,“ odpověděl.

„Lidová písnička?“ Její hlas zazněl tak, jakoby to bylo něco směšného.

Nadechl se a pokusil se zazpívat. Nemohl už přijít na žádnou jinou výmluvu.

Miláčku, ubližuješ mi,
když mě tak drsně odmítáš
i když jsem tě miloval tak dlouho
a tvou blízkostí se opájel.

„To je krása,“ řekla. „Milostná balada.“
„Další sloky si už nepamatuju. Jenom refrén.“
„Zpívej.“

Greensleeves byla štěstím mým
a radostí mou celou
Greensleeves byla srdcem mým
Kdo, když ne má Greensleeves?

„Může muž tak milovat ženu?“ zeptala se zamyšleně. „Prostě na ni myslet a opájet se její přítomností?“

„Někdy. To záleží na muži. A myslím, že i na ženě.“

„Musí to být příjemné,“ řekla smutně. „Nikdo mi nikdy nepůjčil náramek, nanejvýš jenom z přátelství. Kromě...“

Všiml si, že se jí oči stočily k Solovi, alespoň měl takový pocit. Promluvil, aby přehlušil trýznivé myšlenky.

„Proč toužíš po muži?“

„Hlavně kvůli náčelnictví. Můj otec byl druhým mužem kmene, ale nikdy se nestal náčelníkem. Nakonec byl příliš těžce raněn a odešel k Podivínům. Styděla jsem se tak, že jsem se rozhodla žít na vlastní pěst. Chci mít jméno, které budou mít všichni v úctě. Toužím po tom víc, než po čemkoli jiném.“

„Možná, že už ho máš. Sol je skvělý bojovník a touží založit Impérium.“

Znovu se odmlčel, aby nemusel připomínat, a ji ono jméno zajistit nemohlo.

„Ano,“ v jejím hlase nebylo slyšet štěstí.

„Jakou znáš písničku?“

„Údolí Red River. Myslím, že takové místo před Výbuchem skutečně existovalo.“

„Ano. Nejspíš v Texasu.“

Bez pobízení začala zpívat. Její hlas, i když neškolený, zněl lépe než jeho.

Když miluješ, sedni si ke mně.

Nespěchej s loučením.

Zapamatuj si údolí Red River

A dívku, co tě milovala.

„Jak se z tebe stal učenec?“ zeptala se, jakoby chtěla odehnat intimní náladu, vyvolanou písní.

„Na východě vedou Podivíni školu,“ vysvětlil. „Vždycky mě zajímalo hodně věcí. Ptal jsem se na věci, které mi nikdo nedokázal vysvětlit. Například: ‚Co způsobilo Výbuch?‘ Nakonec mě moje rodina odvedla do služby k Podivínům, pod podmínkou, že mi poskytnou vzdělání. Vynášel jsem jim odpadky a čistil přístroje a oni mě naučili číst a počítat.“

„Muselo to být strašné.“

„Bylo to skvělé. Mám odolné tělo, takže mi těžká práce nevadila. Když viděli, že se chci skutečně učit, umístili mě do školy

nastálo. Staré knihy... jsou v nich neskutečné věci. Byla tam celá historie světa před Výbuchem, sahající tisíce let zpátky. Existovaly tehdy státy a impéria, podstatně větší, než jakýkoli dnešní kmen. Lidí bylo tolik, že pro všechny ani nestačilo jídlo. Stavěli dokonce i lodě létající na jiné planety, které vidíme na nebi...”

„Ach,“ odpověděla bez zájmu. „To jsou mýty.“

Přestal s vyprávěním. Kromě Podivínů skoro nikoho staré časy nezajímaly. Pro obyčejné lidi začal svět Výbuchem. Dál jejich zvědavost nesahala. Na světě žily dvě skupiny lidí – bojovníci a Podivíni. První tvořili rodiny a kmeny kočovníků, putující od hospody k hospodě a od tábořiště k tábořišti. Získávali si úctu v Kruhu a vychovávali děti. Druzí byli vědci a stavitelé. Říkalo se, že pocházejí z bojovníků, kterým se nedařilo, nebo už byli staří. Používali silné stroje z doby před Výbuchem, aby stavěli hospody a cesty lesem. Dodávali bojovníkům zbraně, oblečení a jiné věci, i když tvrdili, že je nevyrábějí. Nikdo nevěděl, odkud se takové věci berou a nikoho to ani nezajímalo. Lidí zajímaly jen každodenní záležitosti. Dokud systém fungoval, nikdo si s tím nelámal hlavu. Ti, kdo se zajímali o minulost a jiné zbytečné věci, byli považováni za Podivíny. Odtud pocházelo označení pro lidi, kteří byli ve skutečnosti velice podobní kočovníkům a psychicky docela zdraví.

Sos si jich velmi vážil. V jejich rukou ležela minulost a – jak předpokládal – také budoucnost. Jen oni něco vytvářeli. Současný stav věcí nemohl trvat věčně. Jak ukazovaly dějiny, po určitém čase anarchii vždy nahradila civilizace.

„Proč ses nestal...” odmlčela se. Zbývajícím světlo z ohniště pohaslo a jenom její hlas prozrazoval, kde se teď nachází. Došlo mu, že když dívka sedí, přichází o víc tepla. Nestěžovala si však.

„Podivínem?”

On sám nad tím často přemýšlel. Život kočovníka však měl své drsné kouzlo i radostné okamžiky. Bylo příjemné cvičit tělo a nacházet uspokojení v bojovnické slávě. V knihách nacházel divy, ale v současném světě o ně také nebyla nouze. Toužil po jednom i po druhém.

„Zdá se mi přirozené bojovat s mužem, když mám chuť, stejně jako se milovat se ženou. Dělat to, co chci, kdy se mi zachce a nebýt závislý na ničem, kromě své pravice v Kruhu.“

To vše však už nebyla pravda. Byl zbaven práv v Kruhu a žena, již chtěl dát svůj náramek, patřila jinému. Do takové situace ho dostala vlastní hloupost.

„Pojďme raději spát,“ řekl tiše a zase si lehl.

Počkala, až se pohodlně uloží a pak si na něj beze slova lehla. Uložila se tváří dolů na zádech obou mužů. Sos cítil, jak se mu její hlava s měkkými vlasy opřela o pravé rameno. Laskající lokny se svezly mezi jeho ruku a tělo. Věděl však, že se to stalo náhodou. Ženy si často neuvědomují vzrušující moc dlouhých vlasů. Její teplé levé ňadro se mu přitisklo k zádům a krásná hladká noha se opřela o podkolenní jamku. Když oddechovala, břicho se jí pohybovalo a rytmicky se opíralo o hýždě.

Sos ve tmě zaťal pěsti.

KAPITOLA PÁTÁ

„Příště, Rádče, když mi řekneš, abych si palcátem rozbil ruku na maděru, s radostí to udělám,“ řekl Sol. Přiznal se, že bodnutí vzal na lehkou váhu. Ve tváři byl bledý, ale uzdravoval se. Než se probral, oblékli mu čisté prádlo, které vytáhli z batohu. Nevysvětlovali mu, jak přišel o ostatní oblečení. Neptal se na to.

Sola našla na divoké jabloni malé zelené plody. Společně tu nuznou svačinu snědli. Sos vyprávěl o útěku před hraboši. Některé detaily vynechal. Dívka jen přikyvovala.

„Takže v tom údolí nemůžeme zůstat,“ řekl Sol. Nic jiného jej nezajímalo.

„Právě naopak. Je to skvělé místo pro výcvik.“

Sola na něj pohlédla úkosem.

„S hraboši?“

Sos se sebejistě otočil k Solovi.

„Dej mi dvacet dobrých lidí a jeden měsíc a zabezpečím údolí na celý rok.“

Sol pokrčil rameny.

„Souhlasím.“

„Jak se odsud dostaneme?“ zeptala se Sola.

„Stejnou cestou, kterou jsme sem přišli. Hraboše hubí jejich vlastní žravost. Nemůžou být příliš dlouho na jednom místě a v údolí neměli moc potravy. Museli se přemístit na jiné pastviny a brzy vymřou. Pravděpodobně se přemnoží teprve třetí nebo čtvrtá generace, i když se rozmnožují několikrát v roce.“

„Odkud se vzali?“ zeptal se Sol.

„Určitě je to mutace, vyvolaná zářením.“

Začal s popisem evoluce, ale Sol jenom zívł.

„Každopádně,“ pokračoval, „se s nimi musela stát nějaká změna, díky které se lépe přizpůsobili okolním podmínkám. Zničili skoro všechny formy pozemního života. Musí jít pořád dál, nebo zemřít hladem. Nemůže to trvat věčně.“

„A dokážeš před nimi ochránit údolí?“

„Ano, po přípravách.“

„Jdeme.“

Údolí už bylo prázdné. Po malých savcích nebylo ani stopy, kromě slehlé trávy, pošlapané nesčetným množstvím nožiček, a malých prohlubní, které vyhrabali, když hledali tučné larvy. Šplhali také na každou rostlinu, svou vahou ji káceli na zem a zkoušeli žvýkat. Neskutečná síla!

Sol se díval na zpusťšenou zemi.

„Dvacet lidí?“

„A měsíc.“

Vydali se na další cestu.

Zdalo se, že Sol cestou sílí. Vypadal jen o málo hůř než předtím. Zbývající dvojice si občas vyměnila pohledy a pokývala hlavami. Sol se mohl snažit vypadat co nejlíp, ale byl na pokraji smrti a musel ještě cítit následky.

Ve snaze opustit Zlý kraj ještě před západem slunce nasadili rychlé tempo. Teď, když už věděli, kam míří, šli podstatně rychleji a za soumraku už byli blízko sloupků, vytyčujících hranice království Rentgenů. Hlupáček zůstal se Sosem, usazený na jeho rameni. Díky ptákově přítomnosti se odvážili jít za soumraku až k hospodě.

Zůstali tam celou noc a den, užívali si tepla, bezpečného spánku a dostatku jídla. Sola spala vedle svého muže a na nic si nestěžovala. Působila dojmem, jako by pro ni jejich společné zážitky ze Zlého kraje nic neznamenal.

Jednou však Sos zaslechl, jak si notuje ‚Greensleeves‘. Tehdy pochopil, že v tomto Kruhu ještě o vítězi nebylo rozhodnuto. Musela si vybrat z protichůdných přání a rozhodnout se, jestli Solovi náramek vrátí, nebo si jej ponechá.

Hlupáček s potravou, skládající se z menšího hmyzu, neměl nejmenší potíže. Bílé mýry bylo možné spatřit jen ve Zlém kraji, pták se však rozhodl spojit svůj osud s Impériem i za cenu obětování oblíbené pochoutky.

Znovu se vydali na cestu. Po dvou dnech potkali osamocného bojovníka s tyčí. Byl mladý a světlomasý, stejně jako Sol. Vypadal, jako by se neustále usmíval.

„Jsem Sav Tyč,“ představil se. „Hledám dobrodružství. Kdo se mnou chce bojovat v Kruhu?“

„Bojuju o vládu,“ odpověděl Sol. „Zakládám vlastní kmen.“

„Ano? Co je tvou zbraní?“

„Tyč, pokud si to přeješ.“

„Používáš víc než jednu zbraň?“

„Všechny.“

„Budeš se mnou bojovat palcátem?“

„Ano.“

„Proti palcátu jsem hodně dobrý.“

Sol otevřel vozík a vytáhl z něj zmiňovanou zbraň.

Sav na něj přátelsky koukl.

„Já žádný kmen nezakládám. Nechápej mě špatně, příteli. S chutí se k tobě připojím, když mě porazíš, ale sám tvé služby nepotřebuju. Můžeš mi nabídnout něco jiného, když vyhraju?“

Sol se na něj zmateně podíval. Otočil se k Sosovi.

„Má na mysli tvou ženu,“ odpověděl. Snažil se, aby to znělo lhostejně. „Pokud bude souhlasit a přijme jeho náramek na několik nocí...“

„Jedna noc stačí,“ přerušil ho Sav. „Mám rád změnu.“

Sol se k němu nejistě otočil. Nelhal, když tvrdil, že nedokáže smlouvat. Vše bylo v souladu s obvyklými podmínkami, ale on se cítil bezradně.

„Když porazíš mého muže,“ řekla Sola bojovníkovi s tyčí, „přijmu tvůj náramek na kolik nocí budeš chtít.“

Sos ji v tu chvíli pochopil. Nechtěla být jen objektem touhy. Jako každá pěkná dívka platila za svou krásu.

„Jedna noc stačí,“ zopakoval Sav. „Bez urážky, paní. Nikdy stejné místo nenavštěvuju dvakrát.“

Sos už nic neříkal. Sav byl dost upřímný a cokoli by se dalo říct o Sole, určitě nebyla pokrytecká. Šla za nejlepším mužem, chtěla jeho jméno. Pokud bude muset vsadit sama sebe, aby zjednodušila vyřešení sporu, udělá to. Jak si Sos uvědomil, v jejím životě nebylo místo pro poražené.

Nebo Solovi věřila natolik, že byla přesvědčena, že neriskuje?

„Souhlasím,“ řekl Sol.

Všichni vyrazili k nejbližší hospodě, vzdálené několik mil.

Když oba muži vstoupili do Kruhu, měl Sos určité pochybnosti. Sol byl neobyčejně rychlý, ale palcát byl především silovou zbraní a

nehodil se k technickému boji. Nedávná nemoc musela Sola oslabit a snížit jeho vytrvalost v boji, i když to za pochodu nebylo poznat. Tyč byla obrannou zbraní, vhodnou pro dlouhé souboje, zatímco palcát bojovníka rychle vyčerpal. Sol se zachoval hloupě, když souhlasil se zbraní, která mu dávala ty nejmenší šance.

Co mu po tom vlastně bylo? Pokud Sol zvítězí, kmen získá prvního skutečného člena a pokud prohraje, přijme Sola jiný náramek a stane se Savou a vzápětí bude určitě zase volná. Sos si nebyl jistý, která varianta by pro něj byla výhodnější. Pokud na to alespoň trochu mohl spoléhat, bude nejlepší, když nechá rozhodnout Kruh.

Ne! Výměnou za jméno slíbil, že bude sloužit Solovi. Musel se postarat, aby jeho vyhlídky byly co nejlepší a místo toho jej ponechal vlastnímu osudu ve chvíli, kdy se měl mít na pozoru. Teď mohl jen doufat, že jeho chyba nezapříčiní Solovu porážku.

Oba muži vstoupili do Kruhu a hned se do sebe pustili. Ve Válečném kruhu nebyl čas na ohledy, počítalo se jen vítězství.

Sav se v očekávání drtivého náporu rozmáchl. Nápor však nepřišel. Tyč měla asi šest a půl stopy délky a stejný průměr jako hůl, ale konce měla zaostřené. Pod tlakem se lehce ohýbala, ale jinak se ničím nelišila od ocelové tyče. Byla to zbraň lehká na ovládání, ale jen zřídka mohla zajistit lehké vítězství. Dokázala lehce odrážet útoky jiných válečných zbraní, ale i ji bylo lehké zablokovat.

Sol se čtyřikrát ohnal těžkým palcátem a pozoroval protivníkovu obranné postavení. Pak pokrčil rameny a naslepo silně zaútočil na protivníkovu hrud'. S lehkostí se vyhnul vodorovně držené tyči.

Sav se zatvářil překvapeně a pokoušel se znovu do plic dostat vzduch, o který při úderu přišel. Sol jemně opřel palcát o jeho tyč a zatlačil. Muž upadl dozadu a vypadl z Kruhu.

Sos byl udivený. Vypadalo to jako náhodný útok, ale on věděl, že tomu tak není. Sol mistrovsky prohlédl protivníkovy reakce a pak zaútočil s takovou přesností a rychlostí, že jakákoli obrana byla k ničemu. S neohraným palcátem dokázal téměř nemožné – a nebyla to náhoda. Sol, který se mimo Kruh nevyznačoval ničím zvláštním, byl uvnitř jeho obvodu geniální. Bez problémů pro svou skupinu získal nového člena a dokonce jej ani nezranil.

Zdalo se, že Sol v otázkách boje rady nepotřebuje.

Sav svou porážku vzal filozoficky.

„Po tom všem, co jsem tady vykládal, teď vypadám hloupě, co?“ řekl. To bylo vše. Nestyděl se, ani Sole nedělal žádné další návrhy.

Statistická pravidla, o kterých se Sos dočetl, tvrdila, že by mělo uplynout několik týdnů, než potkají dalšího bojovníka. Přesto však ještě toho dne večer potkali dva bojovníky s meči – Tora a Tyla. První měl snědou kůži a nosil dlouhé vousy, druhý byl menší a hladce oholený. Bojovníci, užívající meč nebo nože, se často holili. Stal se z toho neoficiální znak jejich specializace, jemně naznačující, jak dokonale ovládli svou zbraň. Sos se jenom jednou v životě pokusil oholit mečem a strašlivě si při tom pořezal obličej. Od té doby se omezil jen na nůžky a o délku svých vousů se příliš nestaral. V hospodách byly elektrické holicí strojky, ale jen málo mužů se snížilo k jejich používání. Nikdy nedokázal pochopit, proč bylo užívání strojků, dodávaných Podivíny, považováno za nedůstojné, když se mohlo jíst jejich jídlo. Prostě to tak bylo.

Oba bojovníci byli ženatí a Tor měl malou dcerku. Byli přáteli, ale ukázalo se, že Tyl plní roli náčelníka. Oba souhlasili s bojem, Tor první, s upozorněním, že všechno co získá, si vezme Tyl. Takový zvyk se držel v každém kmeni, bez ohledu na jeho velikost.

Proti Torovi se Sol postavil s mečem, obyčejným, plochým, dvacet palců dlouhým. Hrot byl ostrý, ale Sol jej používal jen zřídka. Souboje na meče byly obvykle rychlé a dramatické. Bohužel v nich často docházelo ke zraněním a smrt nebyla žádnou zvláštností. Právě proto před několika týdny bojoval Sol proti Sosovi s tyčí: byl si skutečně jistý svými schopnostmi a nechtěl riskovat soupeřovo vážné zranění.

„Žena a dcera se dívají,“ řekla Sola, stojící vedle. „Proč si vzal meč?“

Sos pochopil, že je znepokojena tím, že Tora a Tori budou svědky souboje dvou mečů.

„Protože se dívá i Tyl,“ odpověděl.

Tor byl silný muž. Dal se do zarytého útočení. Sol se zpočátku omezil na obranu. Najednou však přešel do útoku. Tor se ocitl v

těžké situaci, i když zatím působil dojmem, že se vůbec neunavil. Chvilí nato se oba bojovníci zastavili, nikdo z nich nechtěl útočit.

„Vzdej se,“ přikázal svému člověku Tyl.

Tor vyšel z Kruhu. Bylo po boji. Skončil bez krveprolití. Torova dcera se mračila, nic nepochopila. Sola byla také zmatená, Sos se však dozvěděl dvě důležité věci. Za prvé viděl, že Tor je velmi dobrým bojovníkem, který by ho v Kruhu dokonce mohl i porazit. Za druhé, Tyl byl ještě lepší. Stávalo se to zřídka – potkali dva dobré bojovníky najednou. Tak však fungovaly statistické zákonitosti.

Sola si myslela, že boj dvou mužů musí nevyhnutelně vést ke krveprolití, v tomto případě tomu však bylo jinak. Tor a Sol navzájem poznali své možnosti. Ani jeden se nesnažil zasadit zraňující úder. Tyl nepozoroval svého člověka, jehož schopnosti znal, ale všímal si Sola a odhadl jeho kvality. Viděl totéž co Sos: že Sol má podstatně lepší techniku a téměř určitě zvítězí. Tyl jednal rozumně: nechal svého člověka vzdát se před koncem boje. Pochopil, že nemá šanci. Možná byla holčička rozčarovaná, protože si myslela, že její otec je neporazitelný, ale bylo lepší, že o své iluze nepřišla brutálnějším způsobem.

„Chápu,“ řekla Sola tiše. „Ale musím říct, že byli skoro vyrovnaní.“

Sos nic neřekl.

Každopádně Sol bezbolestně zvítězil v dalším boji a získal do svého šiku dobrého bojovníka. Jedině při použití zbraně, kterou Tyl znal, jej mohl přinutit k takovému rozhodnutí.

Do této chvíle si Sol při myšlenkách na Impérium opakoval: ‚počkáme, uvidíme‘. Věděl, že je k tomu potřeba něco víc než jen rychlost a obratnost v Kruhu. Jeho pochybnosti se však začaly rychle rozplývat. Když Sol dokáže takhle bojovat ve chvíli, kdy je zesláblý, tak v okamžiku, kdy se mu vrátí všechny síly, bude neporazitelný. Dokázal už, že si neobyčejně šikovně poradí s tyčí, palcátem i mečem. Nikdy nebyl blízko k porážce. Zdálo se, že může ke svému kmeni připojovat nové a nové členy bez omezení.

Tyl vstal a blýskl se vlastním překvapením. Odložil meč a vytáhl dvě hole. Ovládal dva druhy zbraní a rozhodl se bojovat se Solem tou, kterou se před chvílí pochlubil.

Sol se jen usmál a vytáhl vlastní hole.

Přesně jak Sos očekával, znaje rychlost Solových zápěstí, skončil boj velmi rychle. Čtyři hole se bleskově míhaly, točily se dokola, útočily, rezonovaly a blokovaly údery s účinností tupých mečů a tyčí zároveň. Bylo to veliké umění, ovládat najednou dva nástroje a současně odrážet dvě protivníkovy hole. Vyžadovalo to dokonalý soulad. Při pohledu zvenčí nebylo postřehnutelné, kdo má zrovna převahu. Najednou jedna z holí vyletěla z Kruhu a Tyl couvl, napůl odzbrojený a poražený. Klouby levé ruky krvácely v místě, kde mu po Solově úderu praskla kůže.

Ten však měl také na svém těle stopy boje. Z rány nad okem mu tekla krev. Oba protivníci ukázali, co dokáží.

Sol teď měl ve skupině tři muže. Dva z nich byli noví.

O dva týdny později dostal Sos slibovaných dvacet lidí. Vedl je zpět ke Zlému kraji, zatímco Sol se vydal na další cestu jen ve společnosti Soly.

KAPITOLA ŠESTÁ

„Postavte stany vysoko na svahu, po jednom pro každé dva muže nebo jednu rodinu. Zbytek batohů shod'te na druhé straně řeky,“ přikázal Sos, když došli do údolí. „Dva muži budou hlídkovat, ve dne v noci budou chodit kolem tábora. Zbytek bude ve dne pracovat a v noci se zavře do stanů. Bez výjimek. V noci budou všichni strážci zabalení do sítí a budou se vyhýbat bílým můrám. Každý den vyberu čtyřčlennou skupinu lovců a oddíl nosičů. Zbytek bude kopat příkop.“

„Proč?“ zeptal se jeden z mužů. „Jaký má celá tahle hloupost smysl?“

Byl to Nar Noze, obhroublý člověk, který přijímal rozkazy jen s nechutí.

Sos mu vysvětlil proč.

„Myslíš, že budeme věřit takovým nesmyslným historkám? A ještě k tomu muži beze zbraně?“ vykřikl Nar pobouřeně. „Muži, který místo boje chová ptáky?“

Sos se ovládl. Věděl, že se něco takového stane. Vždycky se najde nějaký hlupák, který si myslí, že sláva a čest nesahají za hranice Kruhu.

„Dnes v noci budeš na stráž,“ oznámil mu. „Pokud mi nechceš věřit, odhal si tvář a ruce a nech se bodnout můrami.“

Rozdělil úkoly ostatním lidem a všichni se vrhli do stavby tábora.

Tyl přešel k Sosovi.

„Pokud budou nějaké problémy s lidmi...“ zašeptal.

Sos pochopil.

„Děkuju,“ odpověděl šeptem.

Odpoledne si našel čas, aby vyznačil území, kudy podle jeho plánu bude vést příkop. Vzal s sebou skupinu lidí, kteří rozmatávali provaz a přivazovali jej ke kolíkům zaraženým do země v přesně určených vzdálenostech. Tak vyznačili půlkruh o poloměru čtvrt míle, obklopující místo nad řekou, kde odložili batohy.

Přiděly z přinesených zásob potravin spotřebovali už dlouho před západem slunce. Pak Sos osobně zkontroloval všechny stany a

naléhal, aby byly dokonale utěsněny všechny škvíry. Každý stan měl být pečlivě uzavřen: žádné otvory, kterými by se můry mohly dostat dovnitř. Lidé reptali, ale příkaz vykonali. Když se na údolí snesla noc, všichni kromě strážců se ukryli do stanů, aby tam zůstali až do rána.

Sos se spokojeně uložil ke spánku. Byl to dobrý začátek. Přemýšlel, kde se můry ve dne skrývají, že je nemohou najít ani hraboši, ani slunce.

Sav, se kterým Sos sdílel stan, byl menší optimista.

„Budou problémy v údolí Red River,“ řekl svým bezprostředním způsobem.

„V údolí Red River?“

„Z té písničky, kterou si celou dobu zpíváš. Zapomněls snad na naše údolí, kde zůstala samota a žal? Vzpomeň si na opuštěnou dívku a její smutek...“

„Dost!“ vykřikl Sos rozpačitě.

„Takže, kopání zákopů a zvedání věcí se jim nebude líbit,“ pokračoval Sav s vážným výrazem na jinak usměvavé tváři. „A v noci bude těžké udržet děti ve stanech. Chápeš, oni si se zákazy hlavu nelámou. Když jedno dostane žihadlo a zemře...“

„Budou z toho rodiče vinit mě. Vím o tom.“

Disciplína byla nezbytná. Bude muset všem dát přesvědčivý příklad, než se situace vymkne kontrole.

Příležitost přišla dřív, než sám chtěl. Ráno našli Nara ve stanu. Nepobodaly ho můry. Hluboce spal.

Sos hned sestavil shromáždění. Ukázal na tři náhodně vybrané muže.

„Jste oficiálními svědky. Dobře si zapamatujte všechno, co dnes ráno uvidíte.“

Zmatení muži přikývli.

„Odved'te děti,“ řekl pak.

Teď pro změnu zneklidněly matky. Věděly, že jim uteče něco důležitého. Po několika minutách však zůstali jen muži a asi polovina žen.

Sos oslovil Nara.

„Jsi obviněn ze zanedbání úkolu. Byl jsi určen jako stráž a místo toho jsi usnul ve stanu. Máš něco na svou obhajobu?“

Nar byl mrzutý, že byl přistižen, rozhodl se však pro vyhrožování.

„Co chceš udělat, chovateli ptáků?“

Situace byla nepříjemná. Sos nemohl vzít do ruky meč, protože nechtěl porušit přísahu, i když nepochyboval, že by toho muže v Kruhu porazil. Nemohl si ani dovolit čekat několik týdnů, než se objeví Sol. Musel jednat okamžitě.

„Kvůli tvému zanedbání mohly umřít děti,“ řekl. „Stan mohl být roztržen tak, že by si toho nikdo nevšiml. Nebo by se v noci mohli neočekávaně objevit hraboši. Dokud nebudeme mít zajištěnou úplnou obranu, nedovolím, aby lenost jednoho člověka ohrožovala bezpečí ostatních.“

„Jak ohrožovala?“ vykřikl smějící se Nar. „Jak je možné, že nikdo z nás ty hordy kousajících potvůrek neviděl?“

Na několika tvářích se objevily úsměvy. Sos si všiml, že Sav zůstal vážný. Předvídal to.

„Přesto ti přiznávám právo k soudu před bojem,“ řekl klidně.

Nar vytáhl dva nože. Stále se smál.

„Hned ti vyřežu velkého ptáka!“

„Postarej se o to, Tyle,“ řekl Sos a otočil se. S úsilím ovládl svaly, aby skryl napětí. Věděl, že si vyslouží přízvisko zbabělce.

Tyl vystoupil z davu a tasil meč.

„Udělejte Kruh,“ řekl.

„Počkej chvíli!“ protestoval nervózně Nar. „Měl jsem bojovat s ním. S tím ptačím mozečkem.“

Hlupáček si sedl na Sosovo rameno. Ten si v tu chvíli přál, aby pták obdařil svou přítomností někoho jiného.

„Je tvou povinností sloužit Solovi,“ řekl Tyl, „který má moc nad tvým životem, stejně jako nad životy všech ostatních. Sol vybral Sose jako náčelníka této skupiny a ten vybral mě, abych bděl nad disciplínou.“

„Dobře,“ vykřikl Nar, kterému strach vzal rozum. „Vrazím ti jeden z těchhle nožů do zadku!“

Když zazněly zvuky boje, stál k nim Sos zády. Nebyl pyšný ani na sebe, ani na to, co musel udělat, neviděl však jinou možnost. Pokud tak zabrání dalším podobným příhodám, tak to bude stát za to. Muselo se to stát.

Ozval se křik a chroptění a vzápětí na to zadunění těla, padajícího na zem. Tyl přešel k Sosovi, zastavil se a otíral si meč, potřísněný krví muže, kterého zabil v boji.

„Byl vinen,“ řekl tiše.

Tak proč se tedy Sos cítil provinile?

Po týdnů byl příkop hotový a začaly práce na budování náspu na jeho vnitřní straně. Sos trval na tom, že dno příkopu musí být rovné, aby v něm mohla stejnoměrně proudit voda.

„Taková stružka ty malé d'áblíky nezastaví,“ pochyboval Sav. „A navíc jsi říkal, že umí plavat.“

„To je pravda.“

Sos šel zkontrolovat ocílky, rozmístěné každých sto yardů na vnitřní straně příkopu.

Mezitím nosiči přinášeli ze všech hospod v okolí soudky s alkoholem. Nebyly však určeny k pití. Soudky byly umístěny v pravidelných rozstupech na náspu.

Uplynul další týden a hraboši se neobjevili. Bylo vybudováno několik Válečných kruhů a rodinné stany byly sešity do jednoho velkého, ústředního, i když stále všichni přespávali v malých, pečlivě uzavřených stanech na druhém břehu řeky. Lovci přišli se zprávami, že se do okolí vrací zvěř: jeleni, divoké kozy a pár divokých prasat, stejně jako spousty hlodavců. Čerstvého masa bylo dost pro všechny.

Tyl stále udržoval disciplínu, hlavně pomocí holí. Jedna exekuce – i když mohla vzbuzovat výhrady – stačila. Na první pohled nesmyslná práce ale způsobila, že lidé začali být podráždění. Byli zvyklí na čestný boj, ne na těžkou práci. Nelíbilo se jim ani plnění rozkazů zbabělce, který nenosil zbraň.

„Bylo by lepší, kdybys to zařídil sám,“ řekl Sav, když dal Tyl znovu průchod spravedlnosti. „Muselo se to udělat – všichni to víme – ale dělá to z něj náčelníka. Nikdo si tě neváží. A ten pták ti taky zrovna nepomáhá.“

Sav byl tak bezstarostný, že se na něj za takové řeči nikdo nedokázal zlobit. Byla to pravda: Sos dosáhl cíle za cenu vlastní reputace, která už od počátku nebyla příliš dobrá. Nikdo z těch lidí nevěděl, jakým způsobem přišel o zbraň a jak se dal dohromady se Solem a on neměl chuť se tím chlubit.

Tyl byl skutečným náčelníkem skupiny obývající údolí, a pokud by se Sol nevrátil, bezpochyby by se ujal velení. Svého času sám toužil založit si kmen a byl velmi schopným bojovníkem. Stejně jako Sol s opovržením odmítal neschopné bojovníky, a proto za svých cest získal jenom jednoho poddaného. Rychle však pochopil, co se dá dokázat s obyčejnými lidmi, když se jim bude věnovat. Chtěl skutečně oddaně sloužit, nebo jen čekal na vhodnou chvíli a shromažďoval kolem sebe skupinu?

Sos nemohl nosit zbraň. Byl závislý na Tylově dobré vůli a na vlastním rozumu. Měl před sebou rok služby, který chtěl přečkat se ctí, a pak...

V noci vídával obličej Soly, cítil doteky jejího těla a vlasy na svých zádech. Ani tady beze zbraně nemohl uspět. Ve skutečnosti byl pro Solovy ambice stejně nebezpečný jako Tyl, protože toužil po tom, co mu mohlo zajistit jediné úplné náčelnictví. Sola by nikdy nepřijala náramek druhého nebo třetího bojovníka kmene. Řekla to jasně.

Ale ani kdyby nosil zbraň, nedokázal by v Kruhu porazit ani Sola, ani Tyla. Udělal by osudovou chybu, kdyby si namlouval, že je tomu jinak. Život beze zbraně pro něj byl ochranou.

Konečně přišel útok hrabošů. Jednoho odpoledne se vyšplhali na kopec a vydali se k obranným liniím tábora. Sose pohled na ně téměř potěšil. Alespoň to ospravedlnilo důsledné obranné kroky, o kterých rozhodl. Hraboši se neukázali už dlouho, což dokazoval návrat zvěře. Kdyby se neobjevili vůbec, mohlo by to – jaká ironie – zničit jeho plány.

„Vyprázdněte soudky!“ vykřikl.

Lidé, určení a cvičení pro tento úkol, otevřeli soudky s alkoholem a začali je opatrně vylévat do nehlubokého příkopu.

„Ženy a děti do stanů!“

S pištivými protesty, že jsou vyháněny, když se začíná něco dít, přešly rodiny brodem přes řeku a začaly šplhat do kopce.

„Všichni do zbraně!“

Ti, kteří neměli jiný úkol, se rozestavili do obranného šiku. Cítili stud, když viděli své malé protivníky. Ve skupině bylo patnáct mužů a několik starších chlapců. Lovci byli zrovna pryč.

Ti, kteří vylévali alkohol do příkopu, se věnovali svému úkolu se smutnými pohledy, upřenými na tak dobré pití, které se mělo promarnit, a pak se postavili k dlouhým dřevěným tyčím s roznětkami. Sos se díval k lesu s nadějí, že se vrátí lovci. Ti se ale neobjevili.

Hraboši v jedné vlně dosáhli k příkopu a začali přešlapovat na místě. Nedůvěřovali zápachu, který z něj cítili. Pak se, stejně jako předtím, ti nejodvážnější jedinci vrhli do příkopu a za nimi následovali všichni ostatní. Sose napadlo, jestli se mohou zvířata opít stejně jako lidé.

„Oheň!“ vykřikl.

Předem určený člověk začal pomalu rytmicky bušit do bubnu. Všichni přesně ve stejné chvíli vykřesali oheň z ocílek a odskočili stranou. Byl to jeden z nejvíce ponižujících momentů celého výcviku – dospělí muži, tančící v rytmu bubnu.

Z příkopu vyrazila ohnivá stěna. Vzduch naplnil dým a puch hořícího alkoholu. Lidi obklopil půlkruh šlehajících plamenů. „Tanečníci“ si zakrývali oči a otevírali ústa údivem. Teď pochopili, co by se tomu, kdo by se opozdil, mohlo stát.

Část zvířátek se dostala na druhou stranu. Muži k nim přiskočili a mlátili do země holemi a palcáty, aby zneškodnili utíkající nepřátele. Několik pokousaných bojovníků zaklelo. Urputnost těch malých tvorečků už nebylo možno brát na lehkou váhu.

Ohnivá stěna klesala. Alkohol se spaloval příliš rychle, než aby stačil na delší dobu. Na Sosovo znamení muži přivalili z hlavního stanu další soudky. Zastavili se nad příkopem. Nemohli do něj vlévat další alkohol, dokud oheň úplně neuhasí. V opačném případě by je obklopily plameny, nebo by mohli být dokonce roztrháni výbuchem sudů. Tento problém Sos nečekal. Hlavní požár uhasínal, ale na břehu kanálu, kde alkohol vsákl do země, oheň stále hořel.

Přešel k němu Tor Meč. Tmavé vousy měl připálené.

„Horní konec je čistý,“ vydechl. „Můžeme začít vylévat tam...“

Sos si sám sobě vynadal: že ho to nenapadlo dřív! Proud vyčistil od alkoholu horní část. Hraboši už hromadně přecházeli na druhý břeh, aby sežrali vlastní sežehnutý přední voj a vyšplhali se na násep. Mohli tam vlévat alkohol sud za sudem a proud ho pomalu zanesl po celém příkopu. Umožní jim to udržet oheň.

„Vezmi si to na starost!“ přikázal Torovi, který odběhl a křikem si volal na pomoc všechny, kteří stáli kolem.

Kopanci a údery se pokoušeli zničit nepřátelské hordy žravých tvorečků. Stádo za příkopem Sosovi připomnělo armádu útočících mravenců, jen s tím rozdílem, že malí savci nebyli tak dobře organizovaní jako hmyz. Když Tor vykonal svůj nápad, znovu se objevily plameny, ale množství hrabošů se stále nezmenšovalo. Odkud se brali?

Uviděl odkud. Hraboši vstupovali do řeky a vraceli se na břeh po chráněném půlkruhu! Většině se to nepovedlo, protože při chaotických útocích padali do plamenů, nebo znovu přeplavali na druhý břeh. Hodně jich umíralo v hlavním toku, ještě víc jich umíralo ve vodě při boji o tělíčka svých pobratimů. Množství hlodavců však bylo tak obrovské, že i kdyby se jen malá část z nich dostala na území za náspem, s určitostí by zaplavili tábor.

Zastaví hraboše alkohol, vlévaný přímo do řeky? Sos tu myšlenku rychle odmítl. Už jim ho zůstala málo, a kdyby se to nepovedlo, tak se ve chvíli, kdy zvířata zaplaví základnu, ocitnou všichni lidé v pasti, uvěznění ohněm, stále hořícím na obranných pozicích.

Sos se rozhodl pro ústup. Tuto bitvu vyhráli hraboši.

„Ustupujte!“

Muži, kteří zpočátku protivníkem pohrdali, už měli všeho dost. Hlodavci pokrývali jejich ruce a nohy, drželi se kalhot a leželi na zemi jako koberec. Jejich zuby byly všude. Bojovníci skákali do řeky a plavali na bezpečné místo, potápějíce se pod hladinu kdykoli jen to šlo. Hromadně ustupovali. Sos rychle zkontroloval, jestli někde nezůstal někdo raněný a spěchal za nimi.

Bylo pozdní odpoledne. Dokáží postavit stany na novém místě ještě před soumrakem? Musel se rychle rozhodnout.

Takové riziko si nemohl dovolit.

„Sbalit stany! Ustoupíme tak daleko, kam až to do soumraku stihneme!“ vykřikl. „Samotní muži tady mohou rozbít stany, aby stáli na stráži.“

Zásobní batohy, které pro všechny případy nechal v tábořišti, teď byly nedosažitelné. Znovu udělal chybu – dokud si však nebude jistý, kdy a odkud přicházejí hordy, budou takové ztráty nevyhnutelné.

V noci se hraboši nahoru nevyšplhali. Tento druh alespoň útočil jen za dne. Možná, že za to mohly můry. Ráno hlavní skupina hlodavců, přežraná mrtvolami vlastního druhu, ale pořád ještě nescetná, překročila proud a vydala se dolů podél řeky. Jenom hrstka nejzarputilejších lezců vyšplhala do kopce ke stanům.

Sos se rozhlédl. Nemohl tohle místo považovat za bezpečné, bezpochyby nebylo tak příhodné jako rovina dole. Nevšiml si tady většího počtu zvířat, než v údolí. Mohlo to jen znamenat, že cesta hrabošů byla náhodná. Kdyby se rozhodli dobýt tento kopec, jistě by to udělali. Nejpravděpodobněji se řídili profilem krajiny a cestovali po nejschůdnějších cestách, a proto raději pokračovali dolů.

Dozvěděl se alespoň jednu věc: hraboši cestovali jenom ve skupinách a jejich chování řídil stádní instinkt. Kdysi si o tom něco přečetl a teď si zkoušel ten těžký text připomenout. Tehdy netušil, že se mu to jednou bude hodit. Skupinám veleli nejsilnější jedinci. Ti tvořili podobu jejich osobností a činů. Pokud se podaří navést jiným směrem nejdůležitější členy, povede se to s celou skupinou. Bude muset zauvažovat, jak tuto skutečnost v různých situacích co nejlépe využít.

Bylo by moudřejší sledovat cestu hrabošů a ujistit se, co se s nimi nakonec stane, a také zjistit, odkud přicházejí. Možná existuje nějaké území, na kterém se hraboši rozmnožují a kde by se dali ohněm zničit dřív, než se další stádo stane hrozbou. Do této chvíle se soustředil jen na obranu. Teď už věděl, že je to příliš málo.

V poledne už nepřítel úplně zmizel a lidé se mohli vrátit do tábora. Byl v troskách. Dokonce i nylon byl na mnoha místech

rozkousány a zašpiněný trusem. Ženy a děti se vrátily do půlkruhu, aby ho očistily a postavily nové stany, zatímco rada mužů začala uvažovat, jak sledovat hraboše a změnit směr pochodu stáda. Zdálo se, že toto místo je stejně bezpečné jako kterékoli jiné, protože další horda by pomřela hladem, kdyby šla po stopách předchozí skupiny. Další invaze určitě přijde z opačného břehu. Navíc měli hodně špinavého prádla a na praní potřebovali vodu.

Tři míle proti proudu řeky našli kosti a výstroj mrtvých lovců. Konečně si všichni uvědomili nebezpečí. Stížnosti na těžkou práci ustaly. Dokonce i se Sosem jednali s větším respektem než předtím. Dokázal, že má pravdu.

KAPITOLA SEDMÁ

Sol se vrátil o dva týdny později; přivedl skupinu dalších padesáti lidí. Měli teď dost početný kmen, tvořený šedesáti pěti bojovníky, ale většinou to byli mladíci bez zkušeností. Nejlepší lidé – přesně jak říkal Sos – byli ještě stále příslušníky existujících kmenů. To se však mělo postupně změnit.

Sos povolal svědky Narova trestu a přikázal jim popsat Solovi všechno, co viděli. Byli jen dva. Třetí v den útoku odešel ve skupině lovců. Sos si nebyl jistý, jak náčelník kmene přijme zprávu, že během jeho nepřítomnosti v údolí přišel kmen o pět členů – čtvrtinu těch, které převedl pod Sosovo velení.

„Měli jste dva strážce?“ zeptal se Sol.

Svědkové přikýkli.

„Vždycky.“

„A druhý neohlásil, že ten první šel spát?“

Sos se udeřil rukou do čela. Na člověka, pyšnického se dobrým uvažováním, udělal směšnou chybu. Viníci byli dva, ne jeden.

Tylovy hole se daly do pohybu, zatímco se Sos a Sol věnovali rozhovoru mezi čtyřma očima. Sos přesně popsal všechno, co se v posledních pěti týdnech stalo. Tentokrát Sol naslouchal velmi pozorně. Na historii nebo biologii neměl dost trpělivosti, ale praktické stránky budování Impéria ho velmi zajímaly. Sos přemýšlel, jestli má nějakou zkušenost s problematikou disciplíny. Zdálo se mu to pravděpodobné.

„A můžeš z těchto nových lidí vytvořit skupinu, schopnou porazit jiné kmeny?“ zeptal se Sol v touze po dalším souhlasu.

„Myslím že ano, za šest měsíců. Teď máme dost lidí a dobré území. Problém je v tom, že mě nebudou poslouchat na slovo.“

„Poslouchají Tyla.“

Sos se na něj znepokojeně podíval. Doufal, že při tom delším úkolu bude moci spoléhat na Solovu pomoc.

„Nezůstaneš tady?“

„Zítra vyrážím, abych získal další lidi. Výcvik nechám na tobě.“

„Ale šedesát pět bojovníků! Určitě budou problémy.“

„S Tylem? Touží snad po náčelnictví?“

Sol dokázal být v záležitostech, týkajících se jeho Impéria, velice důvtipný.

„Nikdy nic takového nenaznačil a vždycky mi ochotně pomáhal,“ řekl Sos podle pravdy. „Ale nebyl by to bojovník, kdyby ho to nenapadlo.“

„Co mi radíš?“

Znovu na něj padla odpovědnost. Solova víra v jeho možnosti byla někdy na obtíž. Nemohl žádat, aby náčelník zůstal se svým kmenem – získávání bojovníků pro něj bylo rozhodně nejpříjemnější činností. Mohl ho požádat, aby vzal Tyla s sebou, ale pak by musel přenést odpovědnost za disciplínu na někoho jiného a měl by tak zase stejný problém.

„Nemám důvod si myslet, že Tyl není čestný,“ řekl. „Myslím, že by ho bylo nejlepší nějak motivovat, aby chtěl zůstat v kmeni. Musíš mu dokázat, že když zůstane s tebou, může získat víc, než kdyby si založil svůj vlastní kmen, s některými z tvých bojovníků, nebo i s jinými.“

„Pokud se postaví proti mně, může přijít o hlavu!“

„Kromě toho... mohl bys z něj během tvé nepřítomnosti udělat prvního bojovníka kmene a svěřit mu vedení tábora. Ať má titul, na který může být hrdý.“

„Ale já chci, abys mé lidi školil ty.“

„Dej mu vyšší funkci než mám já a vydej příslušné rozkazy. Prakticky to bude totéž.“

Sol si celou záležitost promyslel.

„V pořádku,“ řekl nakonec. „A co musím dát tobě?“

„Mně?“ Sose to nepříjemně zaskočilo. „Souhlasil jsem, že ti budu výměnou za jméno rok sloužit. Nemusíš mi dávat nic.“

Pochopil však, o co Solovi jde. Pokud Tylova věrnost potřebovala podporu, tak proč tedy ne i jeho vlastní? Sol si dokonale uvědomoval, že dlouhodobý výcvik je důležitější než disciplína a že má nad Sosem menší moc, než nad ostatními. Dokonce by mohl kdykoli obětovat své jméno a odejít.

„Líbí se mi tvůj pták,“ řekl Sol neočekávaně. „Dal bys mi ho?“

Sos se ohlédl po svém malém příteli, který si zdříml na jeho rameni. Pták se prostě stal součástí jeho života.

„Hlupáček není ničí majetek. Určitě na něj máš stejné právo jako já. To ty jsi srazil jestřába a zachránil mu život. Pták si mě oblíbil z nějakého důvodu, který nikdo nechápe, i když jsem pro něj nic neudělal a dokonce jsem se ho snažil odehnat. Nemůžu ti ho dát.“

„Stejným způsobem jsem přišel o náramek,“ řekl Sol a dotkl se holého zápěstí.

Sos zkroušeně odvrátil pohled.

„Kdybych si však od tebe půjčil tvého ptáka, on by si našel samičku a stal se otcem vejce, dal bych ti to vejce,“ zašeptal Sol.

Sos těžkým krokem odešel, příliš rozzlobený na to, aby odpověděl.

Neřekli si už ani slovo, ale druhý den ráno se Sol zase vydal na cestu. Sola tentokrát zůstala v táboře.

Tyl působil dojmem, že je se svým úspěchem spokojený. Sotva náčelník zmizel z dohledu, pozval si Sose a řekl mu:

„Chci, abys z téhle bandy udělal nejlepší kmen bojovníků v okolí. Každý, kdo se bude vzpírat, se bude odpovídat mně.“

Sos přikývl a pustil se do práce.

Nejdřív sledoval všechny bojovníky, kteří cvičili v Kruhu, hodnotil jejich styl, jejich slabé i silné stránky. Zaznamenával si své postřehy do papírového bloku písmem, které znal ze starých textů. Pak pro každou zbraň sestavil zvláštní tabulku: první meč, druhý meč, první tyč a tak dále. Ve skupině měli dvacet bojovníků s meči. Byla to nejoblíbenější zbraň, i přesto, že byla často příčinou zranění a dokonce i smrti. Měli šestnáct palců, dvanáct tyčí, deset holí (nebo, přesněji řečeno, dvacet – dvě pro každého bojovníka), pět nožů a jen jediný morgenstern.

První měsíc se věnovali výlučně cvičením v uzavřených skupinách a neustálé gymnastice. Bojovníci nácviku věnovali podstatně víc času, než se jim dosud stávalo, protože protivníky měli po ruce a nebylo nutné čekat, ani nikam chodit, aby je našli. Každý cvičil se svou zbraní až do vyčerpání, pak několikrát oběhl dokola tábor a vracel se ke cvičením. Ten, kdo nejlépe vládl svou zbraní, se stával náčelníkem skupiny a zaučoval ostatní do tajů svého způsobu boje. Bylo možné získat lepší pozici v tabulce, když dotyčný vyzval někoho, kdo byl nad ním. Takže zdokonalení vlastních schopností

zajišťovalo dosažení vyššího postavení. Když lidé pochopili o co jde, soupeření začalo být urputným. Zvětšovalo se obecenstvo – mistři jiných druhů zbraní povzbuzovali, hvízdali a hlídali bojující, aby se neuchylovali k nebezpečným způsobům boje.

Jediný vlastník morgensternu cvičil ve skupině palcůtů. Byla to nezvyklá zbraň. Ke krátké silné rukojeti byla kusem řetězu připevněna koule pobitá hřeby. Tato zbraň byla považována za obzvlášť nebezpečnou. Neexistoval způsob, jak jí udeřit zlehka. Ničivá hvězda – koule buď trefila cíl a hřeby vytrhla kusy masa a kůže, nebo netrefila. Nehodila se k obrannému boji. Poražený v boji s morgensternem buď umíral, nebo byl těžce raněn, dokonce i v přátelských soubojích, a to ne vždy po protivníkově úderu. Dokonce i zkušení bojovníci se obávali měření sil s morgensternem. Smrtelná zranění byla příliš pravděpodobná.

Všechno šlo podle plánu. Lidé si snad ani neuvědomovali pokroky, kterých dosahovali, ale Sos si jich všiml a věděl, že z mnoha z nich se stali opravdoví umělci boje.

Po dvojicích či trojicích přicházeli noví bojovníci s rodinami. Byli přidělováni k odpovídajícím skupinám a dostávali pozice v tabulkách podle svých schopností. Starší členové kmene si všimli, že schopnosti příchozích jsou v porovnání s nimi čím dál mizivější. Na konci prvního měsíce už měli přes sto bojovníků.

Našlo se mezi nimi i pár mladých hejsků, kteří se zde ocitli jenom proto, že se se Solem utkali jen náhodou. Sos jej varoval, aby se neřídil jen odhadem schopností, které už měli, nebo vnějším vzhledem. Během výcviku tito mladíci nabírali síly a učili se změny pozice a rytmu boje. Rychle se v tabulkách svých oborů začali šplhat nahoru. Sos měl tušení, že někteří z nejlepších by v normálních podmínkách nepřežili dost dlouho na to, aby získali opravdové zkušenosti. Měli velké štěstí, že je Sol získal do svého kmene.

Postupně skupiny rozdílných a často samostatných individualit, náhodně získaných ve vítězných soubojích, spojila duchovní jednota. Vytvořila se atmosféra očekávání. Bylo jisté, že tento kmen je předurčen k velkému věcm. Sos si vybral ty nejchytřejší a začal je učit taktiku boje ve skupině: kdy bojovat a kdy ne, jak dosáhnout vítězství, když se síly zdají být vyrovnané.

„Když vaše skupina, složená ze šesti lidí s různým stupněm schopností, potká skupinu, ve které je každý bojovník o trochu lepší než vaši bojovníci, pro jakou poslušnost boje se rozhodnete?“ zeptal se jednoho dne.

„O kolik lepších?“ zeptal se Tun, bojovník s palcátem, který byl v tabulce dost nízko, protože byl příliš těžký na to, aby se dokázal pohybovat rychle.

„Jejich první může porazit tvého prvního, jejich druhý tvého druhého, ale ne prvního, jejich třetí tvého třetího, ale ne druhého nebo prvního, a tak dále.“

„Nemám nikoho, kdo by mohl porazit jejich prvního?“

„Nikoho. A on chce bojovat, stejně jako ostatní.“

„Jejich první určitě nebude nečinně přihlížet, jak tvůj první porazí slabšího bojovníka. Vyzve ho na souboj a vezme mi ho. Potom jejich druhý udělá totéž s mým druhým...“

„Přesně tak.“

Tun se nad tím zamyslel.

„Štěstí v Kruhu by mi mohlo přinést jedno, možná dvě vítězství, ale nejlepší by bylo, kdybych se s takovým kmenem vůbec nesetkal.“

Ozval se Tor, bojovník s tmavými vousy.

„Můžu získat pět jejich lidí a ztratit jen nejslabšího.“

„Jak?“ podivil se Tun. „Všichni jsou lepší...“

„Pošlu svého šestého bojovníka proti jejich náčelníkovi tak, jako by byl mým nejlepším, a ostatní pak v normálním pořadí.“

„Ale tvůj první nikdy nebude souhlasit s tím, že bude bojovat až po šestém!“

„Splní moje rozkazy, i kdyby se měl urazit,“ odpověděl Tor.

„Utká se s jejich druhým a porazí ho, potom můj druhý porazí jejich třetího, a nakonec pátý šestého.“

„Ale jejich první...“

„Porazí jen mého šestého, který by pravděpodobně prohrál s kterýmkoli jiným protivníkem. Nepotřebuju ho.“

„Budeš mít deset bojovníků a jemu zůstanou jenom dva,“ dodal Sos. „I když byla na počátku jeho skupina lepší než tvoje.“

Tun doširoka rozevřel ústa, pak pochopil a rozesmál se. Nebyl hloupý.

„Zapamatuju si to,“ vykřikl. Najednou posmutněl. „Jenom... co se stane, když jejich nejlepší bude chtít bojovat jenom s mým nejlepším?“

„A odkud bude vědět, který to je?“ zeptal se Tor.

„A odkud já budu znát jeho tabulku?“

Shodli se na tom, že pokud by jejich strategie měla být účinná, museli by mít zvěda a že nejlepší by byl nějaký zkušený bojovník, příliš starý na boj v Kruhu. Po chvíli začali všichni se zápallem vymýšlet podobné situace a navzájem si je zadávali k řešení. Ze skladu her v hospodě přinesli domino a využili ho k simulaci taktických situací. Větší počet oček znamenal větší schopnosti v Kruhu. Brzy se ukázalo, že je v tom nejlepší Tor; dokázal pomocí vyjednávání najít způsob, vedoucí k vítězství v téměř každé situaci. Sos ten souboj začal, ale jeho učedníci jej předstihli.

Ukázal jim, jak vítězit pomocí rozumu, když to nemohli dokázat silou. Proto cítil velké uspokojení.

Ve druhém měsíci, kdy už byly tabulky stabilizované, začaly souboje mezi různými druhy zbraní. Instruktoři vymýšleli propracovanější způsoby, jak porazit všechny ostatní protivníky. Mezi členy všech skupin se už vytvořila pouta a všichni toužili dokázat svou nadřazenost nad ostatními skupinami.

Sos určil lidi pro zapisování výsledků: jeden bod za vítězství, nulu za porážku. Někteří se smáli při pohledu na dospělé muže, držící v ruce tužku a papír po způsobu písařů, které viděli mezi Podivíny. Brzy tento úkol převzaly ženy. Uprosilý Sose, aby jim ukázal, jak se značí různé druhy zbraní, aby mohly zapisovat výsledky soubojů ve veřejné tabulce. Poradil jim, aby malovaly symboly: zjednodušené kresby meče, palčátu a jiných bojových zbraní a pod nimi čárky ve skupinách po pěti, aby se zjednodušilo porovnávání. Každý den bylo možné spatřit muže, chodící k tabuli, aby se mohli radovat ze svých vítězství, nebo se zlobit kvůli poklesu v pořadí. Když už pětic čárek bylo moc a zakrývaly všechna místa na tabuli, naučily se ženy vhodnější arabské číslice. To byl pokrok, který Sos nečekal: kmen se učil počítat. Jednoho dne, když procházel kolem malé holčičky, všiml si, že spočítala na prstech všechna

vítězství skupiny svého otce v daném dni, pak vzala do ruky tužku a pod symbolem meče napsala součet '56'.

Tehdy pochopil, jak by bylo jednoduché vést kurs základů matematiky a dokonce i psaní. Kočovníci byli analfabeti, protože neměli důvod učit se číst a psát. Kdyby se takový důvod objevil, situace by se rychle změnila. Sos však byl zatím příliš vytížený na to, aby v tom mohl něco dělat.

Nože, jako nejmenší skupina, byly v nepříjemné situaci. Jejich náčelník si Sosovi stěžoval, že i kdyby všech pět lidí z jeho skupiny vyhrálo všechny souboje, stejně by se nemohli vyrovnat mečům, kteří mohli prohrát většinu soubojů a přesto ukončit den s větším součtem bodů. Sos uznal, že stížnost je oprávněná a ukázal ostatním, jak počítat body, připadající na jednoho bojovníka. To ho přinutilo začít s lekcemi matematiky; chtěl ženy naučit vypočítat průměr. Přidala se k nim Sola, která sice nebyla nejchápavější ze všech přítomných žen, ale měla nejvíc času, takže se všechno naučila dost dobře na to, aby pomáhala jiným. Sos to oceňoval, i když ho její blízkost zneklidňovala. Byla příliš hezká a – když něco vysvětloval – seděla vždy příliš blízko u něj.

V Kruhu se zatím děly podivné věci. Bylo zjištěno, že ani nejlepší meče nemusely být účinné proti nevyškolenému palcátu a ti, kteří si dokázali dobře poradit s palcáty, mohli být bezmocní proti tyčím. Instruktoři, kteří si jako první uvědomili, že je třeba měnit pořadí bojovníků podle protivníka, získali pro své skupiny hodně bodů.

Jednoho dne si Tyl všiml, že Tor sedí ve stanu a staví si dominové kostky. Rozesmál se. Potom, když si uvědomil, že Tor dokáže s takovými pomůckami vymyslet neobyčejně účinnou strategii, se smát přestal. I když se zpočátku držel stranou, protože si myslel, že k jeho postavení patří důstojnost, když uviděl pokroky, jakých Tor dosáhl, rozhodl se, že se k němu přidá. Nikdo si nemohl dovolit zahálet. Už teď se mu někteří bojovníci svými schopnostmi téměř vyrovnali. A přišla i chvíle, kdy jej bylo možné vidět s dominem před sebou.

Třetího měsíce začali trénovat v párech. Dva muži bojovali v Kruhu proti jiné dvojici a museli se chovat jako tým.

„Čtyři lidi v Kruhu?“ zeptal se Tyl zhrozeně. „Co je to za výmysl?“

„Slyšel jsi někdy o kmeni Pitu?“

„Ne.“

„Je to hodně silné společenství daleko na východě. Spojují své meče do párů, stejně jako palcáty, nebo tyče. Nikdy v Kruhu nebojují samostatně. Chceš, aby všude tvrdili, že nás porazili?“

„Ne!“

Vrátili se k výcviku.

S noži a holemi neměli větší potíže, ale tyče si často navzájem překážely a bojovníci, široce se rozhánějící palcáty a meči, mohli se stejnou lehkostí zranit jak nepřátele, tak spolubojovníky.

První den tréninku byl rušný. Tabulky se opět změnily, protože skupina, složená ze dvou nejlepších mečů byla hanebně poražena desátým a patnáctým. Proč? Nejlepší bojovníci bojovali každý po svém, zatímco slabší se chytře spojili do dvojic a vzájemně doplňovali své styly: agresivní, i když lehkomyšlný útok, podpořený statickou, ale pevnou obranou. Dva nejlepší do sebe naráželi a překáželi si v úderech, protože nedokázali rozlišit přítele od nepřítele, takže spolupráce slabších bojovníků zvítězila.

Znovu začaly meziskupinové souboje – podle změněných tabulek; nakonec se začaly vytvářet smíšené skupiny: meč s palcátem, nebo nože s tyčí, až nakonec každý z bojovníků dokázal účinně bojovat s každou zbraní proti jakýmkoli dvěma protivníkům. Bylo třeba změnit systém bodování. Ženy ovládly zlomky a zapisovaly poloviny vítězství, komu bylo třeba. Měsíce nepostřehnutelně mýjely, zatímco byly zkoušeny nesčetné kombinace. Byla vybrána skupina zkušených učitelů, kteří cvičili nové, ještě ohromené příchozí a ukazovali jim, jak zlepšit své dovednosti a vylepšit si postavení.

Listí spadalo ze stromů, zemi pokryl sníh. Hraboši a mýry zmizeli. Nebyly už tak hrozné, jelikož věděli, jak se před nimi ochránit. Guláš z hlodavců se stal neodmyslitelnou součástí jejich života a bylo těžké najít něco jiného, co by jim zajistilo dostatečnou zásobu masa před nacházející zimou.

Kruhy byly každodenně uklízeny. Trénink neustával, ať svítilo slunce, nebo padal sníh. Pořád přicházeli noví bojovníci – ale Sol se nevracel.

KAPITOLA OSMÁ

S příchodem zimy se Sav rozhodl přestěhovat do hlavního stanu, ohříváného neustále udržovaným ohněm. Aby byla rodinám zajištěna alespoň trocha soukromí, byl stan rozdělen na početné menší kóje. Začaly přicházet i mladé, volné ženy, které hledaly muže s volnými náramky. Sav jasně stanovil podmínky, za jakých se vzdá toho svého.

Sos zůstal v malém stanu. Nechtěl bydlet s muži, kteří nosili zbraň. Bezmocnost v Kruhu v něm probouzela čím dál větší nespokojenost, i když to nemohl přiznat nahlas. Dřív si neuvědomoval, nakolik byl zvyklý dobývat si respekt a řešit problémy pomocí meče. Musel znovu získat zbraň, ale neměl dovoleno používat žádnou ze šesti známých zbraní, dodávaných Podivíny do hospod. Jiné druhy zbraní, jako luky a šípy, se k boji v Kruhu nehodily.

Sos se nad tím často zamýšlel. Proč si Podivíni působili tolik potíží, že někde vyráběli a pak kočovníkům dodávali nástroje, potřebné pro život – a pak se ani nezajímali, jak je používají? Kdysi chtěl na tuto otázku najít odpověď. Nyní je však členem společnosti kočovníků a musí si získat jejich respekt.

Pokud bude moci.

Svlékl se a nahý si lehl do teplého spacího pytle, který si přinesl z nejbližší hospody. Úslužní Podivíni reagovali na větší spotřebu a dodávali do hospody podstatně více spacích pytlů než dřív. Bezpochyby o existenci tohoto tábora věděli, rozhodně si ho však nijak výjimečně nevšíмали. Kde byli lidé, tam dodávali zbraně, ale nepokoušeli se kočovníky jakkoli ovlivňovat.

Měl teď malou plynovou lampu, u které mohl číst knihy, rovněž někdy Podivíny ponechávané v hospodách. Dokonce i tímto způsobem se snažili pomáhat a když si Sos začal odnášet knihy, objevilo se jich více. I náměty knih odpovídaly jeho zájmům. Rozsvítil lampu a otevřel svazek, který zrovna četl – předvýbuchové dílo, týkající se rolnictví. Pokoušel číst, ale text byl příliš složitý a on se na něj nedokázal soustředit. Typ a množství hnojiva na stanovenou výměru, osevní postup, pesticidy, jejich použití a

ochranné prostředky... takové nesrozumitelné statistiky, zatímco on se chtěl jen dovědět, jak pěstovat řepu a mrkev. Odložil knihu a zhasl světlo.

Od té doby, co se Sav odstěhoval, se Sos cítil osaměle. Spánek nepřicházel. Přemýšlel o svém příteli, který dával svůj náramek stále novým ženám a užíval si s povolnými dívkami, tam, v hlavním stanu. Sos by mohl jednat stejně. Bylo dost dívek, které se výmluvně dívaly na jeho náramek, i když nenosil zbraň. Stále si opakoval, že jeho postavení vyžaduje, aby se k nikomu nevázal, dokonce ani na jednu noc, ale věděl, že sám sebe obelhává. Získané ženy byly druhým důkazem mužnosti a bojovník mohl získat reputaci na tomto poli stejně dobře, jako v Kruhu. Pravda byla taková, že nechtěl mít ženu, protože se styděl, že nemá zbraň.

Někdo se blížil k jeho stanu. Možná Tor s nějakým návrhem. Vousáč byl chytrý a zajímal se o organizaci skupiny a taktiku do té míry, že v těchto oborech Sose dokonce předstihl. Stali se dobrými přáteli, alespoň natolik, nakolik to dovolovala stávající situace. Občas Sos poobědval s Torovou rodinou, i když setkání s kyprou, dobromyslnou Tórou a na svůj věk dost vyvinutou Tori mu až příliš připomínalo, jak si on sám kdysi chtěl založit vlastní rodinu.

Kdysi? Bylo to přesně naopak. Tu potřebu si uvědomil teprve nedávno.

„Sosi?“

Byl to ženský hlas. Znal ho až příliš dobře.

„Co chceš, Solo?“

Její hlava, skrytá pod pláštěm, se začernala na bílém pozadí sněhu.

„Můžu dál? Venku je zima.“

„Uvnitř je taky zima, Solo. Možná by ses měla vrátit do svého stanu.“

Stejně jako on, bydlela i Sola sama, vedle Tylova stanu. Sprátelila se s Tylou. Pořád nosila Solův náramek a muži se jí vyhýbali širokým obloukem.

„Pust' mě dovnitř,“ řekla.

Holou rukou odsunul síťku. Přesto, že zhasl lampu, zapomněl spustit těžký závěs. Sola po rukou a po kolenou vklouzla dovnitř –

skoro při tom shodila lampu – a uložila se vedle jeho spacího pytle. Sos pak spustil nylonový závěs a zaclonil tak větší část světla, přicházejícího zvenčí a – jak doufal – zabránil tak většímu úniku tepla.

„Už mě unavuje spát sama,“ řekla.

„Přišla jsi spát tady?“

„Ano.“

Myslel tuto otázku jako žert a takovou odpověď nečekal. Naděje, zesílená překvapením, mu zrychlila tep. Obelhával sám sebe. Zpátky ho nedrželo ani postavení, ani to, že neměl zbraň, ale posedlost jedinou ženou. Právě touto.

„Chceš můj náramek?“

„Ne.“

Rozčarování bylo ještě horší.

„Vypadni.“

„Ne.“

„Nezneuctím náramek jiného muže, ani nepošpiním vlastní čest. Pokud neodejdeš sama, budu tě muset vyhodit silou.“

„A když začnu křičet a seběhne se sem celý tábor?“ zeptala se tiše.

Pamatoval si, že o podobných situacích četl v různých knihách a věděl, že pokud muž jen jednou podlehně takovému nátlaku, už nikdy znovu nezíská nezávislost. Čas všechno jenom zhorší.

„Křič, pokud musíš. Nemůžeš tu zůstat.“

„Nedotkl by ses mě,“ odpověděla rozhodně. Nepohnula se.

Posadil se. Byl rozzlobený na ni i na vlastní trestuhodnou touhu. Zatahal za její kožešinové oblečení. Lehce se svezlo dolů. Oblékla si je, ale nezavázala. Světlo, odražené od sněhu a pronikající stěnami stanu, mu řeklo, že pod ním neměla nic. Nebylo divu, že jí byla zima!

„Nahý muž, peroucí se ve svém stanu s nahou ženou, to nebude moc příjemný pohled,“ namítla.

„To se stává často.“

„Ne, když se ona nebrání.“

„V mém stanu? Zeptají se, proč k němu přišla nahá a proč nekřičela před tím, než vešla dovnitř.“

„Přišla oblečená, aby požádala o pomoc. Udělala chybu ve výpočtech.“ Sáhla do kapsy a vytáhla papír s načmáranými číslicemi. Nemohl si je prohlédnout, ale byl si jistý, že si všechno dobře připravila a že chyba byla hodná jeho pozornosti.

„Vtáhl ji dovnitř... ne, nalákal ji tam a pak z ní strhal oblečení.“

Jak lehce se nechal chytit! Byla příliš mazaná. Pokud teď způsobí poprask, bude konec s jeho reputací.

„Co chceš?“

„Zahřát se. Ve tvém spacím pytli je dost místa pro dva.“

„To je k ničemu. Chceš mě odsud vyhnat?“

„Ne.“

Našla zip, otevřela spací pytel a pustila dovnitř studený vzduch. Chvilí na to už ležela vedle něj, nahá a rozpálená. Oblečení nechala venku a zavřela spacák.

„Tak spi.“

Pokusil se od ní otočit, ale jeho pohyb je k sobě jen více přiblížil.

Pokoušela se přitáhnout jeho hlavu ke své, držela ho rukou za vlasy, ale on byl stále odmítavý.

„Ach, Sosi, nepřišla jsem proto, abych tě trápila!“

Nechtěl jí odpovědět.

Chvilku ležela nehybně a pokoušela se zlomit jeho odpor dráždivou ženskostí. Vše, po čem toužil, bylo tak blízko. K mání za cenu potupy.

Proč si vybrala takový způsob? Mohla jenom na chvilku odložit Solův náramek...

Nějaká postava se odloupla ze stínu hlavního stanu a přicházela sněhovými závějemi. Sos to viděl, i když měl zavřené oči. Byl to Tor. Poznal ho podle kroků.

„Máš, co jsi chtěla. Jde sem Tor.“

Její léčka byla prohlédnuta. Nasoukala se do spacáku, pokoušela se schovat.

„Pošli ho pryč!“ zašeptala.

Sos vzal do ruky kožešinové oblečení, odhodil je dozadu do stanu a přetáhl přes Solu okraj spacího pytle. Doufal že se při tom neudusí. Čekal.

Tor došel ke stanu a zastavil se. Nepadlo ani slovo. Najednou se vousáč otočil a odešel. Určitě ho napadlo, že tmavý, zavřený stan znamená, že jeho přítel spí.

Když nebezpečí pominulo, vystrčila Sola hlavu.

„Takže po mně toužíš,“ řekla. „Mohl jsi mě zahanbit...“

„Samozřejmě, že po tobě toužím. A jestli chceš, abych to dokázal, sundej jeho náramek a vezmi si můj.“

„Pamatuješ si, jak jsme tehdy leželi vedle sebe?“ zašeptala, aby se vyhnula odpovědi.

„Greensleeves.“

„A ‚Údolí Red River‘. Zeptal ses, po čem u muže toužím a já jsem ti odpověděla, že po náčelnictví.“

„Vybrala sis.“ Ve svém hlase zaslechl hořkost.

„Ale tehdy jsem nevěděla, po čem touží on.“

Změnila polohu, volnou ruku vsunula pod jeho rameno a zezadu ho objala. Sos nebyl schopen ovládnout prudkou reakci svého těla. Věděl, že si toho všimla.

„Jsi náčelníkem tohoto tábora,“ odpověděla. „Všichni to vědí, dokonce i Tyl. I Sol. Věděl to jako první.“

„Když tomu věříš, proč mu nevrátíš náramek?“

„Protože nejsem sobecká!“ vykřikla.

To ho zaskočilo.

„Dal mi své jméno, i když nechtěl. Musím mu za to něco dát, i když nechci. Nemůžu ho opustit, dokud nesplatím dluh.“

„Nechápu.“

Ted’ zase polilo horko ji.

„Chápeš!“

„Máš podivný způsob splácení dluhů.“

„Je to jeho způsob, ne můj. Tvá čísla to nevysvětlí.“

„Proč si k tomu nevybereš jiného muže?“

„Protože on ti věří a já tě miluju.“

S tím nemohl nesouhlasit. S návrhem přišel jako první Sol, ne ona.

„Pokud mě o to požádáš, odejdu,“ zašeptala, „a už se nikdy nevrátím. Bez křiku a problémů.“

Tohle gesto si mohla dovolit. Zvítězila. Beze slova ji objal, hledal její rty a tělo.

Tentokrát se vzepřela ona.

„Znáš cenu?“

„Znám.“

Pak se rozpálila stejně, jako on.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Na podzim se Sol opět objevil. Tlačil před sebou vozík se zbraněmi; byl hubený, vážný a pokrytý jizvami. Přivítaly ho přes dvě stovky lidí, všichni do jednoho tvrdí a nadšení. Věděli, že jeho návrat je předzvěstí změn.

Vyslechl si Tylovu zprávu a přikývl.

„Zítرا vyrazíme,“ oznámil.

Tu noc se Sav vrátil do stanu. Sose napadlo, že celé to stěhování a návrat pro něj bylo podezřele výhodné, ale nechal to být.

„Tvůj náramek je unavený?“

„Mám rád pořád něco nového. Už mi to začalo chybět.“

„Takhle je dost těžké založit rodinu.“

„Jistě,“ souhlasil Sav. „Teď potřebuju sílu. Teď jsem druhá tyč.“

Ano, pomyslel si Sos posmutněle. První se stal druhým a bylo třeba se s tím smířit.

Kmen se vydal na cestu. Nejdřív vyrazilo padesát bojovníků s meči. Tvrdili, že jim toto privilegium náleží za vítězství v bodovaném turnaji. Za nimi šly nože – vítězové v tabulce průměrů – potom hole, tyče a palcáty. Průvod uzavíral jediný morgenstern. Nezískal moc bodů, ale nebyl nespokojený.

„Moje zbraň není na hraní,“ říkával podle pravdy.

Sol už nebojoval. Zůstával se Solou a projevoval jí nezvykle mnoho pozornosti. Nechal dobře fungující válečný stroj, stvořený Sosem, pracovat pod minimálním dohledem. Věděl, co jeho žena celou zimu dělala? Určitě, protože Sola byla těhotná.

Tyl velel kmeni. Když potkali osamělého bojovníka, který souhlasil s podmínkami boje, přikazoval náčelníkovi příslušné skupiny vybrat vhodného muže pro souboj v Kruhu. Rychle se projevíly výhody dlouhodobého tréninku – určení bojovníci byli většinou v lepší formě než jejich protivníci a uměli i podstatně víc různých triků. Vítězili skoro vždy. Když se jim podařilo prohrát, obvykle vítěz vyzval náčelníka skupiny, aby se mohl stát členem kmene, který mu imponoval velikostí a silou. Tyl nedovoloval cestovat s kmenem nikomu, kdo k němu nepatřil.

Jedině Sos zůstal nezávislý a litoval toho.

Po týdnu se setkali s jiným kmenem, asi čtyřicetičlenným, pod vedením chytrého starého bojovníka. Po setkání s Tylem a odhadu situace, se rozhodl poslat do Kruhu jen čtyři bojovníky: meč, tyč, hole a palcát. Víc riskovat nehodlal.

Zklamaný Tyl zašel pro radu k Sosovi.

„Je to malý kmen, ale má hodně dobrých lidí. Podle jizev a podle toho, jak se pohybují, bych řekl, že jsou zkušení a schopní.“

„A možná i podle hlášení našich zvěďů,“ zašeptal Sos.

„Ani proti nám nechtějí poslat své nejlepší!“ vybuchl Tyl podrážděně.

„Vyzvi ho sám k boji o celou skupinu, ale předtím kolem rozestav padesát lidí. Ať si je nejdřív prohlédne, aby zjistil, že stojí za jeho úsilí.“

Tyl se usmál a vydal se k Solovi pro oficiální souhlas. Byla to jen formalita. Po chvíli shromáždil čtyřicet pět vybraných bojovníků.

„Z toho nic nebude,“ zabručel Tor.

Chytrý náčelník kmene si prohlédl bojovníky a spokojeně zabručel:

„Dobří lidé,“ souhlasil, a pak se otočil k Tylovi.

„Ty jsi muž, který užívá dva druhy zbraní?“

„Meč a hole.“

„Kočoval jsi sám a teď jsi druhý bojovník v kmeni se dvěma sty lidmi?“

„To souhlasí.“

„Nebudu s tebou bojovat.“

„Chceš se utkat s naším náčelníkem, Solem?“

„Určitě ne!“

Tyl se s evidentním úsilím ovládl a otočil se k Sosovi.

„Co teď, Rádče?“ zeptal se s ironií v hlase.

„Teď se zaříd' podle Torovy rady.“

Sos nevěděl, co vousáč vymyslel, ale tušil, že to bude fungovat.

„Myslím, že jeho slabým místem je hrdost,“ řekl Tor šeptem.

„Nebude bojovat, protože tuší, že by mohl prohrát a zároveň nebude riskovat víc, než pár lidí, aby se mohl stáhnout, když pro něj situace nebude příznivá. Tak nic nezískáme. Kdyby se nám ho ale podařilo zesměšnit...“

„Skvělé!“ vykřikl Sos, když pochopil, o co jde. „Postavíme čtyři šašky, abychom ho zostudili a donutili ho zvednout sázku!“

„A k tomu postavíme skupinu vtipálků. Nejchytřejší huby, jaké máme.“

„A že jich máme dost,“ souhlasil Sos. Vzpomněl si, jaké povzbuzování provázelo soupeření mezi skupinami.

Tyl pochybovačně pokrčil rameny.

„Postarejte se o to vy. Já s tím nechci mít nic společného.“

A vydal se ke svému stanu.

„Opravdu chtěl bojovat sám,“ konstatoval Tor. „Škoda, že se pro to nehodí. Nikdy se neusmívá.“

Porovnali si své poznámky a určili čtyři bojovníky. Pak ještě shromáždili pečlivě vybranou skupinu diváků, kteří měli sedět nejbliž u Kruhu.

První souboj začal v poledne. Zástupce protivníků – vysoký, zádušný bojovník s mečem, který už měl mládí za sebou – se přiblížil rázným krokem. Ze Solova zástupu vystoupil Dal Nože – malý muž s boubelatým obličejem, jehož často slýchaný smích měl v sobě nádech chichotání. Celkově vzato nebyl Dal příliš dobrý bojovník, ale intenzivní trénink zdokonalil jeho silnou stránku: nikdy neprohrál souboj proti meči, přestože tato ostrá zbraň byla tak zavalitým mužům, jako byl on, velice nebezpečná.

Bojovník s mečem si chladně změřil svého bojovníka, pak vešel do Kruhu a zaujal obrannou pozici. Dal vytáhl jeden ze svých nožů, postavil se proti němu a s osmipalcovým nožem přesně napodobil soupeřovu pozici. Pečlivě vybraní provokatéři vybuchli smíchem.

Spíš udivený než rozhněvaný protivník se zkusmo ohnal mečem. Dal opětoval ránu malým nožem, jakoby to byl skutečný meč. Ostatní se znovu rozesmáli, hlasitěji, než bylo nutné.

Sos úkradkem pohlédl na náčelníka druhého kmene. Nebavil se ani trochu.

Nakonec protivník zaútočil doopravdy a Dal bleskurychlým pohybem tasil druhý nůž. Rychlými fintami a úskoky se ubránil útokům těžší zbraně. Všeobecně se usuzovalo, že se dvojice nožů nemůže vyrovnat meči, jedině snad, kdyby bojovník s noži byl neobyčejně mrštný. Dal sice působil přesně opačným dojmem, ale

přesto se jeho oblé tělo vždy nacházelo kousek za dosahem meče. Dokázal také rychle využít příležitost, kterou mu poskytovala větší váha protivníkovy zbraně. Nikdo, kdo v Kruhu bojoval proti dvojici nožů, nesměl ani na chvíli zapomenout, že jsou dva a že si musí celou dobu protivníka držet od těla. Zablockování úderu jednoho nože nebylo k ničemu, když se druhý přiblížil k nechráněnému tělu.

Kdyby byl bojovník s mečem lepší, mohla by být Dalova taktika považována za lehkomyšlnou, ale pokaždé to dopadlo tak, že protivník kolem něj neohrabaně proletěl a odkryl se tak, že Dal mohl rozhodujícím způsobem zaútočit. Ale místo toho vždy chytil protivníkův pramen vlasů a trhal jím. Publikum řvalo smíchem. Pak Dal protivníkovi zezadu rozřízl kalhoty a donutil ho tak, aby si je rychle přidržel. Solovi lidé se váleli po zemi, chytali se za břicha a plácali se navzájem po ramenou a zádech.

Nakonec protivník zakopl o chytře nastavenou nohu a hanebně poražen vypadl z Kruhu. Dal však arénu neopustil, ale dál mával noži, jakoby si neuvědomoval, že už nemá protivníka.

Náčelník nepřátelského kmene se na to díval s kamennou tváří.

Poté vystoupil bojovník s tyčí, proti kterému Tor vyslal specialistu na hole. Souboj byl prakticky kopií prvního. Kin Hole komicky šermoval jednou rukou, zatímco druhou hůl za lechtivých poznámek obecnstva držel pod paží, v zubech, nebo mezi nohama. To způsobilo, že se protivník všem zdál neschopný a nezkušený, i když to ve skutečnosti nebyla pravda. Kin na jeho holi vyťukával rytmus, jakoby hrál na hudební nástroj a nakláněl se, aby jej bolestivě zraňoval na nohou. Dokonce i někteří bojovníci soupeřícího kmene se potichu smáli... ale jejich náčelník ne.

Ve třetím souboji to bylo naopak – Sav bojoval proti holím. Zpíval si veselou písničku a do velkého břicha svého rivala bodal koncem své tyče, což soupeři zabraňovalo, aby se k němu přiblížil.

„Houpej se, můj sladký vozíčku,“ zpíval mezi bodnutími.

Soupeř si vzal obě hole do jedné ruky a chtěl druhou rukou zachytit tyč.

„Ach, ne, Johne, ne, Johne, ne, Johne, ne!“ zazpíval radostně Sav, když vzal za obě hole a vyhodil je do vzduchu.

I když i tento člověk měl jméno, od té doby byl v kmeni znám jako Jon.

Proti palcátu se postavil Mok Morgenstern. Vskočil do Kruhu, mával svou strašlivou koulí nad hlavou, až mezi ostny svištěl vzduch. Když palcátablokoval úder, řetěz se ovinul kolem ruky, která ho držela, až se roztočená koule zabodla do bojovníkovy dlaně a bolestivě ji pochroumala. Mok potáhl a palcát vypadl bojovníkovi z ruky. Ten se jen díval na své zmrzačené prsty. Přesně jak Mok vždy tvrdil, jeho zbraň nebyla na hraní.

Vítěz vzal do ruky palcát, otočil ho a s úklonou jej vrátil soupeři.

„Máš ještě jednu ruku,“ řekl vřele. „Proč ji zmrzačit, když máš ještě kosti vcelku?“

Nepřítel se na něj podíval a pokorně vystoupil z Kruhu. Poslední souboj skončil.

Náčelník protivníků vykoktal něco téměř nesrozumitelného.

„Nikdy jsem neviděl takové... takové...“

„A cos čekal, když jsi proti nám poslal takové panáky?“ zeptal se drobný chlapec s dětskou tváří, opřený o meč. Mezi obecnstvem se choval nejhlasitěji, i když vypadal jako by sotva uzvedl svou zbraň. „My jsme chtěli bojovat, ale tví ufnukaní blázni...“

„Ty!“ vykřikl náčelník rozezleně. „Tak bojuj s mým prvním mečem!“

Chlapec se zatvářil vystrašeně.

„Měly být jenom čtyři...“

„Ne! Všichni mí lidé budou bojovat. Nejdřív s tebou... a s tím oplzlým vousáčem vedle tebe, a pak s těmi dvěma užvaněnci s palcáty!“

„Souhlasím!“ vykřikl chlapec. Vstal a vběhl do Kruhu. Byl to Neq, i přes nízký věk a útlou postavu čtvrtý meč z padesáti.

Vousáč byl samozřejmě chytrý Tor osobně, v té době třetí meč. Bojovníci s palcáty byli první a druhý ze třiceti sedmi.

Večer byl kmen silnější o více než třicet nových bojovníků.

Sol celý den přemýšlel. Odřekl rozhovor s Tylem, pak ještě chvíli přemítal, a nakonec si k sobě zavolal Sose a Tora.

„Je to hanba pro Kruh,“ řekl jim. „Bojujeme, abychom zvítězili, nebo prohráli, ne abychom se smáli.“

Vyslal Sose, aby se omluvil druhému náčelníkovi a nabídl mu poctivou odvetu. Ten už ale měl všeho po krk.

„Kdybys nosil zbraň, rozmázl bych tvou hlavu v Kruhu!“ řekl Sosovi.

Dařilo se jim dobře. Měsíce, prožité v táboře ve Zlém kraji, změnily skupinu v dokonalou bojovou sílu. Precizní systém ovládnutí všech druhů zbraní umožňoval vysílat bojovníky do soubojů tehdy, kdy mohli zvítězit. Kmen zaznamenal i několik ztrát, ale zisky je bohatě vynahradily. Občas měl Tyl příležitost vystoupit v Kruhu proti náčelníkovi jiného kmene s nabídkou ekvivalentu bojovníků, stejně jako to chtěl udělat poprvé. Dvakrát zvítězil a získal pro Solův kmen dohromady sedmdesát bojovníků, na což byl velmi hrdý... a jednou prohrál.

A tehdy Sol, místo aby se stáhl, vsadil celý třistačlenný kmen proti padesáti – teď už vlastně stu – bojovníkům, náležejícím vítězi, a vyzval jej k boji. Vzal si meč a zabil náčelníka tím nejzběšilejším úderem, jaký Sos kdy viděl. Tor si zapsal postřehy, týkající se techniky, aby je využil pro výuku skupiny mečů. Tyl si zachoval svou pozici, ale jestli někdy toužil po Solově místě, bylo jisté, že toho dne jej takové touhy nadobro opustily.

Pouze jednou kmen narazil na vážnou překážku, ne však ze strany soupeřícího kmene. Jednoho dne se zničehonic objevil obrovský, impozantně svalnatý muž, mávající palcátem jako hůlkou. Sos byl pravděpodobně jedním z nejsvalnatějších mužů v kmeni, ale velikostí a šířkou ramen se příchozímu nevyrovnal. Jmenoval se Gog. Měl přívětivou povahu, mizivou inteligenci a jeho oblíbenou zábavou bylo rozdrcení protivníka v Kruhu na prach.

„Boj? Dobře, dobře!“ vykřikl a zeširoka se usmál. „Jednou, dvakrát, třikrát za sebou! Dobře!“

Vskočil do Kruhu, aby tam počkal na protivníky. Sos získal dojem, že Gog neřekl větší počet jenom proto, že uměl počítat jen do tří.

Zvědavý Tyl proti němu poslal vedoucího skupiny palcátů. Gog se dal do boje. Působil dojmem člověka, který nic neumí. Mával

prostě palcátem do stran s takovou zarytostí, že protivník byl bezradný. Útočil neslábnoucí silou, aniž by se zajímal o to, jestli jeho údery nacházejí cíl nebo ne, až konečně praštil protivníka tak, že vyletěl z Kruhu, neschopný udržet rovnováhu.

Gog se vítězně usmál.

„Ještě!“ vykřikl.

Tyl pohlédl na do této chvíle první palcát kmene, člověka, který získal v Kruhu nejedno vítězství. Zamračil se, nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Pak vyslal do boje druhý palcát.

Situace se opakovala. Na zemi leželi dva omráčení a potlučení muži.

Během chvilky potkal stejný osud dva nejlepší meče a tyč.

„Ještě!“ vykřikl Gog šťastně.

Ale Tyl už měl dost. Pět nejlepších bojovníků bylo poraženo během necelých deseti minut a vítěz nevypadal ani trochu unaveně.

„Zítra,“ řekl obrovi.

„Dobře,“ souhlasil Gog zklamaně.

Přijal pozvání na noc. Než se uložil k spánku, snědl dvojitou večeři a využil služeb tří povolných dívek. Pohostinní členové kmene se nemohli vynadivit. Bojovníkovy schopnosti v obou oborech byly neuvěřitelné, i když vše viděli na vlastní oči. Gog všechno dělal jednou, dvakrát, třikrát za sebou.

Druhého dne nebyl v o nic horší formě. Tentokrát Sol osobně pozoroval, jak Gog se stejnou lehkostí poráží palcát, hole i nože, a dokonce i strašlivý morgenstern. Nevšímal si zranění, i když některé údery vypadaly hroživě. Když jej někdo zranil, smál se a olizoval si krev jako tygr. Blokování jeho úderů bylo k ničemu. Měl takovou sílu, že neexistoval způsob, jak se mu ubránit.

„Ještě!“ křičel po každé porážce, kterou soupeři uštědřil. Byl neúnavný.

„Toho člověka musíme mít,“ rozhodl se Sol.

„Nemáme nikoho, kdo by ho mohl porazit,“ protestoval Tyl. „Porazil už devět našich nejlepších bojovníků a ani jeden ho neohrozil. Mohl bych ho zabít mečem, ale nedokážu ho porazit bez krveprolití. Mrtvého ho nepotřebujeme.“

„S ním se musí bojovat palcátem,“ řekl Sos. „Jenom tahle zbraň je dostatečně těžká na to, aby ho zastavila. Palcát v silných, zručných, zkušených rukou.“

Tyl pohlédl významně na tři mistry palcátu, sedící na stejné straně Kruhu jako Gog. Všichni měli velké obvazy v místech, kde svaly a kosti pod drtivými údery povolily.

„Pokud to jsou naši nejlepší bojovníci, potřebujeme ještě lepšího,“ došlo mu.

„Ano,“ řekl Sol a vstal.

„Počkej chvíli!“ vykřikli oba.

„Neriskuj,“ dodal Sos. „Můžeš hodně ztratit.“

„Ve chvíli, kdy mě kdokoli porazí jakoukoli zbraní,“ řekl Sol důstojně, „odejdu na Horu.“

Vzal do ruky palcát a vydal se ke Kruhu.

„Náčelník!“ vykřikl Gog, když ho poznal. „Dobrý boj?“

„Dokonce ani nestanovil podmínky,“ vyjekl Tyl. „Tohle je obyčejná rvačka.“

„Dobrý boj,“ souhlasil Sol a vstoupil do Kruhu.

Sos s Tylem souhlasil. Impérium se rozrůstalo tak rychle, že se jim zdálo nepřijatelné, aby se Sol postavil do Kruhu, pokud neměl naději na získání celého kmene. Kdykoliv se mohlo stát něco zlého. Věděli však, že v té době měl náčelník v hlavě jiné věci než Impérium. Dokazoval svou mužnost schopnostmi v boji a nemohl si dovolit ani nejmenší zakolísání. Pravidelně cvičil, aby si udržel tělo v dokonalé formě.

Možná, že jenom muž beze zbraně byl schopen pochopit, jak hluboké byly jizvy po ztrátě mužnosti v jiném směru.

Gog zahájil svůj obvyklý útok, připomínající větrný mlýn, ale Sol údery odvracel a mrštně uhýbal. Gog byl podstatně silnější, ale Sol ho převyšoval rychlostí a zabraňoval jeho dlouhým rozmachům dřív, než stačily nabrat plnou rychlost. Vyhnul se dalšímu útoku a udeřil Goga do hlavy rychlou, precizní ranou, kterou Sos znal jen v jeho provedení. V Solových rukou nebyl palcát ani neohrabaný, ani pomalý.

Obr jakoby si úderu ani nevšiml. Bez ustání a s úsměvem na rtech mával svým palcátem. Sol musel ustupovat a uhýbat před jeho

ranami, aby zůstal v Kruhu, ale Gog se pohyboval za ním, aniž by jej nechal alespoň na chvíli vydechnout.

Solův záměr byl jasný. Šetřil vlastními silami a nechal soupeře plýtvat energií. Jen co se naskytla příležitost, útočil palcátem na hlavu, hrudník nebo žaludek, aby soupeře ještě více oslabil. Byla to dobrá taktika, ale Gog neměl v úmyslu unavit se.

„Dobře,“ liboval si po každém Solově úderu a dál mával palcátem.

Po půl hodině se celý udivený kmen shromáždil kolem arény. Všichni znali Solovo umění, nemohli však pochopit nezničitelnou Gogovu energii. Palcát byl těžký a s každým rozmachem se zdál být ještě těžší. Ruka během boje nevyhnutelně ztrácela sílu. Gog však ani nezpomaloval, ani nevykazoval sebemenší známky únavy. Odkud čerpal takovou vytrvalost?

Sola už vyčkávání nudilo. Přešel do útoku. Teď mával palcátem stejně jako Gog a zatlačil většího muže do obrany. Do této chvíle si mohli diváci myslet, že se Gog neumí bránit, protože předtím se bránit nemusel. Skutečně nebyl v obraně tak dobrý a brzy jej Solův palcát udeřil celou silou do šíje.

Sos udělal krok ke Kruhu a představil si bolest, kterou musel Gog pocítit. Viděl, že potřásl hlavou a z koutku úst mu odletěla slina. Podobná rána by jej měla po zbytek dne zbavit vědomí. Ale nestalo se tak. Gog se na chvíli zastavil, kývl hlavou a usmál se.

„Dobře!“ řekl a pořádně se rozmáchl.

Sol byl zalitý potem. Chtě nechtě musel přejít do obrany. Odrážel Gogovy drtivé rány, zatímco obr útočil stejně zarytě, jako předtím. Sol ještě neinkasoval ani jeden úder do hlavy nebo těla. Jeho obrana byla příliš dobrá na to, aby se přes ni protivník dokázal dostat. Nedařilo se mu však Gogem otřást, ani ho unavit.

Když uplynula další půlhodina, zkusil to Sol znovu, ale opět s podobným výsledkem. Gog vypadal, jakoby nevnímal fyzickou bolest. Sol se tedy musel spokojit vyčkáváním.

„Jak dlouho trval zatím nejdelší souboj na palcáty?“ zeptal se někdo.

„Třicet čtyři minuty,“ zazněla odpověď.

Chronometr, zapůjčený Torem z hospody, ukazoval sto čtyři minuty.

„Není možné, aby takhle bojovali donekonečna,“ řekl.

Stíny se protáhly. Souboj pokračoval.

Sos, Tyl a Tor se shromáždili společně se zbytkem poradců.

„Budou bojovat až do soumraku!“ vykřikl Tun nevěřicně. „Sol se nevzdá a Gog to neumí.“

„Musíme to ukončit dřív, než oba padnou vyčerpáním,“ konstatoval Sos.

„Ale jak?“

To byl problém. Byli si jistí, že ani jeden z protivníků nepřestane bojovat dobrovolně a konec byl v nedohlednu. Gogovy síly se zdály být nevyčerpatelné a Solova zručnost a zkušenost se jim vyrovnala. Ale houstnoucí tma zvyšovala riziko nešťastného konce souboje a to si nikdo nepřál. Bylo nutné souboj přerušit.

Nikdo takovou situaci nikdy nepředpokládal. Nedokázali najít žádné řešení, které by bylo v souladu s obvyklými způsoby ukončení boje. Nakonec se rozhodli mírně porušit kodex Kruhu.

Úkolu se zhostila skupina tyčů. Vtrhla do Kruhu, rozdělila bojovníky a odtáhla je od sebe.

„Remíza!“ křičel Sav. „Plichta! Nikdo nezvítězil! Jste stejně dobří!“

Gog se zmateně rozhlížel.

„Večere!“ křičel Sos. „Spánek! Ženy!“

To zabralo.

„Dobře!“ souhlasil ďábelský bojovník.

Sol se zamyslel. Podíval se na prodlužující se stíny.

„Souhlasím,“ řekl nakonec.

Gog se vydal k Solovi a stiskl mu ruku.

„Ty dost dobrý, když ty tak malý,“ řekl uznale. „Příště začít ráno, dobře? Víc dne.“

„Dobře!“ souhlasil Sol.

Všichni se rozesmáli.

V noci Sola muži namazala nohy a záda masť a přikázala mu odpočívat alespoň dvanáct hodin. Gog se spokojil s jedním velkým

jídlem a jednou korpulentní dívkou. Pohrdl však lékařskou pomocí a vůbec si nevšímal svých početných fialových modřin.

„Dobrý boj,“ říkal spokojeně.

Dalšího dne se vydal dál a zanechal bojovníky, které porazil, na místě.

„Jen pro zábavu!“ vysvětlil.

„Dobře, dobře.“

Dívali se, jak mizí v dálce. Falešně si prozpěvoval a pohazoval si palcátem, chytaje ho střídavě za jeden a druhý konec.

KAPITOLA DESÁTÁ

„Můj rok skončil,“ oznámil Sos.

„Chtěl bych, abys zůstal,“ odpověděl Sol popravdě. „Sloužil jsi mi dobře.“

„Máš pět set lidí a skupinu skvělých rádců. Nepotřebuješ mě.“

Sol se na něj podíval. Sos si ohromeně všiml, že má v očích slzy.

„Potřebuju,“ odpověděl Náčelník. „Jiného přítele nemám.“

Sos nevěděl, co odpovědět.

Přišla k nim Sola. Už brzy se měla vydat na cestu do nemocnice, vedené Podivíny, aby tam porodila.

„Možná budeš mít syna,“ řekl Sos.

„Až najdeš, co hledáš, vrať se,“ odpověděl Sol, smířený s nevyhnutelným.

„Vrátím se.“

To bylo vše, co si mohli říct.

Odpoledne Sos opustil tábor a vydal se na východ. Krajina byla každým dnem známější. Blížil se ke svým rodným končinám. Přešel podél hranice Zlého kraje, vyznačené poblíž pobřeží. Přemýšlel, jaká velká města stála v místech, kde teď záření přinášelo tichou smrt a jestli ještě někdy vzniknou tak velké lidské komunity. Knihy tvrdily, že v centru těchto sídel nerostlo nic zeleného, že půdu mezi budovami pokrýval beton a asfalt a že všude byly stroje, které vykonávaly každou práci, stejně jako ty, které teď používali Podivíni. Ale všechno zničil výbuch. Proč? Bylo to příliš mnoho otázek, na které neznal odpovědi.

Po měsíci cesty dorazil do školy, ve které se učil, než začal putovat jako bojovník. Uplynulo sotva půl druhého roku a přece se mu to zdálo jako vzdálená, cizí součást minulosti. Cítil se zvláště, když se znovu ocitl ve školní budově, ale věděl, jak se tady pohybovat.

Prošel hlavním vchodem, zdobeným obloukovým klenutím, a vydal se známou a zároveň cizí chodbou směrem ke dveřím, na nichž se skvěl nápis ‚Ředitel‘. Za pracovním stolem seděla dívka, kterou

neznal. Napadlo ho, že to musí být čerstvá absolventka. Byla krásná, ale příliš mladá.

„Chtěl bych mluvit s panem Jonesem,“ řekl. Pečlivě se snažil vyslovit neobvyklé jméno.

„Koho mám ohlásit?“ Dívka pohlédla na Hlupáčka, který mu jako obvykle seděl na rameni.

„Sose,“ odpověděl, ale pak si uvědomil, že tohle jméno tady nikomu nic neřekne. „Bývalého žáka. Zná mě.“

Řekla něco tiše do interkomu a zaposlouchala se do odpovědi.

„Doktor Jones tě hned přijme,“ řekla a usmála se na něj, jakoby nebyl vyhnancem, pokrytým zaschlou špínou, s unaveným obličejem a neměl na rameni ptáka.

Oplatil jí úsměv. Oceňoval takové zacházení, i když věděl, že to náleží k dívčiným povinnostem. Prošel dveřmi do kanceláře.

Ředitel okamžitě vstal od stolu a přešel na druhou stranu, aby se s hostem přivítal.

„Samozřejmě, že si tě pamatuju! Ročník sto sedm. Pak jsi ještě zůstal, abys cvičil... myslím, že s mečem, je to tak? Jaké jméno teď nosíš?“

Věděl, že to Jones už ví a jen mu dává příležitost, aby mu řekl, jak k němu přišel. Nevyužil ji hned, takže mu ředitel, v těchto věcech zkušený, opět přispěchal na pomoc.

„Sos. Pěkná věc ta třípísmenná konvence. Chtěl bych vědět, jak vznikla. Nu což, sedni si, Sosi, a všechno mi řekni. Kdes získal svého malého přítele? Tohle je pravý pseudovrabec, pokud znám faunu ze Zlých krajů.“

V jeho hlase zazněl příjemný otcovský tón.

„Pouštěl ses do nebezpečných oblastí, bojovníku. Zůstaneš tu napořád?“

„Nevím. Asi ne. Já... nejsem si jistý, kdo teď vlastně jsem.“

Jak rychle se v přítomnosti tohoto člověka vrátil k mladickému chování!

„Nemůžeš se rozhodnout, jestli jsi normální člověk nebo Podivín, co?“ řekl doktor Jones a rozesmál se svým typickým příjemným smíchem. „Vím, že je těžké rozhodnout se. Já sám mám

chvílemi chuť nechat tady toho všeho, vzít do ruky jednu z těch čestných zbraní a... Doufám, že jsi nikoho nezabil?“

„Ne. Rozhodně ne vlastnoručně,“ dodal při vzpomínce na obhroublého Nara a jeho exekuci, vykonanou Tylem. „Bojoval jsem jenom několikrát a pokaždé jen pro drobnosti. V posledním souboji jsem přišel o jméno.“

„Ach. Chápu. O nic víc?“

„Možná i o ženu.“

„Život v jednoduchém světě někdy není tak jednoduchý, že? Kdybys chtěl podrobněji...“

Sos vyprávěl o všech svých zážitcích. Konečně se zbavil nervozity. Jones chápavě naslouchal.

„Přesně tak,“ řekl nakonec. „Opravdu máš problém.“

Chvíli meditoval – slovo ‚myslet‘ se zdálo být v jeho případě příliš jednoduché – a pak sáhl po interkomu.

„Slečno Smithová, prověřte prosím, jaké máme informace o Solovi. S-O-L. Pravděpodobně rok... ne, dva roky zpátky, na západním pobřeží. Děkuji.“

„Chodil snad do školy?“ Sose to nikdy nenapadlo.

„Určitě ne do naší. Ale máme i jiné tréninkové tábory a jsem si jistý, že někde dostal výcvik. Slečna Smithová to prověří v počítači. Možná k tomu něco najde.“

Čekali několik minut. Sos zase začínal být nervózní. Uvědomil si, že se dřív, než sem přišel, měl zbavit špíny. Podivíni brali špínu jako určitý druh fetiše. Bez jejího odstraňování z těla dlouho nevydrželi. Možná proto, že většinou žili v budovách a mezi stroji, kde byly pachy výraznější.

„Ta dívka... slečna Smithová...“ zeptal se, aby zkrátil čekání. „Je studentka?“

Jones se chápavě usmál.

„Už ne. Myslím, že je tak o rok starší než ty. Nemůžeme si být jisti, protože jsme ji našli před několika lety, jak sama pobíhala poblíž jednoho z radioaktivních pásem a nikdy se nám nepodařil zjistit její původ. Učili jsme ji v jiné třídě, ale můžeš si být jistý, že v jejím, hmm, způsobu uvažování došlo k určitým změnám. Uvnitř,

podle mého názoru, je ještě kočovnice, ale už se tady docela dobře vyzná.“

Bylo těžké si představit, že se takový vybroušený diamant mohl narodit v lese, i když Sos prožil něco podobného.

„Opravdu všichni vaši lidé pocházejí...“

„Ze skutečného světa? Skoro všichni, Sosi. Před třiceti lety jsem já sám nosil meč.“

„Cože? Meč?“

„Považuji tvůj údiv za kompliment. Ano, bojoval jsem v Kruhu. Chápeš...“

„Našla jsem to, doktore Jonesi,“ promluvil interkom. „S-O-L. Mám to přečíst?“

„Buďte tak hodná.“

„Sol. Kódové jméno, přidělené zmrzačenému nalezenci. Transplantace varlat, inzulínová terapie, všestranný manuální výcvik. Propuštěn ze sirotčince v San Francisku v roce V 107. Potřebujete další podrobnosti, doktore Jonesi?“

„Ne, děkuji. To nám bude stačit, slečno Smithová.“

Otočil se zase k Sosovi.

„Mohlo ti to být trochu nejasné. Zdá se, že tvůj přítel byl sirotek. Vzpomínám si, že asi před patnácti lety došlo k válkám na západním pobřeží a my jsme museli zachraňovat, co se dalo. Byly vyvražděny celé rodiny, děti byly mučeny. Takové věci se v primitivních společenstvích občas stávají. Tvého Sola vykastrovali, když měl pět let a nechali ho, aby vykřvácel k smrti... no, byl to jeden z těch, ke kterým jsme stihli dorazit včas. Transplantace vyřešila problém testosteronu a šoková inzulínová terapie pomohla vymazat traumatické vzpomínky, ale... No, naše možnosti nejsou neomezené. Nehodil se k intelektuální stimulaci, na rozdíl od tebe, takže jsme jej cvičili manuálně. Podle toho co říkáš, byl výcvik neobyčejně úspěšný. Vypadá to, že se adaptoval dobře.“

„Ano.“

Sos začínal chápat některé Solovy vlastnosti, které ho do této chvíle mátlý. Osířel v raném dětství, byl obětí mezikmenové brutality a chtěl si vlastními silami zajistit co nejlepší ochranu. Snažil se zneškodnit všechny jednotlivce i kmeny, kteří by mu mohli ublížit.

Byl vychován v sirotčinci a toužil po přátelství – a nevěděl, jak je poznat, ani čím začít – a stejně tak po rodině, kterou by s fanatickou zarytostí bránil. Oč cennější muselo být dítě pro muže, který se nikdy nemohl stát otcem!

Když spojíte takovou minulost s fyzickými schopnostmi a znásobíte neobvyklou vytrvalostí, výsledkem bude Sol.

„Proč to všechno děláte?“ zeptal se Sos. „Proč stavíte hospody, zásobujete je, učíte děti, vyznačujete hranice Zlých krajů, vysíláte televizní programy? Nikdo vám za to nepoděkuje. Víte, jak vám říkají.“

„Ti, kteří touží po neproduktivním nebezpečí a slávě, nás mohou opustit,“ odpověděl Jones. „Někteří z nás si však zvolili klidnější a užitečnější způsob života. Všechno je to záležitost povahy, která se s věkem může měnit.“

„Ale mohli byste si to všechno nechat pro sebe! Kdyby... kdybyste nekrmili a neoblékali bojovníky, zemřeli by.“

„To je dostatečný důvod, abychom to dělali dál, nemyslíš?“

Sos zavrtěl hlavou.

„To není odpověď na mou otázku.“

„Nemůžu ti odpovědět. Časem tu odpověď sám najdeš a pak se možná přidáš k nám. Zatím jsme ti připraveni pomoci, jak jen to bude možné.“

„Jak můžete pomoci muži, který touží mít zbraň a přísahal, že nebude vlastnit žádnou, a který navíc miluje ženu, patřící jinému?“

Jones se znovu usmál.

„Promiň, Sosi, ale tyhle problémy se mi zdají podružné. Pokud se na to podíváš objektivně, myslím, že tě samotného napadne, že máš i jiné možnosti.“

„Jiné ženy? Víím, že slovo ‚slečna‘, které vyslovuješ před jménem své sekretářky, znamená, že hledá muže, jenže já nedokážu být tak rozumný. Byl jsem připraven nabídnout náramek, dát šanci kterékoli ženě, ale nějak se stalo, že všechny mé touhy na sebe vzaly podobu Soly. I ona mě miluje.“

„Co se dá dělat, tak už to s láskou bývá,“ souhlasil Jones soucitným hlasem. „Ale jestli jsem to dobře pochopil, bude chtít s

tebou odejít hned poté, co splní své povinnosti vůči Solovi. Řekl bych, že z její strany jde o dost zralé rozhodnutí.“

„Neodejde se mnou jen tak! Touží po jménu, které jí zajistí úctu a já ani nenesím zbraň.“

„Ale pochopila, co pro kmen vlastně znamená. Jsi si jistý, že to je její přání a ne tvé? Ptám se, jestli chceš získat slávu v boji.“

„Vůbec si tím nejsem jistý,“ přiznal Sos. Když nahlas vyslovil, po čem touží, zdálo se mu to podstatně nerozumnější, než předtím.

„Všechno se tedy redukuje na tu záležitost se zbraní. Ale ty jsi rozhodně nepřisahal, že se zrekneš všech druhů zbraně. Mluvil jsi jen o šesti standardních.“

„To je totéž, nemyslíte?“

„Téměř. V historii země byly známy stovky zbraní. Pro zjednodušení jsme vytvořili šest standardních typů, ale můžeme také dodat nestandardní prototypy, a pokud by se některý z nich stal oblíbeným, mohli bychom podepsat smlouvu na masovou produkci. Například, všichni používáte jednoduchý meč s chráničem, vyrobený podle středověkých modelů, i když dokonalejší. Ale existuje také zakřivená šavle a rapír, užívaný k šermování. Rapír nevypadá tak dobře jako meč, ale v souboji zblízka je podstatně nebezpečnější. Mohli bychom...“

„Zřekl jsem se meče ve všech jeho podobách. Nemám v úmyslu hledat kličky, ani se hádat o definice.“

„Myslel jsem si, že se k tomu budeš stavět takto. Vylučuješ všechny varianty meče, palcátu, nebo holí?“

„Přesně tak.“

„My zase vylučujeme pistole, vzduchovky a bumerangy. Vše, co účinkuje na dálku, nebo je poháněno jinou silou, než rukou bojovníka. Dovolujeme použití luků a šípů při lovu, v Kruhu by stejně nebyly moc k užítku.“

„Takže jsme už vyloučili všechno.“

„Ach ne, Sosi. Lidská představivost je podstatně větší, zvláště pokud jde o způsoby, jak něco zabít. Například bič. Většinou je považován za nástroj k vykonání trestu, ale může být také nebezpečnou zbraní. Je to dlouhý tenký řemínek, připevněný ke krátké násadě. Můžeš jím z určité vzdálenosti strhnout člověku z těla

košili drobnými bleskovými pohyby ruky, spoutat mu ruce a složit ho na zem, nebo mu vyrazit oko. Ve zkušené ruce je to velmi nebezpečná zbraň.“

„Jak se s ní můžu bránit proti útoku palcátem?“

„Myslím, že stejně jako proti nožům. S bičem v ruce prostě musíš zůstat mimo jejich dosah.“

„Chtěl bych se umět bránit, stejně jako útočit.“

Sos však byl stále více přesvědčený, že pro něj existuje vhodná zbraň. Netušil, že Jones má takový přehled v praktických věcech. Nepřišel sem snad hledat právě takový zázrak?

„Možná budeme muset improvizovat,“ řekl Jones a v prstech natahoval kousek struny. „Síť by byla dobrá pro obranu, ale...“ hrál si v prstech s kouskem struny. Najednou se usmál. „To může být ono!“

„Struna?“

„Garota. Kus provazu, používaný ke škrcení. Ujist'uji tě, že je docela účinná.“

„Ale jak se mám přiblížit k protivníkovi s nožem natolik, abych ho stihl uškrtit dřív, než mi vyvrhne vnitřnosti? Navíc nezadrží údery meče, ani palcátu.“

„Dostatečně dlouhá garota je zastaví. Spíš si představuji něco, co by víc připomínalo řetěz – tenký, ale dostatečně silný, aby odrazil útok meče a zneškodnil palcát. Možná... možná ocelové lanko. Jsem si jistý, že by bylo stejně dobré jak k útoku, tak k obraně.“

„Doufám.“

Sos si pokusil představit provaz jako zbraň, ale příliš se mu to nedařilo.

„Nebo bola,“ pokračoval Jones, nechávaje se unášet myšlenkami. „Samozřejmě, nemohl bys je vrhat celá, ale zatížené konce... pojd'me dolů, do skladu. Uvidíme, co se dá vymyslet.“

Slečna Smithová se na Sose znovu usmála, ale on se tvářil, jakoby si toho nevšiml. Měla velmi milý úsměv a pečlivě upravené vlasy, Sole se ale rovnat nemohla.

Toho dne Sos získal zbraň, ale uběhlo ještě pět měsíců, než si byl jist, že ji ovládl natolik, aby se zase mohl vydat na cestu.

Jones se s ním smutně rozloučil.

„Bylo příjemné tě mít zase u nás, Sosi, i když to bylo jen několik měsíců. Kdyby se ti nevedlo...“

„Uvidíme,“ odpověděl Sos. Nechtěl se k ničemu zavazovat. Hlupáček zaštěbetal.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Stejně jako před dvěma lety se Sos vydal za štěstím. Tehdy byl Solem Mečem. Netušil, co mu přinese jméno, které si sám vybral. Nyní byl Sosem Provazem. Tehdy bojoval v Kruhu pro potěšení a slávu, nebo kvůli maličkostem. Nyní to dělal proto, aby si zdokonalil techniku. Tehdy ho zajímaly všechny ženy. Dnes snil jen o jedině.

Ta blondýna, slečna Smithová, však měla určité kouzlo, kterým by ho jindy zaujala. Například uměla číst a psát, což byla ve světě kočovníků zvláštnost. Žila sice v budově, řízené Podivíny, ale byl si jist, že by ji opustila, kdyby o to požádal. Neudělal to... a teď na chvíli přemýšlel, jestli neudělal chybu.

Vzpomněl si na Solu a tím potlačil všechny ostatní představy.

Kde je Solův kmen teď? Neměl tušení. Mohl jen putovat, dokud o něm něco nezaslechne a pak se vydat v jeho stopách. Celou tu dobu bude zdokonalovat své schopnosti. Nyní měl zbraň a s její pomocí měl v úmyslu získat ženu, po které toužil.

Bylo časně jaro. Na stromech vyrašily první pupeny. Jako každý rok v tuto dobu přiváděli muži své rodiny do hospod. V malých stanech byly ranní mrazíky téměř nesnesitelné. Přicházely i svobodné mladé dívky, toužící po úspěchu. V zaplněné hospodě spal Sos na zemi, protože sdílení postele by nezbytně znamenalo ztrátu náramku. Mluvil s lidmi o různých věcech. Solův kmen? Ne, nikdo nevěděl, kde se nachází, i když o něm někteří slyšeli. Velký kmen, možná tisíc bojovníků. Snad by se měl zeptat některého z náčelníků, ti podobné věci obvykle sledují.

Druhého dne Sos bojoval o čest s válečníkem s holemi, který pochyboval, jestli je možné obyčejný kus provazu považovat za zbraň. Sos řekl, že je to připraven v přátelském souboji dokázat. Když oba muži vstoupili do Kruhu, shromáždila se kolem skupina zvědavců.

Díky intenzívním cvičením bylo Sosovo tělo v lepší kondici než kdykoli předtím. Myslel si, že úplné dospělosti dosáhl už před dvěma lety, ale jeho svalstvo neustále sílilo. Díky tomu vypadal čím dál mohutněji. Stal se z něj obrovský muž s velkou silou. Občas se

zamýšlel nad tím, jestli to nemá na svědomí záření a jestli by na něj takto mohlo účinkovat.

Fyzicky byl připraven, ale od chvíle, kdy se zbraní v ruce naposledy vstoupil do Kruhu, už uplynulo hodně času. Najednou si nebyl jistý. Ruce se mu začaly potit. Na poli, kde rozhodovala fyzická síla, se cítil nejistě. Uměl ještě bojovat? Musel umět, protože se k tomuto umění vztahovaly všechny jeho naděje.

Jeho zbraní bylo tenké ocelové lanko, dlouhé dvacet pět stop, na obou koncích zatížené. Na cestách jej nosil svinuté na rameni. Vážilo několik liber.

Hlupáček se už naučil dávat si na provaz pozor. Sos zbraň částečně rozvinul, vzal do jedné ruky volný konec a otočil se k soupeři. Pták vyplašeně odlétl na nejbližší strom. Když protivník zaútočil, obě hole se zaleskly. Pravou se pokusil zaútočit na hlavu, zatímco levou držel v obranném postavení. Sos uskočil na druhou stranu Kruhu. Když začal boj, nervozita ustoupila. Věděl, že to dokáže. Když protivník znovu vyrazil, provaz vystřelil a spoutal mu zápěstí. Stačilo trhnutí, aby muž zavrával a upadl.

Sos zkušeně potáhl. Provaz povolil sevření, přesně tak jako při cvičeních, a vrátil se do čekající ruky. Protivník se znovu vrhl vpřed a rychle se oháněl oběma holemi. Sos na něj zaútočil středem na krk, sehnul se pod jeho paží a znovu odskočil na protilehlou stranu arény. Smyčka sebou trhla dozadu a táhla za sebou bezradného bojovníka.

Další potáhnutí a provaz se znovu uvolnil. Sos mohl nechat smyčku staženou a ukončit boj hned. Chtěl však dokázat – jak ostatním, tak sobě – že se s provazem dá zvítězit různými způsoby. Také chtěl objevit slabá místa své zbraně, než bude muset podstoupit opravdový souboj.

Potřetí se bojovník s holemi přibližoval opatrněji. Držel jednu ruku nahoře, aby se chránil před provazem, svíjejícím se jako had. Přesvědčil se už, že šňůra není hračka, ale silná zbraň. Najednou skočil vpřed, snažil se o rozhodující úder. Sos odpověděl bleskovým švihnutím konce provazu do čela.

Muž zavrával. Už věděl, že prohraje. Těsně nad jeho očima se objevila červená šmouha. Bylo jasné, že kdyby Sos chtěl, mohl by zaútočit provazem o palec níž a škaredě jej zranit. I tak se

bojovníkovy oči zalily slzami a musel se holemi ohánět téměř poslepu.

Sos sklonil hlavu. Přemýšlel, jak ukončit boj, aniž by protivníkovi ublížil, ten jej však náhodou udeřil silně do hlavy. Hůl nebyla palcát, mohla však člověka lehce poslat k zemi. Sos se zachvěl. Soupeř okamžitě zaútočil druhou holí, zasypával ho údery do hlavy a rukou, dokud nestačil uskočit.

Takže měl příliš dlouhou přestávku! V žádném případě neměl přestat útočit. Naštěstí protivník útočil reflexivně, netakticky a proto nepříliš přesně. Dostal lekci a určitě na ni nezapomene.

Sos se držel od protivníka dál, dokud se nevzpamatoval a pak se rozhodl boj ukončit. Omotal provaz kolem mužových nohou jako bola a trhnutím jej povalil na zem. Sklonil se nad soupeřem, tentokrát s hlavou přikrčenou k ramenům, aby se chránil před úderem, a spoutal mu ruce druhým koncem. Pak chytil provaz oběma rukama a zvedl jej.

Protivník se vznášel nad zemí, svázaný a bezradný. Sos s ním zatočil a pustil jej. Tělo vyletělo mimo arénu a dopadlo na trávník za štěrkem. Muži se celkem nic nestalo, byl však poražen.

Provaz se v boji osvědčil.

V dalších několika týdnech získal Sos respekt i v soubojích s ostatními typy zbraní. Jeho provaz rychle zvládl ruku s mečem nebo palcátem, zneškodňoval útoky, smyčky zase udržovaly odstup od bleskově se míhajících nožů. Jenom v souboji s tyčí měl vážné problémy. Její délka účinně znemožňovala spoutání protivnickových rukou. Aby to mohl udělat, musel by laso podstatně prodloužit. Navíc se tyč stále motala do provazu a zpomalovala protiútoky. Kdykoli se Sos pokusil hodit smyčku, zadržela ji tvrdá ocel. Naštěstí byla tyč hlavně defenzivní zbraní, takže většinou stačilo počkat na příležitost k vítěznému útoku. Sos se však boji proti tyči vyhýbal vždy, když spěchal.

Pořád neměl žádné zprávy o Solově kmeni. Jakoby beze stopy zmizel. Byl si ale jistý, že to tak nebylo. Nakonec se zařídil podle rady, kterou dostal první noci a rozhodl se vyhledat nejbližší velký kmen.

Ukázalo se, že to je kmen Pitů. Sos si nebyl jistý, že jejich náčelníci budou chtít mluvit s osamělým bojovníkem jen proto, že o to požádá. Říkalo se, že Pitové byli uzavření a hrubiánští. Sos však neměl přítele, se kterým by je vyzval na souboj. Nechtěl svěřit svůj život v Kruhu nikomu, koho zatím potkal.

Pokrčil rameny a vydal se do tábora Pitů. Najde způsob, jak tuhle překážku překonat, až tam dorazí.

O tři dny později potkal obrovského muže s palcátem, jdoucího vyrovnaným krokem opačným směrem. Pohazoval si svou zbraní a falešně zpíval. Sos se překvapeně zastavil, ale nemohlo být pochyb.

Byl to Gog, neporazitelný bojovník, který se Solem zaryté bojoval půl dne jen pro čistou radost z boje.

„Gogu!“ vykřikl.

Obr se zastavil, nepoznal ho.

„Kdo ty?“ zeptal se a ukázal na něj palcátem.

Sos mu vysvětlil, kde se potkali.

„Dobrý boj!“ vykřikl Gog, když zaslechl Solovo jméno. Nevěděl však, kam se vydal jeho kmen, a ani ho to nezajímalo.

„Proč neujdeš se mnou?“ zeptal se s myšlenkou na Pitovy dvojice. Bojovat ve dvojici s takovým bojovníkem...! „Hledám Sola. Možná ho najdeme společně. Možná bude další dobrý boj.“

„Dobře!“ souhlasil Gog zapáleně. „Ty jít se mnou!“

„Ale já chci mluvit s Pity. Jdeš špatným směrem.“

Tahle myšlenka Goga neoslovila.

„Tam!“ řekl rozhodně a nadhodil si palcát.

Sose napadl jen jediný způsob, jak ho přesvědčit, a byl to způsob velmi nebezpečný.

„Budu s tebou bojovat. Jestli vyhraju, půjdeme mým směrem, dobře?“

„Dobře!“ souhlasil Gog se zářejícím nadšením. Vidina souboje ho vždycky zaujala.

Sos se musel vrátit a ztratit dvě hodiny, než došli k nejbližšímu Kruhu. Bylo už pozdní odpoledne, ale obr byl celý žhavý k boji.

„Souhlasím, ale za soumraku končíme.“

„Dobře.“

Když vešli do Kruhu, seběhli se diváci, toužící po podívané. Někteří už Goga viděli v akci, nebo o něm slyšeli, jiní se setkali se Sosem. Objevilo se mnoho různých názorů, jak skončí tento nevidaný souboj. Většina se pokoušela odhadnout, kolik minut nebo vteřin bude Gog potřebovat na to, aby zvítězil.

Nejhorší Sosovy obavy se potvrdily. Gog se vrhl vpřed s palcátem, aniž by se ohlížel na překážky. Sos uhýbal, uskakoval a zastavoval se. Bez masivní zbraně se cítil nahý. Věděl, že ho dříve nebo později palcát zasáhne. Gog si s tím, že jeho úderý protivníka zraní, evidentně nedělal těžkou hlavu. Pro něj to byla jen zábava.

Sos rychlým pohybem vrhl smyčku na jeho ruku, ale Gog se jenom ohnal aniž by změnil tempo, trhl provazem a potáhl k Sose k sobě. Obrova síla byla neskutečná! Sos mu přehodil garotu kolem krku a sevřel ji kolem hrdla, ale Gog se dál oháněl palcátem, jakoby se nic nestalo. Jeho krk byl tvořen tak silným svalstvem, že neexistoval způsob, jak jej uškrtit.

Diváci to sledovali s otevřenými ústy, ale Gog je vůbec nevnímal. Sos si všiml, že se někteří z diváků chytily za krk. Věděl, že je udivila Gogova odolnost. Nechal škrcení a soustředil se na protivníkovy nohy. Když se naskytla příležitost, svázel je dohromady a potáhl za provaz, ale obr jen zůstal stát na místě a rozkročil se. Udržel rovnováhu, rozmáchl se palcátem a praštil do napjatého provazu takovou silou, že jeho druhý konec vypadl Sosovi z rozbolavělých rukou.

Než ho stačil zvednout, Gog se znovu uvolnil a opět se radostně oháněl palcátem. Do této chvíle se Sosovi dařilo vyhýbat úderům horším než jen pohlazení, ale i ty byly dost citelné. Rozhodnutí bylo jen otázkou času, pokud nevystoupí z Kruhu dřív, než dostane pořádnou ránu.

Nemohl se vzdát! Potřeboval pomoc toho muže, a navíc se musel přesvědčit, že jeho zbraň je stejně účinná jak proti skvělému bojovníkovi, tak i proti průměrnému. Rozhodl se pro zoufalý nápor.

Hodil smyčku přímo na palcát místo na protivníkovu ruku, hned nad jeho rukojeť, ale místo aby ji zasekl, jemně ji popustil. Vyhnul se Gogovu úderu, odhodil zbytek provazu na zem a postavil se na něj oběma nohama. Zatížil provaz celou svou vahou.

Když palcát opsal svůj oblouk, provaz se napjal. Trhnutí Sose povalilo, ale na palcát zapůsobilo stejnou vahou, a to přesně v té chvíli, kdy to obr čekal nejmén. Přivázaná zbraň Gogovi vyklouzla z ruky a vyletěla ven z Kruhu. Obr se na ztracený palcát díval s otevřenými ústy. Nechápal, co se stalo. Sos vstal a zvedl svůj provaz, ale stále si nebyl jistý, jestli dokáže soupeře přesvědčit, že je poražen.

Gog se chtěl vydat pro palcát, ale zastavil se ve chvíli, kdy si uvědomil, že nemůže opustit Kruh. Byl zmatený.

„Remíza!“ vykřikl Sos pod vlivem okamžitého nápadu. „Nerozhodnuto! Jídlo! Konec!“

„Dobře,“ odpověděl Gog bezmyšlenkovitě. A než si stačil uvědomit, co to znamená, vzal ho Sos přátelským gestem za ruku a vyvedl ho z arény.

„Byla to remíza,“ řekl. „Jako se Solem. To znamená, že nikdo nevyhrál a nikdo neprohrál. Jsme si rovni. Příště musíme bojovat společně. Jako dvojice.“

Gog se nad tím zamyslel. Usmál se.

„Dobře!“

Souhlasil se vším, pokud jej někdo přesvědčil.

Té noci nenašli žádné ženy, které by hledaly náramky. Gog se zmateně rozhlédl po hospodě, obešel sloup uprostřed a nakonec zapnul televizi. Zbytek večera jeho pozornost zaujaly mlčící, gestikulující postavy. Občas, když se objevila kreslená groteska, se spokojeně usmíval. Sos ještě nikdy neviděl, že by se někdo díval na televizi tak dlouho.

Po dvou dnech velký kmen Pitů našli. V ústřety jim vyšla dvojice strážných. Sosovy obavy se ukázaly být oprávněnými. Náčelník s nimi ani nechtěl mluvit.

„Velmi dobře. Vyzývám ho k boji v Kruhu.“

„Ty,“ zeptal se suše herold vlevo. „A kdo ještě?“

„Tady Gog Palcát.“

„Jak si přeješ. Nejdřív budete bojovat s jedním z našich slabších párů!“

„Jednou, dvakrát, třikrát po sobě,“ křikl Gog. „Dobře, dobře!“

„Můj přítel má na mysli,“ pokračoval klidně Sos, „že budeme bojovat s vaším prvním, druhým a třetím párem po sobě.“ Přidal hlasu výrazně mrazivý podtón. „Pak vašemu náčelníkovi předáme zpět jeho bojovníky, výměnou za informaci, kterou potřebujeme. Po boji stejně nebudou schopni cestovat pryč.“

„Uvidíme,“ odpověděl lhostejně strážce.

První Pitovou skupinou byla dvojice mečů. Dva muži podobného vzrůstu a postavy byli možná bratry. Zdálo se, že se na sebe ani nemusí dívat, aby navzájem věděli kde stojí a co dělají. Byl to skvěle vycvičený pár. Sos si byl jistý, že spolu bojovali už několik let. Tvořili nebezpečnou dvojici, lepší než kterákoliv z těch, které cvičil ve Zlém kraji. Oproti tomu Sos ani Gog spolu nikdy nebojovali. Ve skutečnosti ani jeden z nich nikdy nebojoval ve dvojici a Gog jen s obtížemi pochopil, o co jde.

Sos však spoléhal na to, že protivníci neznají možnosti provazu, a Gog byl prostě Gog.

„Hlavně si pamatuj,“ varoval ho, „že jsem na tvé straně. Neuhoď mě.“

„Dobře,“ souhlasil trochu nejistě Gog. Myslel si, že všechno, co je s ním v Kruhu, je jeho nepřítel a ještě zásady tohoto druhu boje nepochopil.

Dvojice mečů dokonale spolupracovala. Oba byli mistry. Když jeden útočil, druhý bránil, a když se jeden vracel do výchozí pozice, partner přecházel do ofenzívy. Občas, bez jakéhokoli varování, udělali oba výpad vpřed a jejich zdvojené meče tály společně, vzdálené od sebe jen několik palců.

Tak to alespoň vypadalo během krátké rozcvičky, kterou absolvovali před opravdovým bojem. Když se proti nim do Kruhu postavili Gog se Sosem, situace se poněkud změnila.

Sotva se Gog ocitl v Kruhu, vrhl se na oba protivníky najednou, zatímco se Sos držel stranou, točil koncem provazu a pozoroval situaci. Varoval jen svého přítele kdo je na čí straně, protože Gog na to občas zapomínal. Ničitelský palcát rozehnal oba bojovníky jedním úderem a pak se vrátil, aby zaútočil podruhé. Pitova dvojice byla konsternována. Bojovníci nevěděli, co si mají myslet. Nemohli tomu ani uvěřit.

Nebyli však ani zbabělí, ani hloupí. Velmi rychle se rozdělili. Jeden z nich se pokusil na Goga zaútočit zepředu, druhý ho obešel, aby zaútočil z boku.

V této chvíli se Sosův provaz ovinul kolem jeho zápěstí. Byl to jediný pohyb, který Sos v tomto boji udělal, ale stačilo to. Protivníci, vystřkaní Gogem, vypadli na protilehlých stranách z Kruhu. Sos měl pravdu: nebyli schopni chůze.

Druhý pár byl tvořen palcáty. Dobrý nápad, pomyslel si Sos o Pitově strategii, ale ne dost dobrý. Gog s obrovským nadšením oba protivníky skolil. Sos se musel jen držet v bezpečné vzdálenosti. Souboj skončil ještě dříve než ten první.

Pitovo strategické myšlení se však z této zkušenosti poučilo. Třetí pár tvořila tyč a síť.

Sos okamžitě pochopil, že to znamená problémy. Teprve nedávno, když se radil se svým učitelem, doktorem Jonesem, se dozvěděl o existenci netypických zbraní. Samotný fakt, že onen bojovník měl síť a dokázal s ní v Kruhu zacházet, znamenal, že byl školen Podivíny a mohl být nebezpečný.

A také to byla pravda. Jen co se celá čtveřice ocitla v Kruhu, soupeř hodil síť a Gog byl dokonale zneškodněn. Pokusil se rozehnat, ale tenká nylonová vlákna nepustila. Pokusil se ze sebe síť shodit, ale nevěděl jak to udělat. Mezitím protivník utahoval tenkou a neobvykle pevnou síťku čím dál těsněji a těsněji, až Gog zakopl a upadl na zem. Připomínal obrovský kokon.

Celou tu dobu se mu Sos zoufale snažil pomoci, ale tyč ho držela v bezpečné vzdálenosti. Protivník se nepohyboval agresivně, jen velmi účinně Sosovi bránil v jakékoli činnosti. Vůbec se neotáčel za sebe, měl plnou důvěru ve svého partnera. Dokud se soustředil výhradně na Sose, nemohlo se mu nic stát.

Síťář svázal nešťastného Goga a začal ho strkat ven z Kruhu. Sos mohl předvídat, co se stane. Síťář, zbavený vlastní zbraně, se pokusí chytit provaz bez ohledu na zásahy, pak začne tahat a jeho partner zaútočí. Zůstanou dva proti jednomu. Bojovník s tyčí bude útočit na Sose, zatímco síťář si poradí s hbitým provazem, zachyceným holýma rukama.

„Toč se, Gogu! Toč se!“ křičel Sos. „Zpátky do Kruhu! Toč se!“

Poprvé v životě Gog okamžitě pochopil. Jeho tělo, zabalené do sítě, se prohnulo jako velká housenka a postavilo se na odpor síťárovi, který se jej pokoušel vytlačit ven z Kruhu. Gog byl zavalitý muž a proti jeho vůli se s ním skoro nedalo pohnout. Když si říhl, bojovník s tyčí se k němu otočil. To byla jeho chyba.

Sosův provaz se mu ovinul kolem krku. Dusící se muž upadl na zem. Pitovi diváci vykřikli. Sos přeskočil jeho zkroucené tělo a přistál na zádech síťáře, lopotícího se s Gogem. Objal ho rukama, zvedl do vzduchu a hodil ho na záda právě vstávajícího partnera. Rychlá série smyček a oba muži byli svázáni, s tyčí trčící křížem mezi nimi. Sos nebyl tak hloupý, aby se k nim znovu přiblížil. Pořád se mohli společně pohybovat, nebo ho chytit a už nepustit. Naklonil se tedy nad síť a pokusil se ji strhnout z Gogova těla.

„Lež klidně!“ křikl mu do ucha, protože kokon se stále bránil. „To jsem já, Sos!“

Mezitím se dva Pitovi lidé rychle uvolnili. Měli teď tyč i provaz, zatímco Gogovo tělo bylo stále spoutáno. Jenom nohy byly osvobozeny od zamotané sítě. Sos hrál o čas a prohrál.

„Toč se, Gogu, toč!“ vykřikl znovu a energicky postrčil přítele správným směrem.

Gog se pokoušel splnit příkaz kopáním nohama, ale pohyboval se velmi neohrabaně. Oba protivníci bez problémů přiskočili k němu... a Sosem hozený konec sítě se jim omotal kolem těl.

Všichni čtyři upadli do spletnice sítě a provazu. Sos získal svou zbraň, rychleji ovinul celou trojici a svázal ji neklidného balíku. Když Gog uviděl, že síťář je spoutaný úplně stejně jako on, usmál se a zvedl pracku, aby jej mohl zmrzačit.

Sos vytrhl tyč a namířil její tupý konec na hlavu majitele.

„Stůj!“ vykřikl Pitův strážce. „Vzdáváme se! Vzdáváme!“

Sos se usmál. Ve skutečnosti neměl v úmyslu soupeři uštvout tak nečistou ránu.

„Pitové s vámi budou mluvit zítra,“ oznámil strážce už s menším odstupem, když sledoval, jak se trojice mužů uvolňuje z nedobrovolného sevření. „Dnes v noci můžete využít naší pohostinnosti.“

Nebyla to špatná hostina. Po vydatném jídle se Sos a Gog vydali do nejbližší hospody, kterou pro ně kmen Pitu uvolnil. Objevily se dvě pěkné dívky, toužící po jejich náramcích.

„Ne pro mne,“ řekl Sos s myšlenkou na Solu. „Bez urážky.“

„Beru obě!“ vykřikl Gog.

Sos ho zanechal o samotě, aby se mohl oddávat svým radovánkám, a sedl si k televizi.

Ráno se dozvěděl, proč byli Pitové takoví tajnůstkáři a proč stvořili kmen, bojující v párech. Byla to siamská dvojčata, srostlá v pase. Oba nosili meče a Sos si byl jistý, že se během boje doplňovali nejlépe ze všech párů.

„Ano, víme o Solově kmeni,“ promluvil levý Pit. „Nebo spíš o kmenech. Před dvěma měsíci rozdělil své lidi na deset skupin po stu bojovnících. Všechny teď kočují a dál se rozrůstají. Jeden kmen sem brzy dorazí, aby s námi bojoval v Kruhu.“

„Ano? Kdo mu velí?“

„Tor Meč. Asi je to schopný náčelník.“

„To je.“

„Můžeme se zeptat, co budeš po Solovi chtít? Jestli se chceš přidat k některému z jeho kmenů, můžeme tobě i tvému příteli nabídnout výhodné podmínky...“

Sos s úsměvem odmítl.

„To je osobní záležitost. Ale jsem si jistý, že Gog s vámi rád zůstane několik dní, aby cvičil s vašimi dvojicemi, dokud vám nepochybí muži, ženy a jídlo...“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

„Je to kmen Sola, Mistra Všech Zbraní?“ zeptal se Sos.

Nečekal, až Torova skupina dorazí do tábora Pitu, i když by se rád stal svědkem psychologického souboje mezi Torem a jejich stratégem. S největší pravděpodobností neexistovalo řešení. Hledal Sola a teď, když už věděl, kde ho najít, by byl další odklad nesnesitelný.

I tak nakonec Tora po cestě potkal a získal od něj další informace. Přesto bylo těžké uvěřit, že došel do správného tábora.

Všude byli vidět cvičící bojovníci. Sol neznal ani jednoho z nich. Byla to však jediná větší skupina v okolí, takže si nemohl splést směr. Cestoval snad celé měsíce jen proto, aby se setkal se Solovým přemožitelem? Doufal, že se mýlí. V táboře panovala disciplína, ale jeho atmosféra se Sosovi nelíbila.

„Přihlas se u Vita Meče,“ odpověděl mu první oslovený.

Sos našel hlavní stan a zeptal se na Vita.

„Kdo jsi?“ zeptal se strážce, snědý bojovník s noži, dívaje se na ptáka na jeho rameni.

„Pojď se mnou do Kruhu a já ti ukážu, kdo jsem,“ řekl Sos rozhněvaně. Měl už takových překážek až po krk.

Strážce hvízdal; ze cvičící skupiny se odloučil jeden muž a přeběhl k nim.

„Tenhle vetřelec se chce nechat poznat v Kruhu,“ řekl pohrdavě. „Udělej mu tu radost.“

Muž se otočil, aby si Sose prohlédl.

„Mok Morgenstern!“ vykřikl Sos.

Mok se usmál.

„Sos! Vrátil ses... a Hlupáček taky. Nepoznal jsem tě. Ty máš ale svaly!“

„Ty toho muže znáš?“ zeptal se strážce.

„Jestli ho znám? To je Sos... člověk, který založil tenhle kmen! Solův přítel!“

Strážce lhostejně pokrčil rameny.

„Ať to dokáže v Kruhu.“

„Zbláznil ses? On nenosí...“ Mok se zarazil. „Nebo už ano?“

Sos měl s sebou provaz, ale strážce jej za zbraň nepovažoval.

„Nosím. Pojd', ukážu ti ji.“

„Proč ji nevyzkoušíš nejdřív proti tyči, nebo holím?“ navrhl Mok diplomaticky. „Moje zbraň je...“

„Nebezpečná? Zdá se, že nedoceňuješ mé možnosti.“

„Ne,“ protestoval Mok nepříteli přesvědčivě. „Víš jak je to s mou zbraní. Jeden náhodný úder...“

Sos se rozesmál.

„Nutiš mě k tomu, abych ti dokázal, že mluvím pravdu. Pojd', přesvědčím tě.“

Mok se s ním vydal do Kruhu. Zneklidněl.

„Jestli se něco stane...“

„Tohle je má zbraň,“ řekl Sos a ukázal mu provaz. „Jestli se jí bojíš postavit, zavolej lepšího bojovníka.“

Několik lidí kolem se rozesmálo a Mok musel vstoupit do Kruhu. Sos věděl, že ta poznámka byla nespravedlivá, protože jej soupeř chtěl ušetřit rizika zmrzačení. Mok nebyl zbabělec a určité svou zbraň dostatečně ovládal, když byl ještě pořád členem kmene. Bylo však důležité dokázat, že provaz je skutečnou zbraní, protože jinak takoví lidé jako Mok nikdy neuvěří, že už je zase bojovníkem.

Po vstupu do Kruhu neexistovalo přátelství. Mok zvedl nad hlavu morgenstern, roztočil okovanou kouli a začal jí opisovat spirály. Musel útočit, protože jeho zbraň se k obraně nehodila. Sos ještě nikdy nebojoval proti morgensternu a musel uznat, že je to skutečně nepříteli příjemná zkušenost. Dokonce i slabé svištění vzduchu znělo zlověstně.

Vyhnul se roztočené kouli. Hodil na ni konec provazu, zachytil jím ocelový řetěz, stáhl ho a vytrhl kouli, řetěz i rukojeť z Mokovy ruky. Soupeř zůstal stát s vytřeštěnými očima, stejně jako předtím Gog. Diváci se rozesmáli.

„Jestli si někdo z vás myslí, že by mohl dopadnout líp, jsem k dispozici,“ nabídl se Sos.

Bojovník s holemi okamžitě nabídku přijal a stejně rychle se stal obětí mrštné smyčky. Tentokrát se smál Mok.

„Pojd', teď si musíš promluvit s Vitem!“

Po Sosově odchodu zůstala u opuštěného Kruhu skupina mužů. Ještě nikdy něco takového neviděli.

„Mám radost, že ses vrátil,“ přiznal Mok, když se vraceli ke stanu. „Všechno tady vypadá jinak, od té doby...“ odmlčel se ve chvíli, kdy se přiblížili ke strážci.

Tentokrát jim nikdo nebránil vejít. Mok jej zavedl k náčelníkovi.

„Poslouchám,“ řekl Vit – vysoký, hubený, zamračený muž ve středním věku, který Sosovi někoho připomínal. I jeho jméno mu něco říkalo. Po chvíli si Sos vzpomněl: bojovník s mečem, kterého Dal Nože porazil během jejich prvního skutečného souboje s jiným kmenem. Časy se skutečně změnily!

„Jsem Sos Provaz. Chci mluvit se Solem.“

„Jakým právem?“

Mok začal s vysvětlováním, ale Sos už měl všeho dost. Věděl, že ho Vit poznal a že mu schválně působí nepříjemnosti.

„Právem mé zbraně! Jestli mi v tom chceš bránit, vyzvi mě k boji v Kruhu!“

Bylo příjemné moci si dovolit něco takového. Vše záleželo na zbraních. Sos si uvědomoval, že se nechová příliš moudře, ale dělalo mu to dobře.

Vit se na něj sotva podíval.

„Ty jsi ten Provaz, který před pěti týdny na východě odzbrojil Goga Palcáta?“

„Přesně tak.“

Sos začínal chápat, proč se Vit dostal tak vysoko. Dokázal se skvěle ovládat a rozuměl své práci. Mistrovství v Kruhu už nejspíš nebylo nejdůležitější podmínkou pro získání náčelnické pozice.

„Sol tě přijme zítra.“

„Zítra!“

„Dnes tady není. Zařizuje nějakou věc. Využij tuhle noc naší pohostinnosti.“

Sol tady není? Tohle smrdělo. Vždyť už nemusel osobně získávat další bojovníky. Vedl deset kmenů, které tvořily jeho Impérium. Nemohl se ani vydat na kontrolu k některému z nich, protože nejbližší kmen byl odsud nejméně týden cesty.

Z jedné místnosti stanu vyšla žena a přiblížila se k nim. Byla oblečena do upjatých šatů vpředu s výstřihem, který bral dech. Měla velmi dlouhé, černé vlasy.

Byla to Sola.

Sos se k ní vydal, ale Vit mu zastoupil cestu.

„Neusmívej se na tu ženu! Patří Náčelníkovi!“

Sola zvedla hlavu a poznala ho.

„Sosi!“ vykřikla, ale po chvílce se ovládla. „Znám toho muže,“ řekla Vitovi upjatě. „Chci s ním mluvit.“

„Nesmíš s ním mluvit.“ Vit zůstal neústupně stát mezi nimi.

Sos se vztekle chopil provazu, ale Sola ucouvla a schovala se ve své místnosti. Mok ho zatahal za rukáv. Sos se ovládl a otočil se. Něco tady skutečně nebylo v pořádku, ale musel být ještě stále opatrný. Nezachoval by se moudře, kdyby prozradil, co jej se Solou kdysi spojovalo.

„Všichni ze staré skupiny odešli,“ řekl Mok se smutkem v hlase, když vyšli ven. „Tyl, Tor, Sav, Tun... už tady není ani jeden z lidí, se kterými jsme budovali tábor ve Zlém kraji.“

„Co se s nimi stalo?“

Znal odpověď na tuhle otázku, ale chtěl se ještě ujistit. Čím více se o tomto kmeni dozvídal, tím méně se mu to líbilo. Velel tady ještě pořád Sol, nebo se stal jen figurkou? Došlo snad k nějakému tajnému spiknutí, které ho zbavilo moci?

„Velí jiným kmenům. Sol nevěří žádnému z bojovníků, kterého jsi neskolil. Zase tě potřebujeme, Sosi. Chtěl bych, abychom byli zase ve Zlém kraji, tak jako dřív.“

„Zdá se, že Sol Vitovi věří.“

„Nesvěřuje mu velení. Tohle je Solův vlastní kmen. Vede ho s pomocí rádců osobně. Vit se stará jen o některé věci.“

„Jako třeba o hlídání Soly?“

„Sol mu to přikázal. Má zakázáno s kýmkoli se vídat, když tady není. Zabil by Vita, kdyby... Říkal jsem ti, že se všechno změnilo.“

Do hloubi duše znepokojený Sos souhlasil. Tábor byl dobře organizovaný, ale lidé mu byli cizí. Poznal maximálně půl tuctu lidí ze sta, které zatím viděl. Podivné, nejbližším přítelem, kterého se mu podařilo v Sólově kmeni najít, byl Mok, se kterým jej před tím skoro

nic nespojovalo. Ve skutečnosti to vůbec nebyl kmen, ale jen vojenský tábor, známý z knih, vedený typickým velitelem. Duch soudržnosti, který se snažil udržovat, zmizel.

K spánku se uložil v malém stanu pro jednoho člověka na okraji tábora. Byl neklidný, ale nechtěl se do ničeho pouštět, dokud přesně nepochopí situaci. Zamračený Vit se nejspíš stal velitelem tábora proto, že přesně plnil rozkazy a v tomto ohledu mu bylo možné věřit. Proč však nastala taková potřeba? Něco se pokazilo. Nemohl uvěřit tomu, že za to mohla jeho nepřítomnost. Torův kmen nepřipomínal nic z toho, co viděl tady. Co vzalo duši Solovým snům o Impériu?

Ke stanu se tiše přiblížila nějaká žena.

„Náramek?“ zeptala se tlumeně, s tváří skrytou ve stínu.

„Ne!“ odsekl a otočil se od pěkné štíhlé postavy, rýsující se na pozadí večerních ohňů.

Žena poodkryla síťku a klekla si, aby jí bylo vidět do obličeje.

„Chceš mě urazit, Sosi?“

„Nežádal jsem o ženu,“ odpověděl, aniž by se na ni podíval.
„Odejdi. Bez urážky.“

Nepohnula se.

„Greensleeves,“ zašeptala.

Zvedl hlavu.

„Sola!“

„Nikdy jsi neměl ve zvyku mě nechat čekat, než mě poznáš,“ řekla vyčítavě. „Pusť mě dovnitř, než mě někdo uvidí.“

Vsoukala se do stanu a zatáhla za sebou síťku.

„Vyměnila jsem se s určenou dívkou, takže myslím, že jsme v bezpečí. Ale přesto...“

„Co tady děláš? Myslel jsem, že...“

Svlékla se a vklouzla k němu do spacího pytle.

„Musel jsi cvičit!“

„Už ne...“

„Ach, určitě! Nikdy jsem se nedotýkala tak svalnatého těla.“

„Chtěl jsem říct, že už nejsme milenci. Jestli se se mnou nechceš setkat ve dne, já se s tebou nebudu stýkat v noci.“

„Tak proč jsi tedy přišel?“ zeptala se a přitulila se k němu celým svým nádherným tělem. Po loňském těhotenství se ještě víc zakulatila.

„Abych tě získal se ctí.“

„Tak mě získej! Žádný muž, kromě tebe, se mě od té chvíle, co jsme se setkali, nedotkl.“

„Zítra. Vrať mu jeho náramek a vezmi si můj. Veřejně.“

„Udělám to,“ odpověděla. „A teď...“

„Ne!“

Odsunula se a pokusila se ve tmě najít jeho obličej.

„Mluvíš vážně?“

„Miluju tě. Přišel jsem si pro tebe. Ale získám tě se ctí.“

Povzdechla si.

„Čest není tak jednoduchá věc, Sosi.“

Přesto vstala a začala se oblékat.

„Co se stalo? Kde je Sol? Proč se před lidmi ukrýváš?“

„Opustil jsi nás, Sosi. To je všechno. Tys byl naším srdcem.“

„Tohle nedává smysl. Musel jsem odejít. Měla jsi porodit... dítě. Jeho syna.“

„Ne.“

„Taková byla cena za tebe. Nezaplatím ji podruhé. Tentokrát to bude můj syn, počatý s mým náramkem.“

„Nic nechápeš!“ vykřikla rozhněvaně.

Odmlčel se. Uvědomil si, že ještě neví všechno.

„Dítě... zemřelo?“

„Ne. V tom to není. To... ach, ty hloupý, hloupý blázne! Ne...“

Vzrušením zmlkla, otočila se od něj a rozplakala se.

Napadlo ho, že i ona je zkušenější než dřív. Nepodvolil se, nechal ji, aby se vyplakala. Celou dobu ležel nehnutě.

Po chvíli si otřela obličej a vysoukala se ze stanu.

Zůstal sám.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Sol byl teď o něco štíhlejší a vážnější, ale zachoval si neobyčejnou ladnost a harmonii pohybů.

„Vrátil ses!“ zvolal a stiskl Sosovu ruku s u něj dost nezvyklou radostí.

„Včera,“ řekl Sos trochu stísněně. „Viděl jsem se s Vitem, ale nedovolil mi promluvit s tvou ženou. Navíc tady skoro nikoho neznám.“

Kolik mu toho mohl říct?

„I přesto za tebou měla přijít. Vít nic neví,“ zmlkl a zamyslel se. „Nedaří se nám. Sola se drží stranou.“

Takže ho stále nezajímala. Chránil ji s ohledem na budoucího dědice a teď si ani nedával práci s tím, aby něco předstíral. Proč ji tedy držel v izolaci? Sol nikdy nebyl egoistický.

„Teď mám zbraň,“ oznámil mu Sos. „Provaz,“ dodal, když na něj Sol pohlédl.

„Mám radost.“

Zdálo se, že nemá, co by dodal. Jejich opětovné shledání bylo stejně rozpačité jako rozchod.

„Pojď,“ řekl Sol najednou. „Ukážu ti ji.“

Sos se za ním nervózně vydal do hlavního stanu. Měl říct, že už se Solou mluvil, aby se vyhnul předstíranému přivítání. Přišel sem v záležitosti cti a přitom se choval jako podvodník.

Nic nebylo tak, jak si představoval. Bylo však těžké říct, v čem spočívaly odlišnosti. Obklopovaly ho dojmy, nad kterými kroužil nějaký nepochopitelný neklid. Cítil se jako omotaný sítí během souboje v Kruhu.

Zastavili se nad ručně vyrobenou kolébkou, stojící v malé kóji stanu. Sol se sehnul a zvedl z ní smějící se nemluvně.

„To je má dcera,“ řekl. „Tento týden jí bude šest měsíců.“

Sos stál jako přimražený a jednou rukou svíral provaz. Chyběla mu slova. Podíval se na černovlasé nemluvně. Dcera! Z nějakého důvodu ho tato možnost nikdy nenapadla.

„Bude stejně krásná jako její matka,“ pokračoval Sol s pýchou v hlase. „Podívej se, jak se směje.“

„Ano,“ souhlasil Sos. Cítil se úplně vyvedený z míry. Sola měla pravdu. Hlupáček nebylo jméno, které si zasloužil pták.

„Pojď,“ řekl znovu Sol. „Vezmeme ji na procházku.“

Zvedl dítě, posadil si je na ruku a vyšel ven. Sos jej toporně následoval. Kdyby to jen věděl, tušil, nebo si to minulou noc nechal vysvětlit...

Sola na ně čekala u vchodu.

„Chtěla bych jít s vámi,“ řekla.

„Pojď, ženo,“ odpověděl Sol podrážděně. „Jdeme jen na procházku.“

Skupinka vyšla z tábora a vydala se do blízkého lesa. Bylo to jako za dávných časů, kdy putovali do Zlého kraje, ale zároveň i úplně jinak. K jakým následkům vedla shoda jmen dvou bojovníků!

Všechno bylo jinak. Přišel, aby získal ženu, kterou miloval, přišel o ni vyzvat Sola k boji v Kruhu, bude-li muset, nedokázal však ze sebe dostat ani slovo. Miloval ji a ona milovala jeho a její muž přiznal, že jejich manželství nemá smysl – přes to všechno se Sos cítil jako vetřelec.

Hlupáček letěl napřed, šťastný, že se může proletět mezi lesními stíny. Možná tam mohly být i nějaké můry.

Tohle nemohlo trvat dlouho.

„Přišel jsem si pro Solu,“ řekl Sos otevřeně.

Sol se ani nezarazil.

„Vezmi si ji,“ řekl, aniž by si z její přítomnosti něco dělal.

„Bude nosit můj náramek,“ pokračoval Sos s myšlenkou na to, jestli ho Sol pochopil. „Porodí mé děti. Stane se Sosou.“

„Samozřejmě.“

To bylo neuvěřitelné.

„Nekladeš si žádné podmínky?“

„Jen tu, abys byl mým přítelem.“

„V takové záležitosti není na přátelství místo!“ vybuchl Sos.

„Proč ne? Chránil jsem tu ženu jen pro tebe.“

„Ty... Vit...“ Takže celá ta ochrana byla jen kvůli němu, Sosovi? „Proč?“

„Nechtěl jsem, aby nosila horší jméno,“ odpověděl Sol.

Vlastně proč ne? Zdálo se, že takové přátelské záměně nestojí nic v cestě. Ale nebylo to správné. Z toho nic nebude. Nedokázal říct v čem je chyba, ale věděl, že někde určitě.

„Dej mi Soli,“ řekla Sola.

Sol ji dal dítě. Rozepjala si šaty a přiložila Soli k prsu, aby ji během procházky nakrmila.

To bylo ono. Dítě!

„Může opustit matku?“ zeptal se Sos.

„Ne,“ odpověděla Sola.

„Nevezmeš mi mou dceru,“ řekl Sol. Poprvé zvedl hlas.

„Ne, samozřejmě, že ne. Dokud je u prsu...“

„Žádné dokud,“ odpověděla Sola rozhodně. „Je to i moje dcera. Zůstane se mnou.“

„Soli je moje!“ řekl Sol důrazně. „Ty, ženo, můžeš zůstat, nebo odejít kdy chceš, můžeš nosit náramek jaký chceš, ale Soli je moje.“

Dítě zvedlo hlavu a rozplakalo se. Sol natáhl ruce a vzal děvčátko k sobě. Spokojeně se utišilo. Sola se zamračila, ale neřekla nic.

„Nedělám si nárok na tvou dceru,“ řekl po chvílce přemýšlení Sos, „ale pokud nemůže opustit matku...“

Sol usedl na padlý kmen stromu a začal Soli houpat na kolenou.

„Smutek padl na náš tábor, když jsi odešel. Teď ses vrátil a přinesl sis zbraň. Veď můj kmen, mé Impérium, tak jako předtím. Chtěl bych, abys byl znovu po mém boku.“

„Ale já jsem přišel, abych si vzal Solu! Po změně náramku tady nemůže zůstat. To by znamenalo hanbu pro nás oba.“

„Proč?“

„Sosa, kojící Solovo dítě?“

Sol se nad tím zamyslel.

„Tak ať nosí můj náramek. Stejně bude tvá.“

„Chceš mít parohy?“

Sol pohoupal dcerku na koleni. Začal jí zpívat. Po chvíli, když našel odpovídající tóninu, zazpíval pěkným, čistým tenorem:

Když údolí naše opustíš,
nikdo se tu neusměje tak mile.

Protože nejspíš odvedeš slunce,
Které nám stezky prosvětlo.
Jestli mne miluješ...

Sos mu překvapeně skočil do řeči.

„Slyšels?“

„Slyšel jsem, kdo se ukázal být mým skutečným přítelem, když mě spalovala horečka a nemohl jsem se ani pohnout. Slyšel jsem, kdo mě nosil na zádech, když mi hrozila smrt. Jestli musím nosit parohy, tak ať všichni vidí, že jsi mi je nasadil ty.“

„Ne!“ vykřikl Sos pohoršené.

„Nech mi jen mou dceru. Všechno ostatní je tvé.“

„Jen hanba ne!“ Zdálo se, že už je pozdě na protesty. „Nesmírím se s hanbou, ani tvou, ani mou.“

„Já taky ne,“ promluvila Sola tiše. „Teď už ne.“

„Mezi námi nemůže být hanba!“ protestoval Sol zaníceně. „Je jen přátelství.“

Mlčky se na sebe dívali, hledající řešení. Sos v duchu probíral všechny možnosti. Mohl odejít a vzdát se snů na svazek s ženou, kterou miloval, zatímco ona by zůstala s mužem, kterého nemilovala a kterému na ní nezáleželo. Našel by v takovém případě útěchu u plavovlasé slečny Smithové? Mohl také zůstat, souhlasit s nečestným svazkem, s vědomím, že není hoden svého postavení ani zbraně.

Nebo mohl bojovat – o ženu i o čest. Všechno, nebo nic.

Sol mu pohlédl do očí. Došel ke stejnému závěru.

„Udělej Kruh,“ řekl.

„Ne!“ vykřikla Sola, když odhadla jejich úmysly. „Obě řešení jsou špatná!“

„Proto musíme všechno vyřešit v Kruhu,“ odpověděl Sos s lítostí v hlase. „Ty a tvá dcera musíte být spolu. A tak to i bude – bez ohledu na výsledek.“

„Opustím Soli,“ řekla ztěžka. „Nebojujte spolu podruhé.“

Sol pořád seděl s dítětem na rukou. Náčelníka Impéria příliš nepřipomínal.

„Ne. Pro matku je těžší vzdát se dítěte, než pro náčelníka vzdát se kmene. Předtím jsem o tom nepřemýšlel, ale teď už to vím.“

„Nevzal sis zbraň,“ řekla, aby se pokusila zabránit boji.

Sol si jí nevšímal, díval se na Sose.

„Nechci tě zabít. Budeš mi moci sloužit, pokud budeš chtít, nebo uděláš, co se ti zlíbí, ale už nikdy proti mně nepozvedneš zbraň,“ řekl důrazně.

„Ani já tě nechci zabít. Budeš si moci ponechat svou zbraň i Impérium, ale matka s dítětem půjdou se mnou.“

Situace byla jasná. Pokud Sol zvítězí, Sosovi nezůstanou žádné možnosti, jak se cítí obhajovat svá práva – bude tedy bezbranný. Pokud zvítězí Sos, Sol se bude muset vzdát dítěte a bude muset nechat Solu odejít s ním. Vítěz bude mít to, po čem touží, poraženému zbude jen...

I když se podmínky zdály být ohleduplné, poraženému zůstane jen Hora. Sos se neusídí tady, kde by přinesl hanbu náramku, který měla Sola na ruce, ale ani se s hanbou nevrátí do sídla Podivínů. Nebylo také pochyb, že Sol nechá Impérium svému osudu hned poté, co bude poražen v souboji. Vítězi nebudou chybět důvody ke smutku, bylo to však čestné řešení. Zkouška bojem.

„Udělej Kruh,“ zopakoval Sol.

„Ale tvoje zbraň...“

Hráli o čas. Ani jeden z nich nechtěl bojovat. Bylo zde nějaké jiné řešení?

Sol podal Sole dítě a začal si prohlížet větve na stromech. Když našel jednu vhodnou, otrhal z ní větvičky a listí. Když Sos viděl co má v úmyslu, začal čistit kus země, aby mohl vytvořit víceméně rovný kruh holé země. Kruh byl primitivní, ale ani jeden z nich nechtěl do této věci zasvětit celý kmen.

Zastavili se na protilehlých stranách improvizované arény. Sola se neklidně držela kousek od nich. Celá scéna Sosovi připomněla jejich první setkání. Jen s tím rozdílem, že Sola teď měla na ruku dítě.

Sos protivníka značně převyšoval váhou a držel v ruce zbraň, kterou Sol určitě ještě nikdy neviděl. Sol však byl nejlepším bojovníkem, který kdy vstoupil do arény a zbraň, kterou si připravil, nahrazovala tyč.

Jedinou zbraň, se kterou si provaz nedokázal poradit.

Kdyby měl Sol po ruce svůj vozík, mohl by si vybrat meč, palcát, nebo jinou zbraň, ale jako obvykle spoléhal na sebe a vzal si to, co mu mohla nabídnout příroda. Tak si, i když o tom ještě nevěděl, zajistil vítězství.

„Pak budeme dál přáteli,“ řekl Sol.

„Budeme přáteli.“

V podstatě to bylo to nejdůležitější.

Vstoupili do Kruhu.

Dítě se rozplakalo.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Když se zastavil u úpatí Hory, vrcholilo léto. Nad znetvořenou krajinou se zvedal kopec z lávy a škváry. I když ho stvořil Výbuch, nebyl zasažen zářením. Keře a pokroucené stromy sahaly až k jeho okraji, ale na svazích rostl jen plevel a lišejník.

Sos pohlédl vzhůru, ale vrchol nespatrił. Několik set yardů nad ním mu bránily ve výhledu velké nepravidelné a odpudivé železné vybouleniny. Dravci, kroužící vysoko v mlze nad ním, ho pozorovali.

Vítr nebyl příliš silný, ale na ostrých okrajích skal táhle nařikal. Po obloze plula žlutavá oblaka.

Byla to určitě Hora smrti. Nebylo možné si ji s ničím splést.

Dotkl se prsty ramene a zvedl Hlupáčka v dlani. Pták nikdy nebyl hezký – jeho hnědá kropenatá pírká vždycky vypadala rozčuchaně a rozložení barev bylo náhodné – ale Sos si dokázal zvyknout na všechny detaily jeho ptačí krásy.

„Dál už se mnou nemůžeš, můj malý příteli,“ řekl. „Já jdu na Horu, abych z ní už nikdy nesešel, ale tvůj čas ještě nepřišel. Ti supové nečekají na tebe.“

Střepl ptáka z ruky, ale Hlupáček roztáhl křídla, zakroužil kolem něj a zase se mu usadil na rameni.

Sos pokrčil rameny.

„Dávám ti svobodu, ale ty ji nechceš přijmout. Hlupáčku.“

I když to nic neznamenalalo, Sose to došlo. Jak pták mohl vědět, co je čekalo?

Jak to kdokoli mohl vědět? Co by se stalo s láskou a věrností, kdyby lidé znali svůj osud?

Stále měl u sebe provaz, ale už ho nepoužíval jako zbraň. Vytrhl usychající stromek, zbavil ho listů a větví, stejně jako předtím Sol, a udělal si z něj primitivní hůl, o kterou se bude během výstupu opírat. Upravil si na zádech těžký batoh a vydal se na cestu.

Vybouleniny byly skutečně z kovu – obrovské desky a nosníky, na okrajích roztavené, byly pevně zapuštěny do hmoty Hory. Mezery mezi nimi vyplňovala hlína a kamení. Vypadalo to, jako kdyby tisíce lidí naházelo desky na hromadu a podpálilo je – pokud vůbec železo

mohlo hořet. Možná je polili alkoholem? Samozřejmě, že ne. Byl to následek Výbuchu.

Dokonce ani na sklonku života se Sos nepřestal zajímat o Výbuch. Jaká byla jeho podstata a jak mohl stvořit Zlé kraje s jejich neviditelným nebezpečím a Horu smrti? Pokud je stvořili titíž lidé, jak tvrdí Podivíni, proč to udělali?

To byla největší záhada. Bez odpovědi. Současný svět se zrodil v okamžiku Výbuchu. Co bylo předtím, mohl jen hádat. Podivíni tvrdili, že tehdy existovalo jiné, neobvyklé společenství, vlastníci neuvěřitelné stroje, přepych a vědění. Do dnešního dne se mnoho nezachovalo. I když jim napůl věřil, přesto staré knihy nepovažoval za dostatečný důkaz. Vyprávěly ostatním o starých časech, ale jak měl vědět, že tytéž knihy, stejně jako lidé a příroda, nebyly stvořeny Výbuchem?

Zbytečně s výstupem otálel. Pokud to skutečně chtěl udělat, přišla ta pravá chvíle. Pokud ho zdržoval strach, měl se k němu přiznat, místo aby si hrál na filozofa. Tak jako tak musel jednat.

Hodil provaz na jeden z nosníků a začal šplhat vzhůru, s holí zastrčenou za popruh batohu. Určitě existovala jednodušší cesta, protože mnoho lidí, kteří šli nahoru před ním, nemělo ani provaz, ani s ním neumělo zacházet, ale on sem nepřišel proto, aby svůj život ukončil tak jednoduše. Hlupáček poodletěl, posadil se na jeden z nosníků a díval se dolů na něj. Pták se mu nikdy nepostavil do cesty. Když se schylovalo k boji v Kruhu, nebo když Sos trávil noc ve stanu, odlétal na bezpečné místo, ale vždycky se vrátil. Teď čekal, až se jeho přítel vypořádá s nebezpečím – pak se k němu bude moci znovu připojit. Nespočívalo právě v tom přátelství?

Sos se vyškrábal na horní část nosníku a odvázal provaz.

Hlupáček samozřejmě okamžitě přiletěl. Otrel se mu okrajem křídla o pravé ucho. Vždycky se posadil na pravé rameno, nikdy na levé. Dlouho však neposeděl. Tenhle výstup byl jen prvním z mnoha: kolmých, strmých i nakloněných, velkých, malých i středních, rovných, zakřivených i pokroucených. Bude to vyčerpávající, úmorné šplhání.

Když přišel večer, vytáhl Sos z batohu teplejší oblečení a snědl tvrdý chleba, který našel přichystaný v poslední hospodě pro ty, kdo

se chystali na Horu. Jak byli Podivíni starostliví! Poskytovali životodárné jídlo těm, kdo se rozhodli zemřít!

V hospodě si všechno pozorně prohlížel, věděl, že k tomu už nikdy nebude mít příležitost... dokonce i televizi. Byla to stejná tichá, nesmyslná pantomima jako vždy. Muži a ženy, vystrojení ještě víc než Podivíni, bojovali a líbali se s nestydatou otevřeností, i když nikdy nepoužívali čestné zbraně a nemilovali se spolu tak, jak se to dělá. Pokud se člověk soustředil, daly se pochytit i útržky příběhu, ale pokaždé, když děj začínal mít smysl, scéna se změnila a objevily se postavy lidí, kteří drželi v rukou sklenice s pěnivou tekutinou, nebo si do úst strkali zapálené tyčinky. Nic divného, že se na to nikdo nedíval! Kdysi se Jonese zeptal na televizi, ale ředitel se jen usmál a odpověděl, že udržování zařízení tohoto typu nepatří k úkolům jeho oddělení.

„Stejně všechny programy pocházejí z předvýbuchových pásků,“ řekl.

Sos tyhle hlouposti nechal být. Musel přemýšlet nad důležitějšími věcmi. Pořádně si naplnil batoh, protože věděl, že hladem se dá zemřít všude, pokud vyrazí bez pořádných příprav. Hora znamenala zvláštní druh smrti, která by neměla být poskvrněna obyčejným hladem nebo žízní. Vypil už čtvrtinu perlivé vody, protože věděl, že nahoře najde požitelný sníh, který ji nahradí. Určitě na něj nahoře nečekala žízeň.

Co ho tedy čekalo? Nikdo mu to nemohl říct, protože cesta vedla jen jedním směrem a všechny knihy mluvily jen o době před Výbuchem. Jen málo příruček, používaných Podivíny, bylo novějšího data. Mohlo to znamenat, že knihy skutečně pocházely z časů před Výbuchem a opravdu byly nesmírně cenné, protože ani jedna z nich nemluvila o dnešním světě. Patřily, stejně jako televize, ke složitému a matoucímú světu mýtů, v jehož pravdivost jednoho dne věřil, aby o nich druhého dne pochyboval. Hora mohla být součástí toho světa.

Co se dalo dělat, pravda se nedala zjistit přemýšlením, nezbyvá než to zjistit. Vyjde na Horu a sám najde odpověď. Smrt se nedala poznat z druhé ruky.

Hlupáček létal kolem a hledal hmyz, zdálo se však, že ho tady mnoho není.

„Vrať se dolů, ptačí mozečku,“ radil mu Sos. „Tohle není místo pro tebe.“

Pták, jakoby rozuměl, mu zmizel z očí. Sos se pohroužil do neradostných myšlenek: televize a železné nosníky, smutný Solin obličej a mlhavě nejistá podstata záhuby, která ho čekala. Za ranního chladu se však Hlupáček vrátil, jak Sos předpokládal.

Druhý den výstupu byl jednodušší než první a poutníkovi se podařilo urazit trojnásobnou vzdálenost. Železné haraburdí vystřídaly hromady suti porostlé plevellem, obrovské kusy rozpadající se gumy, několikapalcové podlouhlé železné pláty, úlomky vypálené hlíny, plastové kelímky a stovky stříbrných a bronzových mincí. Podle toho, co říkaly knihy, to byly produkty civilizace před Výbuchem. Nedokázal si představit, k čemu sloužily velké gumové preclíky, ale všechno ostatní připomínalo nástroje, které ležely na policích v hospodách. Mince prý byly symbolem postavení. Vlastnictví velkého množství se rovnalo vítězství v Kruhu.

Pokud se knihám dalo věřit.

Pozdě odpoledne se rozpršelo. Sos ze země vyhrabal kelímek a postavil ho tak, aby si nachytil vodu. Měl žízeň a sníh ležel výš, než předpokládal. Hlupáček si mu sedl na rameno. Nenáviděl přestávky. Sos nakonec zvedl víko batohu, aby ptáčka ochránil před deštěm.

Večer však přiletělo více hmyzu, jako kdyby ho déšť vyhnal z úkrytů. Muž se nastříkal tekutinou, která odpuzovala komáry, zatímco Hlupáček s křikem vzlétl, aby si vynahradil hubené časy.

Sos se do této chvíle soustředil na svůj úkol, ale teď, když už se seznámil s Horou, vrátil se v myšlenkách k nejvíce vzrušujícím chvílím svého života. Vzpomněl si na své první setkání se Solem, kdy byli oba ještě nováčky v Kruhu, objevujícími svět a opatrně se seznamujícími s Kodexem cti a bojem. Samozřejmě, že Sos vyzkoušel každou ze svých zbraní v přátelských soubojích, než získal sebejistotu, ale teprve během jejich večerního rozhovoru, tu první noc, pochopil, co mu může přinést úspěch. Toho dne a té noci pro ně oba skončila zábava. Vstoupili na cestu osudu, která jednoho z nich vedla za úspěchem, zatímco druhého na Horu.

Vzpomněl si na Solu, tehdy nevinnou, krásnou dívku, která toužila dokázat svou cenu. Dokázala to, jenže ne díky náramku, který nosila. Právě to, víc než cokoli jiného, jej přivedlo sem.

Podivné bylo, že se setkali všichni tři najednou. Kdyby se setkali jen dva muži, Impérium by je mohlo spojovat až do dnešního dne. Kdyby se dívka objevila o něco dřív nebo později, určitě by s ní strávil jednu noc a vydal by se na další cestu. Ani by se mu po ní nestýskalo. Ale už od počátku byli tři a budoucí Impérium v sobě mělo zárodek zkázy ještě dřív, než stačilo zapustit kořeny. Nebylo důležité, kdo ta dívka byla – šlo jen o její přítomnost ve chvíli, kdy to všechno začalo. Proč se musela objevit zrovna tehdy?

Zavřel oči a spatřil tyč, míhající se s oslepující rychlostí, zastavující jeho útoky, útočící, následující ho všude, kam se otočil – nástroj drtivého útoku, ne obrany. Napřažená kolmo k jeho tělu, útočící koncem na jeho obličej, zamotávající provaz, dělající si legraci z jeho útoku i obrany...

Zůstalo mu jen jediné čestné řešení – Hora. Prohrál s lepším soupeřem.

Usnul s vědomím, že by ani vítězství nebylo řešením. No, možná ne úplně, ale v některých drobnostech...

Třetího dne začalo sněžit. Sos se oblékl a vydal se na další cestu. Hlupáček zůstal s ním. Zdálo se, že takové počasí příliš dobře nesnáší. Muž bral do ruky celé hrsti bílého chmýří a cpal si je do úst, aby se napil, i přesto, že mu tváře a jazyk zdřevněly, a když sních začal konečně tát, nezůstávalo z něj téměř nic. Za soumraku se už brodil hlubokými závějeji. Musel opatrně našlapovat, aby se vyhnul neviditelným zrádným díram v hladkém povrchu.

Neměl se kde ukrýt, takže si lehl na bok a obličej si zaclonil před větrem. Silné vrstvy oblečení mu zajišťovaly dostatečnou ochranu. Hlupáček si sedl k jeho obličejí. Třásl se. Sos si najednou uvědomil, že když padá sních, pták nenajde obživu. Nebyl tu žádný hmyz.

Vyhrabal z batohu kousek chleba a přistrčil kůrku Hlupáčkovi k zobáku, ale ten nereagoval.

„Zemřeš hlady,“ řekl mu Sos starostlivě. Ale co víc mohl udělat? Viděl, jak se ptačí pera třesou. Nakonec si sundal levou

rukavici, objal ptáka teplou holou dlaní a přikryl ho druhou, schovanou v rukavici. Bude si muset dávat pozor, aby se ve spánku neotočil na druhý bok, protože jinak to křehké tělíčko rozmačká.

V noci se několikrát probudil, když mu poryvy větru zasypávaly studeným sněhem obličej a krk pod límcem, ale levou rukou nepohnul ani jednou. Chvillemi cítil, jak se pták třese zimou a tiskl ho silněji k hrudi, doufaje, že mu tak zajistí nejen teplo, ale i bezpečí. Byl příliš silný a pták byl moc malý. Raději ať se trochu třese, než aby...

Ráno vypadal Hlupáček zdravě. Sos však věděl, že to nebude trvat dlouho. Pták se nedokázal přizpůsobit životu na sněhu. Dokonce měl i nevhodné barvy.

„Vrať se dolů,“ naléhal „Dolů. Tam je teplo. Hmyz.“

Pustil malé tělíčko, ale nebylo to k ničemu. Hlupáček roztáhl křídla, bojoval statečně se studeným, ostrým větrem, pak vzlétl a kroužil kolem. Nechtěl odletět.

Když vzal Sos přítele opět do ruky a začal znovu šplhat, ptal se sám sebe, jestli je ptákův nesmyslný vztah k němu ve skutečnosti méně rozumný než rozhodnutí, kterým si Sol chtěl zachovat dceru, kterou nezplodil. Dceru? Nebo způsob, jakým hlídal dodržování Kodexu cti, který sám předtím porušil. Lidé nebyli rozumní, tak proč by ptáci měli být jiní? Když je odloučení tak strašné, mohou zemřít spolu.

Čtvrtého dne přišla sněhová bouře. Sos se brodil vpřed. Svaly v obličejí, ošlehané větrem, mu znecitlivěly. Nasadil si černé brýle, aby si chránil oči, ale nos a ústa zůstala odkrytá. Když se rukou dotkl obličej, zjistil, že na jedné bradě má ještě druhou, z ledu. Pokoušel se jí zbavit, ale věděl, že se utvoří znovu.

Když Sos zakopl a zamával rukama, Hlupáček vzlétl. Posadil si ptáka na rameno, kde bude alespoň moci udržet rovnováhu. Kdyby ho i dál nesl v ruce, při dalším takovém zakopnutí by ho určitě rozmačkal.

Vítr se mu dostal pod šaty. Předtím z něj lil pot a těžké oblečení se zdálo být nepohodlným. Teď se mu vlhkost na těle téměř měnila v led. Udělal chybu. Měl se obléci a zvolit rychlost pochodu tak, aby se

nikdy nezpotil. Pot se neměl kam vypařit, takže nakonec, samozřejmě, zmrzl. Sos na to přišel příliš pozdě.

Takže tak vypadala smrt na Hoře. Lidé umrzali pod jejím vrcholem, kde zuřily sněhové bouře, nebo padali do zasněžených děr... Sos si bedlivě prohlížel terén, ale přesto už několikrát zakopl a upadl. Měl štěstí, že mu pády nijak neublížily. Zima mu pronikala skrz oděv a brala mu schopnost vidět. Následky se daly lehce předvídat. Pokud příběhy nelhaly, ještě nikdo se nevrátil z Hory, ani nebyly nalezeny žádné ostatky. Nic divného!

Nebyla to však taková Hora jako ty, o kterých slyšel. Od železného haraburdí dole – kolik už je to dní? – nespátril žádné velké nepravidelnosti, ostré štíty, rozervané strže, ani ledové mosty. Když bylo nebe čisté, neviděl žádné další řetězce vrcholů, nebo větší průsmyky. Svahy Hory se zvedaly rovnoměrně a bezpečně. Připomínaly číši, obrácenou dnem vzhůru. Jediným vážnějším nebezpečím byl chlad.

Určitě neexistovalo nic, co by mohlo zastavit ty, kteří by se rozhodli sejít dolů. Možná ne všichni, nebo možná dokonce ani většina, ale určitě alespoň několik lidí to muselo vzdát a vrátit se dolů, aby hledali méně krutou smrt, nebo nakonec zůstali naživu. On sám se také mohl vrátit...

Sňal z ramene mlčícího ptáka, zachyceného drápky. Musel si pomoci trhnutím.

„Tak co, Hlupáčku? Už máme dost?“

Nikdo mu neodpověděl. Malé tělíčko už stačilo zmrznout.

Zvedl ho k očím, nechtěl tomu uvěřit. Jemně vzal mezi prsty jedno křídlo. Bylo ztuhlé. Hlupáček raději zemřel, než aby opustil svého přítele, a Sos si ani nevšiml, kdy se to stalo.

Opravdové přátelství...

Položil opeřenou mrtvolku na sníh a se staženým hrdlem ji zahrabal.

„Je mi to líto, můj malý příteli,“ řekl. „Myslím, že člověk umírá poněkud déle než pták.“

To bylo to jediné, co ho napadlo.

Otočil se k vrcholu a vydal se na další cestu.

Svět se mu náhle zachmuřil. Sos si ptáka obvykle příliš nevšímal, ale jeho náhlý, tichý odchod jím otřásl. Teď už mohl jen vše ukončit. Zabil věrného přítele a v prsou mu zůstala otevřená rána, kterou už nic nevyléčí.

Nebylo to poprvé, co jeho tvrdohlavost někomu ublížila. Sol od něj chtěl jen přátelství, ale on, místo aby mu jej poskytl, ho přinutil bojovat v Kruhu. Proč tak rozhodně odmítl poslední Solův návrh? Proto, že omezené chápání cti mu sloužilo jen k nepřetržité cestě za vlastním cílem, bez ohledu na to, koho bude muset obětovat? A když se mu přestalo dařit, způsobil ještě víc utrpení a zničil i to, co se ještě dalo zachránit.

Znovu si vzpomněl na Hlupáčka, který před chvílí ukončil svůj život na jeho rameni, a našel odpověď na všechny své otázky.

Hora byla čím dál strmější. Bouře sílila. Ať už to přijde, pomyslel si. Proto sem přišel. Nedokázal už rozeznat, zda je den nebo noc. Led mu zakryl brýle, pokud je ještě pořád měl na obličej. Nebyl si tím jistý a nezajímalo ho to. Kolem vířila běloba. Ztěžka dýchal. Plíce měl v jednom ohni. Nemohl se dostatečně nadechnout. Strmá zasněžená cesta se před ním táhla donekonečna.

Neuvědomoval si, že upadl, dokud se nezačal dusit sněhem. Pokusil se zvednout, ale jeho nohy nereagovaly.

„Pojď,“ zaslechl před sebou Solin hlas a naslouchal mu, i když věděl, že je to jen představa. Vyrázil vpřed, tentokrát opatrněji – po kolenou.

Pak se plazil po břiše. Necítil nic, kromě bolesti u srdce.

Nakonec ho pohltila příjemná únava.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

„Pokus se napnout svaly. Bude lepší, když se trochu projdeš. Organismus pak zase začne fungovat.“

Sos se jen s obtížemi probíral z bezvědomí. Pokusil se otevřít oči, ale tma nezmizela.

„No, no! Nech ten obvaz na pokoji! Pokud náhodou nemáš sněžnou slepotu, tak omrzliny máš určitě. No tak, vezmi mě za ruku.“

Jeho zápěstí se dotkla silná mužská ruka.

„Umřel jsem?“ zeptal se Sos a vstal, opíraje se o mužovu nataženou ruku.

„Ano, v určitém smyslu. Na povrchu tě už nikdo nikdy neuvidí.“

„A... Hlupáček?“

„Cože?“

„Můj pták, Hlupáček. Dostal se taky sem?“

Muž se zarazil.

„Bud' došlo k nedorozumění, nebo jsi nebetyčně drzý.“

Sos zaťal prsty do paže neznámého. Volnou rukou chytil obvaz a strhl si ho z hlavy. Ucítil ostrou bolest, když odkryl oči, ale opět viděl.

Nacházel se v hospodě. Stál před normálním lůžkem, obklopený neobvyklými věcmi. Měl na sobě jen kalhoty. Hubený muž v bílém ženském plášti se kvůli neustávajícímu Sosovu sevření šklebil bolestí. Pustil ho a očima začal hledat východ.

Nebyla to však hospoda, protože pokoj byl čtvercový. Sos ještě nikdy neviděl hospodu takového tvaru.

„Musím přiznat, že ses uzdravil velmi rychle!“ poznamenal muž a zamnul si ruce. Byl středního věku, měl hodně prořídle vlasy a výjimečně bledý obličej. Evidentně už dlouho neviděl ani slunce, ani Kruh.

„Jsi Podivín?“

„Většina lidí se na tvém místě nejdřív ptá ‚Kde to jsem?‘, nebo na něco podobně prozaického. Opravdu jsi originální.“

„Nevydal jsem se na Horu, aby se mi někdo vysmíval!“ vykřikl Sos a vykročil k němu.

Muž stiskl knoflík na stěně.

„Máme tu jednoho živého,“ řekl.

„Vidím,“ odpověděl dívčí hlas.

Interkom, napadlo Sose. Takže to byli Podivíni.

„Pošli ho do tělocvičny. Já se o něj postarám.“

Neznámý stiskl druhý knoflík. Ve stěně vedle něj se otevřely dveře.

„Pořád rovně, až na konec. Tam ti odpoví na všechny otázky.“

Sos ho minul a prošel dveřmi. Záleželo mu víc na tom, aby našel východ, než na odpovědích špatně naladěného muže. Chodba však nevedla ven, ale táhla se stále dál. Po obou stranách se nacházely zamčené dveře. Určitě to nebyla hospoda, ani budova, která by připomínala školu, jakou vedli Podivíni. Bylo to něco podstatně většího.

Pokusil se otevřít jednu dveře. Byly zamčené. Přemýšlel, jestli by je neměl vyrazit, ale obával se, že by to zabralo příliš mnoho času. Bolela ho hlava. Svaly měl ztuhlé a zároveň zesláblé. Pokoušely se o něj mdloby. Necítil se dobře a jen se chtěl odsud dostat dřív, než se objeví další nepříjemní neznámí.

Poslední dveře byly otevřené. Vešel do velké místnosti plné hranatých předmětů: vodorovných i svislých prutů a obrovských konstrukcí vyrobených z tyčí spojených v pravém úhlu. Netušil, co to všechno má znamenat. Bylo mu příliš zle na to, aby nad tím přemýšlel.

Něčí ruka se lehce dotkla jeho paže. Sos vyskočil, reflexivně sáhl po provaze a bleskově se otočil k nepříteli.

Provaz samozřejmě nenašel a ten, kdo se ho dotkl, se ukázal být ženou, která mu nesahala ani po ramena. Měla oblečenou volnou kombinézu a vlasy svázané do uzlu, což jí dodávalo chlapeckého vzhledu. Malé nohy měla bosé.

Sos si s rozpaky oddechl, i když ho stále bolela hlava a uzavřená místnost ho znepokojovala. Ještě nikdy nebyl tak napjatý a necítil se tak nesvůj. Kdyby se tak mohl ocitnout v lese...

„Dej mi to,“ požádala jej malá dívka. Její dlaně, jemné jako pírká, se svezly po jeho ruce a dotkly se náramku. Vzápětí mu ho sundala.

Sos na ni rozhněvaně vztáhl ruku, ale dívka se mu vyhnula.

„Co to děláš?“ zeptal se.

Nasadila si náramek na zápěstí a stiskla.

„Je krásný. Vždycky jsem takový chtěla mít!“ řekla drze. Podívala se na něj a vesele zamrkala.

„Jak se jmenuješ?“

„Sos Pr... Sos,“ odpověděl, když si vzpomněl na poslední porážku v Kruhu, která ho stála zbraň.

Opět se natáhl po dívce, ale ta se mu mrštně vysmekla.

„Nedal jsem ti ho!“

„Tak si ho vezmi,“ řekla a natáhla ruku. Ruku měla drobnou, ale dobře tvarovanou. Přemýšlel, kolik jí může být let. Určitě byla na takové hrátky s dospělým mužem příliš mladá.

Zase se po ní natáhl... a chytil jen vzduch.

„Zlobíš mě, ženo!“

„Pokud jsi v hněvu stejně pomalý jako v pohybech, nemám se čeho bát, netvore.“

Tentokrát po ní skočil, ale opět minul.

„Pojď ke mně, drobečku,“ zaštěbetala a zápěstí natáhla tak, aby se náramek lákavě zaleskl. „Říkal jsi, že nemáš rád, když si z tebe někdo dělá legraci, tak nedovol, aby ti žena něco vzala. Chyť si mě.“

Došlo mu, že dívka chce, aby ji začal honit a pochopil, že by se neměl nechat vyprovokovat, ale bolest v hlavě i celém těle ho zbavila opatrnosti a nahradila ji zuřivostí. Vrhł se po ní.

Rozběhla se podél stěny, dívala se na něj a smála se. Byla drobná a lehká, od přírody mrštná. Nemohla vážit víc než sto liber, a to včetně oblečení neurčitého tvaru. Když se k ní přiblížil, uskočila stranou a zatočila se kolem svislého prutu. Sos neohrabaně zakopl.

„Máš štěstí, že nejsi v Kruhu!“ vykřikla. „Nedokážeš ani stát na nohou!“

Když se mu opět podařilo přiblížit se k ní, ocitl se mezi tyčemi. Pohybovala se mezi nimi s lehkostí, bezpochyby získanou neustálým cvičením.

Sos ji pronásledoval. S rostoucí zručností se chytal ocelových prutů a prolézal mezi nimi. Díky námaze se cítil lépe, jako kdyby ze

sebe spláchl lhostejnost, která se ho zmocnila na mrazivé Hoře. Opět se k ní přiblížil a opět ho čekalo překvapení.

Dívka vyskočila do vzduchu a zachytila se nejnižší příčky žebříku, visícího z vysokého stropu. Ohnula se v pase, opřela se o příčku nohama a vyšplhala nahoru, jako kdyby nic nevážila. Chvilí na to už byla daleko od něj.

Sos se zachytil nejnižší příčky, nacházející se v dosahu jeho ruky a zjistil, že je vyrobena z ohebného plastu, stejně jako oba svislé sloupky. Zkusil jí trhnout. Po provazech se rozběhla vlna, která dívkou zatřásla. Po provazech? Usmál se a trhl silněji, což ji přinutilo zachytit se vši silou žebříku, protože jinak by bezpochyby spadla. Pak se, přesvědčen, že dívku vehnal do pasti, na žebřík pověsil celou svou váhou.

Dokázal ho udržet. Přitáhl se k příčce. Nebyl na takové cviky zvyklý, ale poradil si s tím. S provazem zacházet dokázal.

Dívka znepokojeně pohlédla dolů, ale Sos šplhal dál a díval se na ni. Za několik vteřin ji bude moci chytit za nohu a stáhnout dolů.

Zachytila se nohama o vrchol žebříku a pověsila se hlavou dolů. Ohnula se. Volnými rukama si sundala kombinézu z ramen a stáhla ji k pasu – nahoru nebo dolů, podle toho, jak se na to člověk díval – a pak se jednou rukou zachytila žebříku. Nakonec se úplně svlékla. Na těle měla jen drobný, přiléhavý dvoudílný komplet, sotva zakrývající řadra a hýždě. Sos si pomyslel, že její věk odhadl příliš nízko. Měla postavu dospělé ženy.

Vrhla na něj rozverný pohled, protřepala kombinézu a nechala ji spadnout přímo na jeho hlavu.

Zaklel a pokusil se ji shodit dolů. Skoro se pustil žebříku. Dívka jím teď trásla, možná se domnívala, že se jí podaří setřást ho, když je oslepený. Cítil, jak ho udeřila do ruky, kterou se držel.

Když konečně zaujal bezpečnou polohu a odhodil přilnavou, lehce vonící látku, dívka už stála na zemi a vesele se smála. Jednoduše přes něj přešla!

„Nechceš snad získat svůj náramek zpátky, nemehlo?“ vykřikla.

Sešplhal dolů a seskočil na zem, ale dívka už tam nebyla. Tentokrát se vyšplhala na konstrukci, připomínající krabici, propletenou mezi pruty jako kroutící se had. Než k ní stačil

doběhnout, dívka už byla uvnitř a on na ni nedokázal dosáhnout. Jediná možnost byla pustit se za ní. Věděl ale, že ji takhle nikdy nechytí. Byla trénovaná a její výška a váha jí umožňovala naprostou volnost pohybů.

„No dobrá,“ řekl nespokojeně, ale už klidně. Díval se s respektem na její mrštné, zdravé tělo. Kdo by u tak drobné dívky očekával takové tvary?

„Nechej si ho.“

Chvilí na to se, po několika přemetech, zastavila před ním.

„Vzdej se!“

Objal její ruku prsty, využívaje úchyt, který se naučil, když házel provaz. Pohyb byl příliš rychlý na to, aby mu zabránila.

„Ne.“

Dokonce ani při tak drtivém stisku se nepohnula. Hranou volné ruky praštila Sose těsně pod žebra do žaludku. Ránu vedla vzhůru. Prsty měla natažené a tvrdé.

Překvapila ho síla úderu, který přišel úplně neočekávaně. Na chvíli znehybněl, stisk však nepovolil, ale ještě víc ho zesílil. Drtil její mladou, pěknou ruku.

Dokonce ani teď necouvla, ani nevykřikla. Opět ho praštila svým úderem malíkovou hranou, tentokrát do krku. Explodovala v něm neuvěřitelná bolest. Obsah žaludku se mu zvedl až k hrtanu. Nemohl se ani nadechnout, ani vykřiknout. Začal kašlat a dávit se, až nakonec ztratil vědomí.

Když se zase vzpamatoval, seděl na zemi. Dívka klečela u něj a rukama se dotýkala jeho ramen.

„Promiň, že jsem to udělala, Sosi. Jsi opravdu silný.“

Apaticky se na ni podíval. Uvědomoval si, že ji podcenil. Přestože byla ženou, její údery byly přesné a účinné.

„Opravdu jsem si chtěla nechat tvůj náramek, Sosi. Víím, co to znamená.“

Vzpomněl si, jak dal Sol náramek Sole. Lhostejnost onoho gesta vůbec neznamenala, že by jejich svazek nebyl pevný, přestože vznikl za zvláštních podmínek. Měl se teď vzdát svého náramku ještě lehkomyšlněji, jen proto, že jej o to požádala? Pokusil se něco říct, ale stále sevřené hrdlo mu to nedovolilo.

Dívka k němu natáhla ruku. Pomalu se jí dotkl a objal ji prsty. Vzpomněl si, že bojoval o Solu a prohrál, zatímco tato dívka ho v podstatě vyzvala k souboji o náramek a vyhrála.

Bylo snad potřeba vzít mu ho silou? Kdyby měl náramek darovat z vlastní vůle, dal by ho světlovlasé slečně Smithové, protože věděl, že po něm touží. Sola si na něm také vynutila lásku. Závěry o své povaze, ke kterým došel, se mu nelíbily. Bylo však lepší se s nimi smířit, než se pokoušet vzdorovat skutečnosti.

Jemně sevřel náramek a nechal ruku klesnout.

„Děkuju ti, Sosi,“ zašeptala a sklonila se, aby ho políbila na krk.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Když se probudil, myslel si, že to vše byly jen představy podobné divadlu v televizi. Neměl však náramek. Na levé ruce mu zůstal jen pruh světlé kůže. Tentokrát se během spánku dostal do další pravoúhlé místnosti. Cítil se dobře. Někdo ho nějak odnesl z Hory, probral k životu a nechal tady, zatímco jeho malý přítel, Hlupáček, zemřel. Nedokázal si vysvětlit, proč k tomu došlo.

Vstal a oblékl se. Jeho oblečení, všechno vyčištěné, leželo vedle postele. Pokud tohle byla smrt, pomyslel si, tak se od života příliš nelišila. Nesmysl, tohle nebyla smrt.

V místnosti neviděl zásoby jídla, ani zbraně na policích. Ve skutečnosti tady police ani nebyly. Sos otevřel dveře v naději, že spatří les nebo něco stejně známého – i kdyby to mělo být jen úpatí Hory. Spatřil však jen prázdnou zeď, podobnou té, podél které šel ve své vizi. Takže to nebyla vize, ale skutečnost.

„Hned za tebou přijdu, Sosi.“ Byl to hlas dívky... Ne, malé ženy, která ho vyzvala... donutila k souboji a nakonec i porazila. Když nad tím začal uvažovat, ucítil, že ho krk ještě bolí, i když ne tak silně. Opět pohlédl na své holé zápěstí.

Co se dá dělat, tvrdila, že ví, co znamená náramek.

Přiběhla chodbou, stejně drobná jako předtím. Tentokrát na sobě měla elegantnější šaty. Usmívala se. Teď se mohl podívat na její hnědé a vlnité vlasy. Díky nim vypadala daleko ženštěji. Náramek na ruce se jí leskl. Nejspíš ho vyleštila, aby zlatu vrátila krásu. Viděl, že zakrývá celé její zápěstí a okraje dokonce sahají kousek přes sebe, zatímco světlý pruh na jeho ruce zabíral sotva tři čtvrtiny obvodu zápěstí. Opravdu ho tohle drobné stvoření porazilo?

„Cítíš se líp, Sosi?“ zeptala se starostlivě. „Vím, že jsme ti včera dali zabrat, ale doktor tvrdí, že není nad cvičení, když je třeba uzdravit tělo, tak jsem se postarala, abys ho absolvoval.“

Nechápavě se na ni podíval.

„Ach ano, ještě neznáš náš svět,“ kouzelně se usmála, vzala ho za ruku. „Víš, skoro jsi v tom sněhu umřel. Museli jsme tě sem přivést dřív, než by došlo k nevratnému poškození tvého těla. Úplné uzdravení někdy trvá několik týdnů, ale ty jsi byl tak silný, že jsme ti

dali stimulant hned. To je druh léku – takovým věcem příliš nerozumím. Propláchne ti celý organismus a odplaví zničené buňky. Musí se ale dostat všude, do prstů, do rukou, nohou a tak dále... to je právě to, čemu nerozumím, ale gymnastika je na tohle nejlepší. Pak usneš, a když se probudíš, cítíš se podstatně líp.“

„Nepamatuju si...“

„Já jsem tě uspala, Sosi. Potom, co jsem tě políbila. Bylo třeba se jen dotknout těch správných bodů na těle. Můžu ti je ukázat, jestli...“

Rychle odmítl. Musela ho také zanést do pokoje... nebo, což je podstatně pravděpodobnější, to přikázala nějakému muži. Nebo ho snad také svlékla a vyčistila mu oblečení, stejně jako kdysi dávno Sola? Ty podobnosti byly zářející.

„Všechno je v pořádku, Sosi. Mám tvůj náramek, pamatuješ? Nezůstala jsem v noci s tebou, protože jsem věděla, že budeš nějakou dobu v bezvědomí, ale od této chvíle už budu s tebou,“ zarazila se. „Nebo jsi změnil názor?“

Byla tak malá, že připomínala spíš loutku než ženu. Vzrušovala ho její starostlivost, nedokázal však odhadnout, co by měl říct. Vážila sotva polovinu toho, co on. Co mohla vědět o věcech, které spojovaly muže a ženy?

„Ach, samozřejmě!“ vykřikla a začervenala se, i když nic neřekl. „Tak pojd', vrátíme se k tobě do pokoje a já ti ukážu, že neumím jen šplhat po žebřících!“

Když viděl její zápal, usmál se.

„Ne, nechej si ho. Myslím, že víš, co děláš.“

Napadlo ho, že se mu líbí, když se ho ženy pokoušejí ulovit.

Vedla ho pravoúhlými chodbami, osvětlenými bílými rourami na stropě, do další místnosti. Ten podivný, uzavřený svět vypadal, jako kdyby neměl konec. Od té doby, co se tady ocitl, ještě nespatrił denní světlo.

„Tohle je naše jídelna. Právě je čas k jídlu.“

Na dlouhém pultu ležely talíře s jídlem – tenké plátky slaniny, kouřící ovesná kaše, ztracená vejce, klobásky, topinky a další jídla, která neznal. O něco dál spatřil džbánky s ovocnou šťávou, mlékem a horkými nápoji, a také různé pudinky a krémy. Vypadalo to, jako

kdyby někdo kvůli jedinému jídlu vyprázdnil celou spíž. Bylo toho víc, než by kdokoli dokázal sníst.

„Vezmi si, na co máš chuť a polož si to na tác,“ řekla. „Podívej.“

Vzala z hromady na okraji pultu jeden plastový tác a podala mu ho. Další si vzala pro sebe a začala si vybírat jako první. Vydal se za ní a z každého chodu si vzal jeden talíř.

Do konce pultu bylo ještě daleko, když mu začalo scházet místo na tácu.

„Prosím,“ řekla klidně. „Dej si něco na můj.“

Přešli do dlouhého jídelního sálu, kde stály čtvercové stoly, přikryté kusy bílé látky. U některých z nich seděli lidé, dojídající své porce. Muži a ženy měli na sobě kombinézy a pláště, podobné těm, které už Sos viděl. Cítil se kvůli tomu nejistě, i když byl jako jediný oblečený normálně. Sosa ho zavedla k volnému stolu, na který položila jídlo a pití.

„Mohla bych tě všem představit, ale většinou jsme toho názoru, že při jídle má mít člověk klid. Pokud chceš společnost, odsuň židle a pokud chceš být sám, opři je takhle.“

Opřela obě volné židle opěradly o okraj stolu.

„Nikdo nás nebude rušit.“

Podívala se na jeho porci.

„Ještě jedna věc, Sosi. My nic nevyhazujeme. Musíš sníst všechno, co sis vzal.“

Přikývl. Měl hlad jako vlk.

„Říkáme tomu místu Podsvětí,“ řekla, když se pustil do jídla, „ale nepovažujeme se za zločince.“ Odmlčela se, protože jí došlo, že Sos nárazku nepochopil. „Tak jako tak jsme tady všichni mrtví. Nebo spíš, byli bychom, kdyby... no, prostě, kdybychom nepřišli stejnou cestou jako ty. Cestou na Horu. Já jsem přišla loni. Zhruba jednou za týden přijde někdo... někdo, komu se to podaří. Kdo se nevrací. Díky tomu je naše populace víceméně stálá.“

Sos se na ni podíval a promluvil s plnými ústy.

„Někteří se vracejí?“

„Většina. Cítí se unaveni, nebo změní názor a začnou sestupovat.“

„Ale z Hory se ještě nikdo nevrátil!“

„To je pravda,“ odpověděla nejistě.

Na nic víc se neptal, i když si tuhle věc zapamatoval, aby si v ní později udělal jasno.

„Takže jsme skutečně mrtví, protože nikoho z nás už nikdo na světě neuvidí. Ale nejsme nečinní. Všichni těžce pracujeme. Ukážu ti to, jen co dojíš.“

A tak se i stalo. Zavedla ho nejdřív do kuchyně, kde zpocení kuchaři neustále připravovali další talíře s jídlem, pomocníci zase skládali špinavé nádoby do myčky, vydechující kotouče páry. Ukázala mu kanceláře, ve kterých se prováděly výpočty. Nepochopil účel těchto výpočtů, i když mu řekli, že jsou z nějakého důvodu potřebné, aby bylo možné udržet rovnováhu mezi těžbou, výrobou a exportem. To dávalo smysl. Vzpomněl si na výpočty, které musel dělat, když cvičil Solovy bojovníky. Podsvětí bylo podstatně složitější než kmen.

Vzali ho na pozorovací stanoviště, kde lidé sledovali televizní obrazovky a naslouchali podivným zvukům. Obrázky na monitorech však nepřipomínaly ty v hospodách. Okamžitě přitáhly jeho pozornost.

„To je Sos,“ představila ho muži, který tady dělal šéfa. „Přišel před osmačtyřiceti hodinami. Je... v mé péči.“

„Dobrá... Soso,“ odpověděl muž, když si všiml jejího náramku. „Jmenuju se Tom. Mám radost, že jsme se seznámili. Ve skutečnosti jsem tě znal ještě dřív. Já tě sem přivedl. Opravdu jsi byl skvělý!“

„Přivedl jsi mě?“

I přes zdánlivou upřímnost na tomto muži s podivným jménem bylo něco podivného a nepříliš sympatického.

„Ukážu ti to.“

Tom přešel k jedné z obrazovek.

„Tohle je naše průmyslová televize, monitorující východní svah Helikonu pod čarou sněhu.“

Zapnul přístroj a Sos poznal členitý terén, který předtím překonal pomocí provazu. Nikdy předtím v televizi neviděl skutečný obraz, tedy, opravil se, obraz, který by patřil do skutečného světa. Okouzilo ho to.

„Helikon... to je Hora?“ zeptal se a zamyslel se, aby si vzpomněl, kde slyšel o něčem, co se tak jmenovalo. „Domov... můz?“

Tom se na něj podíval. V jasných očích se mu objevilo něco podivného.

„Odkud to víš? Ano, protože tady pamatujeme věci, pocházející ze starého světa, pojmenovali jsme Horu...“

Zaslechl signál z jednoho z dalších přístrojů. Rychle se k němu otočil.

„Jeden právě schází dolů. Podívej se, přepnu ti obraz.“

To Sosovi něco připomnělo.

„Ti, kteří scházejí... Co se s nimi stane?“

Všiml si, že je Sosa opustila a chlubila se svým náramkem ostatním.

„Obávám se, že se to za chvíli dozvíš, i když se ti to možná nebude líbit,“ řekl Tom a se zájmem ho pozoroval.

Sos si dával pozor, aby na něm nebylo nic poznat. Ti lidé rozhodně nebojovali v Kruhu, měli však své metody, jak zkoušet ostatní. Zakrátko ho mělo potkat něco nepříjemného.

Tom našel na obrazovce správné místo, a zaostřil obraz. Spatřili muže ve středních letech, s trochu ochablými svaly a s holí.

„Pravděpodobně přišel v souboji s mladším bojovníkem o ženu a rozhodl se pro gesto,“ řekl Tom zlomyslně. „Takových je hodně. Nešťastná láska má v sobě něco, co lidi žene na Horu.“

Sos ucítil, jak se mu sevřel žaludek, ale Tom se na něj nedíval.

„Ten muž dorazil k čáře sněhu a když mu zmrzly nožičky, rozhodl se, že se vrátí. Jestli se rychle nerozhodne jinak...“

„To se stává?“

„Ano, někdy. Někteří to udělají i půltuctokrát. Problém je v tom, že Hora je skutečná. Z dálky se smrt zdá být něčím čestným, ale výška a sníh vyžaduje rozhodnost. Pokud někdo opravdu není připraven zemřít, výstup ho přesvědčí, aby změnil názor. Začne přemýšlet, jestli je všechno opravdu tak špatné, jak si myslel, jestli by se nemohl vrátit a zkusit to znovu. Pokud je slabý, bude váhat a my tady samozřejmě nepotřebujeme lidi, na které není spolehnutí. Je

to v jádru věci dobrý přirozený výběr, i když ty nepochopíš, co to znamená.“

Sos se nenechal Tomovým pohrdavým tónem vyvést z míry, i když ho považoval za nevzdělance. Napadlo ho, že vědění, které vlastní, se může stát skrytou výhodou, kdyby byla situace příliš špatná.

„Je dobré zachránit člověka, který své rozhodnutí až do konce nezmění,“ pokračoval Tom.

Obraz, pravděpodobně řízený knoflíky, neomylně následoval bojovníka.

„Chceme se ujistit, jestli se opravdu vzdal života a neuteče při první příležitosti. Zkouška na Hoře dává jednoznačnou odpověď. Ty jsi byl dobrý příklad. Šel jsi rovnou nahoru a nezaváhal jsi ani na chvíli. Ty a ten pták. Škoda, že jsme ho nemohli zachránit, ale stejně by tady nebyl šťastný. Viděli jsme, jak ses ho pokoušel odehnat a jak potom zmrzl. Tehdy jsem si na chvíli myslel, že se vrátíš, ale ty ne. To bylo tvé štěstí. Líbil ses mi.“

Takže všechny ty útrapy, které prožíval, když mířil k vrcholu, pozoroval tenhle člověk?

Sos si schválně zachovával lehce přihlouplý výraz, kterým se začal tvářit hned, když začal mít podezření. Pozoroval, jak si bojovník na monitoru zkracuje cestu přes horní okraj trčících železných nosníků. Možná se jednou najde příležitost, jak mu oplatit jeho popichování.

„Jak jste mě sem... přivedli?“

„Oblékli jsme si sněžné kombinézy a přitáhli jsme tě k nejbližšímu vstupu. Tři muži tě museli táhnout. Jsi velký jako býk, chápeš. Pak... asi už znáš proceduru ožívování. Museli jsme počkat, až úplně ztratíš vědomí. Občas se lidé pokoušejí vrátit v poslední minutě. Nepřinášíme je tady, pokud mají hlavu ve špatném směru, i kdyby měli zmrznout. Počítá se úmysl. Víš, vylezl jsi skoro až nahoru. Pro nezkušeného lezce je to skvělý výkon.“

„Jak jste mohli vědět, že až se probudím, nespáchám sebevraždu?“

„Tím si nikdy nemůžeme být jisti. Lidi si ale většinou, pokud mají sebevražedné sklony, nevybírají Horu. Víím, že to zní směšně,

ale je to tak. Každý se může zabít, ale jen Hora přináší definitivní, neodvratný konec. Když lezeš na Helikon, nikdy se nevracíš. Neexistují žádné zprávy, ani žádná těla. Jako by ses dostal do jiného světa – možná lepšího. Nevzdáváš se, ale odcházíš se ctí. Alespoň já to tak vidím. Zbabělec spáchá sebevraždu, rozhodnutý a odvážný člověk vyšplhá na Horu.“

Sos v jeho slovech našel hodně pravdy, i když si to nechtěl přiznat.

„Ale říkal jsi, že se někteří vrací.“

„Většina to udělá. Ti, kteří se vydali na Horu, aby se ukázali, nebo vzbudili lítost, nebo jen z hlouposti. Takové tady nepotřebujeme.“

„Co se stane s tím bojovníkem venku? Pokud ho nepustíte dovnitř, kam půjde?“

Tom se zamračil.

„Ano, obávám se, že to opravdu chce vzdát,“ zvedl hlas. „Souhlasíš, Bille?“

„Asi ano,“ odpověděl muž, který se k nim otočil. „Raději to ukončíme. Dole je další. Nebylo by dobré, kdyby to viděl.“

„Tohle je nepříjemná věc,“ řekl Tom. Netrpělivě si olizoval rty, jakoby skrýval radost. „Bez obětí se však legenda nedá udržet. Takže...“

Zprovoznil další pult. Na obrazovce se objevily dvě zkřížené čáry. Nastavil přístroj tak, že se bod, kde se protínaly, kryl s postavou bojovníka, a zatáhl za červenou páčku.

Odněkud zpoza obrazovky vystřelil oheň a muže pohltil. Sos sebou trhl, ale uvědomil si, že nemůže nic dělat. Celou minutu na obrazovce běsnil oheň, pak Tom vrátil páčku do původní polohy a plameny zmizely.

Zbyly jen doutnající uhlíky.

„Plamenomet,“ vysvětlil Tom bezstarostně.

Sos už smrt viděl, ale tohle jím otřásl. Něco takového bylo proti jeho vnímání cti: bez varování, bez Kruhu, nelítostně.

„To znamená... že kdybych i já...?“

Tom se na něj podíval. Světlo obrazovky se mu lesklo v očích, tvořice malinké mrtvolné ohýnky. Bylo vidět, že tuto otázku čekal.

„Ano.“

Sosa ho vzala za ruku.

„To už stačí,“ řekla. „Pojď, Sosi. Museli jsme ti to ukázat. Všechno tady není tak špatné.“

„A pokud se rozhodnu tohle místo opustit?“ zeptal se. Chladnokrevné zabití ho naplnilo hnusem.

Táhla ho za sebou.

„Prosím tě, takové věci neříkej.“

Takže to vypadá takhle, řekl si. Nežertovali, když tomuhle místu říkali Krajina mrtvých. Někteří zemřeli obrazně, jiní byli mrtví uvnitř. Co ale čekal, když šel na Horu? Život v samých radovánkách?

„Kde jsou ženy?“ zeptal se, když procházeli dlouhými chodbami.

„Je jich málo. Ženy si málokdy zvolí Horu. Těch pár, které máme, jsou... společné.“

„Proč jsi tedy přijala můj náramek?“

Přidala do kroku.

„Řeknu ti to, Sosi, opravdu... ale ne teď, dobře?“

Vešli do obrovské dílny. „Sklad“ Podivínů sice Sose nadchl, ale proti téhle místnosti působil jako jedna hospoda proti celému Podsvětí. U strojů, stojících v dlouhých řadách, pracovali lidé. Kovali a obráběli železné předměty.

„Ale vždyť to jsou zbraně!“ vykřikl Sos.

„Někdo je přece musí vyrábět. Odkud sis myslel, že se berou?“

„Podivíni vždycky...“

„Pravda je taková, že trochu železa těžíme, trochu ho dostáváme a pak z něj vyrábíme tyhle věci. Podivíni je rozvážejí a za to nám dávají většinu jídla. Myslela jsem si, že jsi to pochopil, když jsem ti ukázala výpočetní oddělení. Také si s nimi vyměňujeme informace. Oni jsou to, čemu se v hospodářství říká sektor služeb, a my jsme průmyslový sektor. Kočovníci jsou konzumenti. Chápeš, všechno je dobře zorganizováno.“

„Ale proč?“

Stejně se ptal i ve škole.

„Na to si musí každý odpovědět sám.“

I odpověď byla stejná.

„Mluvíš jako Jones.“

„Jones?“

„Podivín, můj učitel. Naučil mě číst.“

Překvapeně se zastavila.

„Sosi! Ty umíš číst?“

„Vždycky mě takové věci zajímaly.“

Neměl v úmyslu své schopnosti dávat najevo. Na druhou stranu je ale nemohl donekonečna utajovat.

„Mohl bys mě to naučit? Máme tu tolik knih...“

„To není tak jednoduché. Trvá to roky.“

„Máme na to roky, Sosi. Pojď, chci začít hned.“

Táhla ho na druhou stranu, přestože byla podstatně menší než on. Měla v sobě tolik nezkrotné energie...

Knihovnu poznal lehce. V mnoha ohledech mu Podsvětí připomínalo školu Podivínů.

„Jime, tohle je Sos. A umí číst!“

Muž s brýlemi na očích s úsměvem vstal.

„Skvělé.“

S mírnými pochybnostmi si Sose prohlédl od hlavy až k patě.

„Vypadáš spíš jako bojovník, než jako učenec. Bez urážky.“

„Copak bojovník nemůže umět číst?“

Jim vytáhl jednu z knih.

„Je to jen formalita, Sosi. Nechtěl bys mi něco přečíst? Jen kousek, pro ukázkou. Prosím.“

Sos vzal do ruky knihu a náhodně ji otevřel:

*„BRUTUS: Ne, to by bylo příliš krvelačné, stít hlavu a pak osekát i údy jakoby v nenasytné zuřivosti. Jeť Antonius jenom jeho údem. Ne řezníci, chcem obětníci být. Jsme protivníci Caesarova ducha, a v duchu člověk přece nemá krev! Kéž mohli bychom na ducha se dostat...“**

„Stačí! Stačí!“ volal Jim. „Umíš číst, umíš, určitě umíš. Už jsi byl někam přidělen? Musíš přijít k nám, do knihovny. Je tolik...“

* W. Shakespeare: Julius Caesar, překl.E.A.Saudek

„Mohl bys nás učit číst,“ řekla Sosa zapáleně. „Všichni se chceme naučit číst a těch, co to umí, je tak málo...“

„Okamžitě to dáme vědět Bobovi. To je ale objev!“

Knihovník sáhl po interkomu, stojícím na stole.

„Pojďme odsud,“ řekl Sos, vyvedený tím zmatkem z míry. Od té doby, co dokončil školu, považoval čtení jen za svou vlastní kratochvíli. To nadšení mu vadilo.

Unavený umělým světem kolem sebe si na konci dne s radostí šel odpočinout. I když v podzemním světě nebyla nouze o zvláštnosti, Sos si ještě stále nebyl jistý, jestli tady chce strávit zbytek života.

„Opravdu to tady není tak zlé, Sosi,“ řekla mu Sosa. „Zvykneš si. A kromě toho, naše práce je ohromně důležitá. Řídíme průmyslovou výrobu pro potřeby celého kontinentu. Vyrábíme zbraně, všechno základní vybavení hospod, prefabrikované stěny a podlahy, aparatury a elektrické přístroje...“

„Proč sis vzala můj náramek?“

Neočekávaná otázka ji trochu zmátla.

„Jak už jsem říkala, není tady mnoho žen. Udělali rozpis. Podle něj každý muž... tráví jednu noc týdně s jednou z nás. Není to totéž, jako trvalý svazek, ale na druhé straně to znamená změnu. Ten systém se docela osvědčil.“

Hra na putovní náramky. Ano, dokázal si představit, že je to některým lidem příjemné. Je pravda, že si všiml, že většina mužů tady zlaté náramky nenosí.

„Proč se mě to netýká?“

„Jestli chceš, můžeš. Myslela jsem...“

„Nestěžuju si, ženo. Chtěl jsem jen vědět proč. Proč mám nárok na svou vlastní ženu, zatímco pro ostatní jich je málo?“

Zatřásly se jí rty. Dotkla se náramku.

„Chceš... chceš ho zpátky?“

Vzal Sosu a položil ji do postele. Nebránila se. Ochotně mu oplátila polibek.

„Ne, nechci nic zpátky. Já jen... sakra, sundej si ten plášť!“

Nemá smysl ptát se ženy na příčiny jejího jednání.

Rychle odhodila šaty a pak, jako typická žena, pravděpodobně změnila názor.

„Sosi...”

Něco takového očekával.

„Poslouchám.”

„Jsem neplodná.”

Mlčky se na ni díval.

„Zkoušela jsem... hodně náramků. Nakonec jsem se nechala vyšetřit Podivíny. Nikdy nebudu moci mít dítě, Sosi. Proto jsem šla na Horu... Ale tady jsou děti ještě důležitější. Takže...”

„Takže ses vrhla na prvního muže, kterého přitáhli z Hory.”

„Ach ne, Sosi. Zařadili mě na seznam, ale když v tom není láska, ani žádná šance na... Prostě, někteří muži si stěžovali, že nereaguju tak, jak bych měla, takže měli pocit, že to nemá smysl. Proto mě Bob přeložil do oddělení resuscitace, kde jsem se mohla seznamovat s novými lidmi. Na tom, kdo má službu, když přivedou nového člověka, spočívá velká odpovědnost. Musí příchozímu všechno vysvětlit, zařídit, aby se tady cítil jako doma a najít pro něj vhodné místo. Sám jsi to viděl. Jsi devatenáctý člověk, o kterého jsem se starala – sedmnáctý muž. Někteří z nich byli staří, jiní příliš zahořklí. Jsi první, který skutečně... zní to ještě hůř, že?”

Mladý, silný a žádostivý: odpověď na touhy osamocené ženy, pomyslel si. A vlastně, proč ne? Neměl chuť jednou za týden objímat ženu, která mu byla určena. Je lepší se držet jedné, která ho dokáže pochopit, i když srdcem bude někde jinde.

„A když budu chtít mít dítě?”

„Pak... mi vezmeš náramek.”

Podíval se na ni. Seděla u něj, napůl skrytá za zmačkaným pláštěm, jakoby se mu bála ukázat, dokud jejich svazek nebude potvrzen. Byla maličká, ale tvary měla velmi ženské. Přemýšlel, co to znamená, když někdo nemůže mít dítě. Začal rozumět motivům Solových rozhodnutí, které předtím nedokázal pochopit.

„Přišel jsem na Horu, protože jsem nemohl mít ženu, po které jsem toužil,” řekl. „Vím, že je to všechno už jen minulost, ale mé srdce to neví. Můžu ti nabídnout jen přátelství.”

„Tak mi dej alespoň to,” řekla a nechala plášť spadnout na zem.

Vzal si ji do postele a v obavě, aby ji nerozmačkal, objal ji tak jemně, jak předtím svíral Hlupáčka. Nejdřív ji jenom držel a myslel si, že to tím skončí. Mýlil se.

V myšlenkách však objímal Solu.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Bob byl vysoký, sebejistý muž, nepochybný náčelník Helikonu.

„Slyšel jsem, že umíš číst,“ řekl hned. „Jak ses to naučil?“

Sos mu povyprávěl, jak přišel ke vzdělání.

„Hrozný.“

Sos čekal, až mu Bob vysvětlí, co tím chtěl říct.

„Hrozný je, že jsi nepřišel dřív. Tvůj talent by se nám mohl hodit.“

Pořád čekal. Bylo to jako stát v Kruhu proti neznámé zbraní. Boba neobklopovala tak jednoznačná aura jako Toma, který přinášel smrt, ale měl stejně neobvyklé jméno a Sos ho odhadl jako výjimečně nelítostného muže. Přemýšlel, jestli to byla obvyklá vlastnost mezi těmi, kdo se zřekli života. Předpokládal, že ano. Sám viděl, jak se způsob života náčelníka a jeho osobnost odráží na kmeni. Sos pozvedl Solův kmen na základě skvělé organizace, spojené s trochou zábavy. Nechal lidi bavit se bojem o body, zatímco zdokonalovali své schopnosti. Když odešel, velení převzal Tyl, který se staral jen o disciplínu. V táborech panovala pochmurná nálada. Bylo podivné, že si to uvědomil teprve teď!

„Máme pro tebe zvláštní a neobvyklý úkol,“ říkal Bob. „Něco naprosto výjimečného.“

Když viděl, že Sos nehodlá promluvit, přešel k podrobnostem.

„Nejsme úplně odříznutí od toho, co se děje na povrchu. Nemůžeme si to dovolit. Samozřejmě, že informace pocházejí hlavně z druhé ruky, protože naše televizní čidla nesahají daleko za hranice Helikonu, ale přesto máme podstatně lepší přehled v celkové situaci než vy, barbaři. Rodí se tam Impérium. Musíme ho co nejrychleji rozbít.“

Ten skvělý přehled v situaci se evidentně netýkal role, kterou ve vzniku Impéria hrál Sos. Čím dál tím jasněji si uvědomoval, že bude lepší, když se to nikdo nedozví. Na Impérium byl určitě namířen plamenomet, zatímco nevzdělaný, ale gramotný divoch se mohl cítit bezpečně.

„Jak jste se to dozvěděli?“

„Neslyšel jsi o něm?“

Opovržení v Bobově hlase bylo možná podvědomé. Nenapadlo ho, že nově příchozí člověk toho může vědět víc než on. Ta otázka uspala jeho podezření, pokud nějaké měl, a zesílila názor, který si na Sose vytvořil.

„Vede ho nějaký Sol. Minulý rok se hodně rozrostlo. Někteří z těch, kteří nedávno přišli, o něm přinesli zprávy. Dokonce i v jihoamerické jednotce už o něm slyšeli. Hodně se o něm povídá.“

„Jihoamerické?“

Sos už o tom předvýbuchovém kontinentu něco četl, stejně jako o Africe a Asii, ale neměl důkazy o tom, že stále existuje.

„Myslel sis, že jsme jediná taková jednotka na celém světě? Na každém kontinentu je alespoň jeden Helikon. Udržujeme spojení se všemi a občas si vyměňujeme personál, i když nám to ztěžuje jazyková bariéra. Jižní Amerika je na tom podstatně lépe než my. Válka ji tolik nezasáhla. Máme tady operátora, který mluví španělsky a jejich lidé většinou mluví anglicky, takže s domluvou nemáme problémy. Pokud už o zdejším Impériu slyšeli i oni, znamená to, že je nejvyšší čas s tím něco udělat.“

„Proč?“

„Proč myslíš? Co se stane, když se barbaři skutečně začnou organizovat? Například začnou vyrábět zbraně a jídlo? Nebude existovat žádný způsob, jak je ovládat!“

Sos pochopil, že vyptávání může být nebezpečné.

„Proč já?“

„Protože jsi největší a nejhouževnatější divoch, který se tady v poslední době objevil. V rekordním čase ses vzpamatoval z prochladnutí na Hoře. Pokud se toho úkolu někdo může ujmout, tak jsi to právě ty. Potřebujeme bojovníka s tak silným tělem, jako je to tvoje.“

Sose napadlo, že pokud tenhle člověk někdy dokázal projevit svou zdrženlivost, tak už to dávno zapomněl.

„K čemu mě potřebujete?“

„K tomu, aby ses vrátil k životu a získal Impérium.“

Pokud jím Bob chtěl otrást, podařilo se mu to. Vrátit se k životu. Znovu najít...

„Nejsem člověk, kterého hledáte. Složil jsem přísahu, že už nikdy nevezmu do ruky zbraň.“

Nebyla to tak úplně pravda. Pokud ale chtěli, aby znovu bojoval se Solem, výsledek byl úplně stejný. Slíbil, že proti němu už nikdy nepozvedne zbraň a cokoli se stane, měl v úmyslu dodržet podmínky, které se zrodily po posledním souboji. Byla to záležitost cti, jak pro živé, tak i pro mrtvé.

„Bereš takovou přísahu vážně?“ z Bobových rtů zmizel vychytralý úsměv, když se podíval Sosovi do očí. „Dobrá. A když tě naučíme bojovat beze zbraně?“

„Beze zbraně... v Kruhu?“

„Holýma rukama, jak to umí tvé děvče. Tak snad neporušíš žádnou ze svých důležitých přísah, ne? Čemu se tak bráníš? Neuvědomuješ si, co to pro tebe znamená? Dobudeš Impérium.“

Bobův tón Sose přiváděl k zuřivosti, stejně jako to, co se mu pokoušel říct. Pochopil však, že už se nemůže déle bránit, aniž by se neprozradil.

„A když odmítnu? Přišel jsem na Horu zemřít.“

„Možná už víš, že odmítnutí tady nemá význam. Pokud tě ani vyhrožování, ani bolest nedokáže přinutit k návratu z jednou vytyčené cesty, a já doufám, že tomu tak je, najdou se jiné způsoby, jak změnit tvůj názor. V tuto chvíli to pro tebe nemusí znamenat tak mnoho, ale předpokládám, že když se nad tím chvíli zamyslíš, pochopíš, o co mi jde.“

Bobovo tvrzení Sose přesvědčilo, že ho právě dostal.

Neměl jinou možnost, i když z jiných důvodů, než si náčelník Helikonu myslel.

„Vrátit se k životu?“ zeptala se Sosa nedůvěřivě, když jí o tom později vyprávěl. „Ale nikdo se nikdy nevrací!“

„Já budu první. Udělám to ale anonymně.“

„Ale když se chceš vrátit, tak proč jsi šel na Horu? Znamená to...“

„Nechci se vrátit. Musím.“

„Ale...“ na chvíli jí chyběla slova. „Bob ti vyhrožoval? Neměl jsi mu to dovolit...“

„Nemohl jsem riskovat.“

Starostlivě se na něj podívala.

„Řekl... řekl, že jí ublíží? Té ženě, kterou...“

„Něco takového.“

„Jestli se vrátíš, budeš ji moci získat.“

Po tom, co spatřil na pozorovacím stanovišti, si Sos uvědomil, že všechno, co v tomto místě řekne, nebo udělá, může být zaslechnuto. Nemohl jí říct víc, než co podle Bobova názoru mohl vědět.

„Venku se rodí Impérium. Musím zničit jeho náčelníka. Ale ne dřív než za rok, Soso. Tak dlouhou dobu mi zabere přípravy. Musím se naučit spoustu věcí.“

Bob si myslel, že ho mimo jiné přesvědčila myšlenka o ovládnutí Impéria. Nesmí se nikdy dozvědět, komu je doopravdy věrný. Jestli mu má někdo vyrazit naproti, bude lepší, když to bude přítel...

„Můžu si na ten rok nechat tvůj náramek?“

„Nechej si ho navždy, Soso. Budeš mě učit.“

Smutně se na něj podívala.

„To znamená, že naše setkání vůbec nebylo náhodné. Bob tvou budoucnost naplánoval ještě předtím, než jsme tě sem přivedli. On to všechno přichystal.“

„Ano.“

„Ať se propadne pod zem!“ vykřikla. „Zachoval se hrozně!“

„Podle jeho názoru to byla nutnost. Vybral si tu nejpraktičtější cestu k cíli. Ty a já jsme jen splnili roli nástrojů, které se ocitly v jeho rukou. Je mi to líto.“

„Je ti to líto!“ vykřikla. Chvíli na to se ale usmála a rozhodla se z celé věci vzít to lepší. „Alespoň víme, na čem jsme.“

Začala ho učit. Ukazovala mu údery a chvaty, které se v dětství pracně naučila. Žila v kmeni, který svým ženám vštěpoval umění sebeobrany – a také vyháněl ty neplodné. Muži samozřejmě bojem beze zbraně pohrdali, ale stejně tak pohrdali každou ženou, která byla snadnou obětí, takže tajemné umění jak porazit muže, přecházelo z matky na dceru.

Sos nevěděl, jaké argumenty Bob použil, aby ji donutil předávat své umění muži. Raději se na to neptal.

Naučila ho jak udeřit rukou tak, aby zlomil dřevěný trám, jak bojovat holýma nohama, loktem, nebo hlavou. Ukázala mu citlivé body na lidském těle – místa, která stačilo zasáhnout jen jednou a zabít, zmrzačit, nebo znehybnit tak protivníka. Prikázala mu, aby k ní běžel, jako by byl rozzuřený. Pokaždé ho skolila a znehybnila mu ruce a nohy tak, aby jí nemohl ublížit. Nechala ho, aby se ji pokoušel škrtit a uvolňovala se z jeho sevření pŕltuctem bolestivých a zahanbujících způsobů, i když měl víc síly v prstech, než ona v rukou. Ukázala mu body citlivé na bolest, nervová zakončení, jejichž stisknutí mělo za následek nehybnost nebo bezvědomí. Naučila ho chvaty, vyžadující přesnost, které mu mohla zasadit drobnou paží a způsobit mu takovou bolest, že se jí nemohl ani bránit, ani se jí zbavit. Používala přirozené, základní lidské zbraně, na které všichni téměř zapomněli: zuby, nehty, natažené prsty, hlavu a dokonce i hlas.

Když už to všechno ovládl – naučil se, jak se vyhnout ránám nebo je odvrátit, uvolňovat se ze sevření, nebo je zneškodňovat i jak si poradit s jinými nečestnými způsoby boje beze zbraně – ukázala mu jak bojovat, když nemůže používat některé části těla. Plížil se k ní se zavázanýma očima, svázanýma nohama, se závažími, připevněnými ke končetinám i po vypití uspávacího prostředku. Šplhal na visící žebřík s rukama znehybněnými svěrací kazajkou. Houpal se na vysoko zavěšených plošinách s jednou rukou připevněnou pouty k noze. Když na něj zkoušela stejné údery jako ty, které ho zneškodnily při jejich prvním setkání, stál klidně a téměř nezatelně pohyboval tělem, aby je zneškodnil.

Pak se vydal na operační sál, kde na něj čekali chirurgové se znečitlivujícími prostředky a se skalpely. Pod kůží břicha a dolní části zad mu umístili pružné ocelové destičky, dostatečně silné na to, aby odrazily špičku nože nebo meče. Dali mu na krk uzavřený límec, zesílili kosti na rukou a nohou ocelovými pruty a do rozkroku mu zasadili ocelovou síťku. Znetvořili mu obličej, když mu pomocí odolnějšího materiálu změnili nos a vyplnili tváře nylonovou tkání. Naostřili mu zuby a stáhli mu z čela kůži, aby pod ni vložili patřičně vytvarované železo.

Během dalších operací na něm provedli ještě několik změn. Když nakonec dodělali co chtěli, ani jedna část jeho těla nepřipomínala muže, známého kdysi jako Sos. Kráčel pomalu jako strašlivý moloch a při každém kroku bojoval s bolestí tohoto podivného znovuzrození.

Vrátil se ke cvičení. Cvičil v tělocvičně na přístrojích, které teď znal lépe než své nové tělo. Šplhal po žebříku, visel z příček, zvedal činky. Chodil po chodbách, balancuje tělem, které bylo najednou těžší. Postupně zvyšoval tempo, až byl schopen bez bolestí i běžet. Rozbíjel desky hojícíma se rukama i nohama, aby se končetiny staly odolnějšími. Po čase se mu na nich vytvořily obrovské mozoly.

Stál vzpřímeně, když ho Sosa vši silou mlátila tyčí do žaludku, krku a hlavy. Smál se. Najednou jí bleskurychlým pohybem vytrhl zbraň z rukou a ohnul ji do tvaru písmene S. Objal obě dívčina zápěstí prsty jedné ruky s úsměvem ji jemně zvedl.

Sosa se ohnula v pase a oběma patami ho kopla do nechráněné brady.

„Au!“ vykřikla. „Úplně jako bych kopla do kusu kamene!“

Zasmál se a přehodil si ji bez jakýchkoli cavyků přes pravou ruku, na které visel z nejnižší příčky žebříku. Zkroutila se a zabodla natažené prsty do jeho zad, těsně nad klíční kost.

„Ty hrozná gorilo!“ stěžovala si, „máš mozoly nad citlivými body!“

„Jsou z nylonu,“ odpověděl stručně. „A gorile bych dokázal zlomit krk.“

Hlas měl chraplavý. Límec kolem krku mu znemožňoval jakoukoli snahu o příjemnější intonaci.

„Stejně jsi velké, škaredé zvíře!“ řekla a pořádně se mu zakousla do ušního boltce.

„Škaredé jako čert,“ souhlasil a otočil hlavu tak, aby byla jeho ucho donucena pustit, protože jinak by ji začalo bolet za krkem.

„Chutnalo to odporně,“ zašeptala. „Miluju tě.“

Otočil hlavu na druhou stranu. Přitiskla rty k jeho obličejí a líbala ho jako šílená.

„Vraťme se do našeho pokoje, Sosi,“ řekl. „Chci cítit, že po mně někdo touží.“

Poslechl ji, ale ukázalo se, že se nemohou úplně uvolnit.

„Pořád na ni myslíš,“ vyčítala mu. „Dokonce i když...“

„Tomu už je konec,“ odpověděl, ale jeho slovům chyběla přesvědčivost.

„To není pravda! Teprve to začalo. Pořád ji miluješ a vracíš se k ní!“

„Je to můj úkol, vždyť víš.“

„Ona není tvůj úkol. Brzy odejdeš a já už tě nikdy neuvidím... a ty mi ani nedokážeš říct, že mě miluješ.“

„Miluju tě.“

„Ale ne tolik, jako já tebe.“

„Soso, ona si nezaslouží, abych ji s tebou srovnával. Ti jsi milá, skvělá dívka a časem bych se do tebe zamiloval podstatně víc, než jsem zamilovaný do ní. Vracím se, ale chci, aby sis nechala můj náramek. Jak jinak tě mám přesvědčit?“

Šťastně se k němu přitulila.

„Vím o tom, Sosi. Jsem šílená, žárlivá ženská. To proto, že tě navždy ztrácím a nemůžu se s tím smířit. Celý zbytek života bez tebe...“

„Možná ti místo sebe někoho pošlu.“

Když to však řekl, přestalo se mu to zdát legrační.

Chvilí na to se mu nálada trochu spravila.

„Udělejme to ještě jednou, Sosi. Každá minuta má svou cenu.“

„Uklidni se, ženo. I když jsem nadčlověk, nejsem zas tak výkonný!“

„Samozřejmě, že jsi.“

Opět mu dokázala, že se mýlil.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Vydal se na cestu, jako Bezejmenný a Neozbrojený. Bylo jaro. Od chvíle, kdy smutně kráčel k Hoře, uběhly už téměř dva roky. Sos se rozplynul v zapomnění. Tělo, ve kterém byl kdysi ukryt jeho mozek, se změnilo. Obličej byl dílem laboratoře a hlas zněl jako krákání. Plastové kontaktní čočky způsobily, že se očima díval jen jedním směrem. Vlasy neměly pigment.

Sos zmizel, ale Bezejmenný si uchovával tajemné vzpomínky, které nezadržitelně vyvolávala známá krajina. Anonymní muž nebyl zbaven pocitů. Když cestoval sám, stýskaje si po ptákovi na rameni, mohl téměř zapomenout, že cestuje jako stroj, přinášející zhoubu a užívat si lesních cest a příjemných hospod stejně, jako mladý bojovník s mečem před čtyřmi lety. Od té doby uplynul celý život i smrt!

Zastavil se před známým Kruhem, ve kterém Sol Meč bojoval se Solem, Mistrem Všech Zbraní o jméno, zbraň a, jak se ukázalo, také o ženu. Jak jinak by vypadal svět, kdyby k tomu souboji nedošlo!

Vešel do hospody, poznáváje výrobky z Podsvětí, dodávané Podivíny. Bylo zvláštní, jak se teď na svět díval úplně jinak! Opravdu se nikdy předtím nezajímal, odkud všechny ty věci pocházejí. Jako většina kočovníků je považoval za něco samozřejmého. Jak bylo možné, že byl tak naivní?

Otevřel spíž a připravil si vydatné jídlo. Musel zkonsumovat obrovské množství potravy, ale jídlo pro něj nebylo potěšením. Zvýšením fyzické síly utrpěla také chuť. Přemýšlel, jestli chirurgové v minulosti při konání zázraků také obětovali smysly. Nebo tehdy úkoly bojovníků vykonávaly stroje?

Za soumraku se objevila dívka. Byla mladá a hezká, ale když spatřila jeho holé zápěstí, držela se stranou. Hospody byly vždy skvělými místy pro lov náramků. Napadlo ho, jestli o tom Podivíni vědí.

Dívka se chovala velmi přirozeně. K spánku se uložila na posteli, sousedící s jeho lůžkem, i když si mohla lehnout do soukromí na druhé straně středového sloupu. Když zjistila, že je sám, dívala se na něj podezřívavě, ale nevypadala neklidně.

V knihách se mimo jiné dočetl, že si ženy před Výbuchem musely dávat pozor na muže a jen zřídka se odvážily spát v přítomnosti cizince. Pokud to byla pravda – i když bylo těžké si o rozvinuté civilizaci něco takového představit – určité se to změnilo k lepšímu. Bylo nemyslitelné, aby muž po ženě vyžadoval pozornost, kterou mu nedala dobrovolně nebo mu ji z rozmaru dát odmítla. Ale Sosa mu vyprávěla o nebezpečném dětství v místech, kde se kmeny dívaly na ženy úplně jinak. Všechno zlo ohněm vypáleno nebylo.

Dívka už nemohla déle vydržet svou zvědavost.

„Promiň, můžu se tě zeptat, kde je tvá žena?“

Vzpomněl si na Sosu, malou, odvážnou Sosu, téměř tak malou, že skoro nemohla nosit náramek, ale zato velkou duší a činy. Stýskalo se mu po ní.

„Je v Krajině zemřelých,“ odpověděl.

„Promiň,“ omluvila se dívka, která ho – přesně tak, jak chtěl – špatně pochopila. Pokud muž miloval svou ženu, mohl náramek pochovat společně s ní a nevzít si další, dokud jeho smutek neskončil. Jak měl dívce vysvětlit, že je navždy nerozdělila Sosina smrt, ale jeho návrat k životu?

Posadila se na postel a dotkla se řader, zakrytých noční košilí. Bylo vidět, že se stydí. Měla světlé vlasy.

„Neměla jsem se ptát,“ řekla.

„Měl jsem ti to vysvětlit,“ odpověděl po pravdě. Věděl, jak se téhle nevinné dívce musel zdát škaredý.

„Jestli chceš...“

„Bez urážky,“ řekl rozhodně.

„Bez urážky,“ odpověděla s úlevou.

Stane se tahle dívka, která s ním sdílela jednu místnost, ale ne postel, objektem silné touhy a smutku, které poznal on? Dá jí zítra nějaký mladý, pohledný bojovník náramek, a když ji ztratí, vydá se na Horu?

Je to možné, protože taková byla současná představa o životě a lásce. I ti nejmenší lidé dokázali vyvolat velké city. V tom spočívala krása a sláva toho všeho.

Ráno mu připravila snídani. Bylo to další příjemné gesto, kterým ukázala, že je dobře vychovaná. Pokusila se neprohlížet si ho,

když vyšel ze sprchy. Pozdravil ji a rozešli se každý svou cestou. Ustálené zvyky byly skvělé. Kdyby ji potkal před čtyřmi lety a kdyby jí tehdy bylo tolik, co teď...

Cesta, kterou kdysi absolvovali dva muži a žena, mu zabrala jen týden. Držel se stranou od lidí a oni ho také nechávali na pokoji. Trochu ho překvapilo, že se zvyky nezměnily. Tuto vlastnost společenství kočovníků dostatečně neoceníl, dokud se nedozvěděl, jak primitivní zvyky panují jinde.

Ale přece jen došlo k několika změnám. Zmizely značky. Podivíni, možná pod vlivem toho, co řekl Jonesovi, sem přinesli své Geigerovy přístroje (vyráběné v podzemní elektronické dílně) a konečně celou oblast znovu proměřili. Mohlo to znamenat, že můry a hraboši definitivně zmizeli, nebo byli vytlačeni jinými druhy. Když spatřil stopy kopytníků, byl si tím jistý.

Starý tábor, plný vzpomínek, byl na svém místě... a někdo v něm žil! V několika Kruzích cvičili muži a u řeky stál velký stan, ale příkop byl zasypán a valy srovnané se zemí. To byl definitivní důkaz o tom, že hraboši zmizeli. Ustoupili silnějšímu druhu – lidem.

Kdo však vládl u hranice záření, tam, kam lidé nechodili? Kdyby jednou přišel další Výbuch...

Proč se divil, že tady našel lidi? Vždyť právě to očekával. Proto šel nejdřív sem. Do míst, kde se zrodilo Impérium.

Když se přiblížil k táboru, byl okamžitě zastaven.

„Stůj! Z kterého jsi kmene?“ zeptal se svalnatý bojovník s tyčí, dívající se na něj, jakoby chtěl zjistit, kterou zbraň nosí.

„Ze žádného. Zaved’ mě za vaším náčelníkem.“

„Jak se jmenuješ?“

„Jsem Bezejmenný. Zaved’ mě za vaším náčelníkem.“

Bojovník se na něj nevraživě podíval.

„Neznámý, zasloužíš si lekci dobrého chování.“

Sos pomalu zvedl ruku, chytil dolní část tyče a zabral.

„Hej, co to...“

Muž ho nedokázal zastavit. Chvilí na to obě ruce Bezejmenného zamířily nahoru. Jedna siláková ruka zvedla strážce i s tyčí a zamávala s ním ve vzduchu.

„Jestli mě nezavedeš za svým náčelníkem, odnesu tě tam,“ řekl Sos.

Najednou tyč pustil a muž, který ji stále držel, přistál na zemi.

Zatímco Sos bral do obou rukou strážcovu hůl, stačila se kolem shromáždit skupina diváků. Strážce pořád s hloupou zarytostí svíral svou zbraň. Sos ohnul tyč do pravidelného oblouku a nechal ji, zničenou, v rukou majitele.

Chvilí na to zavedli neznámého k náčelníkovi. Byl to Sav.

„Co pro tebe můžu udělat, siláku?“ zeptal se. Nepoznal muže se znetvořenými rysy a bílými vlasy. „Máme teď dost práce, ale pokud jsi přišel, aby ses k nám přidal...“

„Můžeš mi představit sebe a svůj kmen a pak se i s ním odevzdat do mých rukou.“

Alespoň jednou v životě byl spokojen se svým chraplavým hlasem.

Sav se dobrosrdečně rozesmál.

„Jsem Sav. Sol, Náčelník Impéria, mi svěřil výcvik bojovníků. Pokud jsi nepřišel od něj, nic ti nedám.“

„Nepřicházím od Sola. Přicházím, abych ho porazil a zaujal jeho místo.“

„Jen tak, z ničeho nic, ano? Dobrá, Bezejmenný, můžeš začít tady. Postavíme proti tobě do Kruhu bojovníka. Buď ho porazíš, nebo se přidáš k našemu kmeni. Kterou zbraň ovládáš?“

„Kromě vlastních rukou nemám žádnou.“

Sav se na něj se zájmem díval.

„Udělejme si jasno. Nemáš jméno, kmen, ani zbraň, a přesto chceš získat tenhle tábor.“

„Ano.“

„Možná mi to dneska moc nemyslí, ale nechápu, jak to chceš dokázat.“

„Porazím tě v Kruhu.“

Sav vybuchl smíchem.

„Beze zbraně?“

„Bojíš se souboje se mnou?“

„Člověče, nebojoval bych s tebou, ani kdybys měl zbraň, jedine snad kdybys vlastnil stejně velký kmen, abys ho mohl postavit proti mému. Neznáš pravidla?“

„Doufal jsem, že ušetřím čas.“

Sav si ho pozorněji prohlédl.

„Víš, připomínáš mi někoho. Ne tváří, ani hlasem, ale...“

„Tak vyber jednoho člověka, který se mnou bude bojovat. Porazím ho, a potom i ostatní, až celý kmen bude můj.“

Sav se zatvářil shovívavě.

„Opravdu se chceš v Kruhu postavit zkušenému bojovníkovi? S holýma rukama?“

Sos přikývl.

„Nedělá se to, ale když si to přeješ...“

Přivolał jednoho ze svých lidí a ukázal mu cestu k hlavnímu Kruhu.

Vybraný bojovník se tvářil zmateně.

„Ale vždyť nemá zbraň!“ vykřikl.

„Prostě ho dvakrát pošli na zem,“ poradil mu Sav. „Trvá na tom, že chce bojovat.“

Začali se scházet lidé. Zpráva o tom, co svalovec udělal se strážcovou tyčí, se už stačila rozšířit.

Svlékl si plášť a zůstal stát bosý, jen v krátkých kalhotách, na okraji Kruhu.

Diváci se nadechli. Plášť, sahající od hlavy ke kolenům, zakrýval téměř celé obrovské tělo. Mysleli si tedy, že cizinec je velký, otlý muž a podle barvy vlasů a zrohovatělé kůže ho odhadli na starce. Síla, kterou prokázal, je udivila, ale mysleli si, že to byla jen náhoda.

„Bicepsy jako palcáty!“ vykřikl někdo. „Podívejte se na ten krk!“

Nenosil už ocelový límec. Krk teď připomínal objemný sloup, pokrytý zrohovatělou kůží.

Určený bojovník zůstal stát s otevřenými ústy.

Sav ho odtáhl stranou.

„Běž do Kruhu ty, Gome,“ řekl krátce.

Z davu vystoupil podstatně svalnatější muž s tělem pokrytým jizvami a starými šrámy. Veterán. Zbraň měl připravenou a bez váhání vstoupil do Kruhu.

Sos vešel do středu a zůstal stát se založenýma rukama.

Gom se na nic neohlížel. Několikrát se ohnal, aby zjistil, co Bezejmenný udělá a pak mu zasadil strašlivou ránu ze strany do krku.

Sos se ani nepohnul.

Gom se podíval na svou zbraň, pokrčil rameny a rozmáchl se podruhé.

Sos tak stál asi minutu. Pak se pohnul. Vykročil ke Gomovi, téměř náhodně rukou zachytil tyč, bleskovým pohybem zápěstí ji protivníkovi vytrhl a vyhodil z Kruhu.

I když se Goma ani jednou nedotkl, zneškodnil ho. A protože se bojovník nechtěl tyče pustit, měl zlomené prsty.

„Už mám jednoho člověka,“ řekl Sos. „Protože není schopen boje, sám budu bojovat o dva.“

Otřesený Sav poslal do boje dalšího muže a vsadil tak třetího.

Sos vzal tyč do obou rukou a držel, zatímco se mu ji protivník pokoušel vytrhnout. Nakonec silák tyč ohnul, pustil ji a udělal krok vzad.

Ohromený muž zůstal nehybně stát. V ruce držel zbraň, zkroucenou do tvaru písmene S. Stačilo, aby se Sos bojovníka dotkl prstem, aby vypadl z Kruhu.

„Mám už čtyři bojovníky, včetně mě. Budu bojovat o čtyři.“

Kolem Kruhu se už shromáždil celý tábor.

„Dokázal jsi, že je třeba brát tě vážně,“ řekl Sav. „Budu s tebou bojovat.“

„Ty a celý kmen proti tomu, co mám tady?“ zeptal se Sos s výsměchem v hlase.

„Mé schopnosti proti tvým,“ odpověděl Sav. Nenechal se vyvést z rovnováhy. „Má skupina proti tvým službám a všem informacím o tobě. Kdo jsi, odkud jsi přišel, jak ses naučil takhle bojovat a kdo tě sem poslal.“

„Moje služby budeš mít, pokud je získáš, nebo třeba i život, ale co se týče toho ostatního, přísahal jsem, že zachovám tajemství. Urči si jiné podmínky.“

Sos zvedl svou tyč.

„Bojíš se boje se mnou?“

Muži se rozesmáli. Sav chytře obrátil soupeřova slova proti němu. Kdo si teď z koho dělal legraci?

„Nemůžu v Kruhu vsadit tajemství. Nemám na to právo.“

„Ukázal jsi nám svou sílu. Jsme zvědaví. Chceš, abych vsadil celý tábor, ale nechceš proti němu vsadit svou minulost. Nemyslím si, že bys chtěl skutečně bojovat, neznámý.“

Shromáždění s křikem souhlasili s náčelníkovým názorem. Tato slovní výměna se jim líbila.

Sos si v Savovi všiml náčelnických schopností, o kterých předtím neměl tušení. Určitě věděl, že když bude bojovat, prohraje, a když bojovat nebude, zahanbí sám sebe. Vypadalo to však, že Sose přinutí, aby se stáhl. Pokud by však protivník nepřijal jeho podmínky, mohl by Sav odmítnout boj, aniž by ztratil čest. Zpráva o tom by velice rychle dorazila k ostatním náčelníkům Solova Impéria. Byl to skvělý manévr.

Sos musel na dohodu přistoupit.

„Dobrá,“ řekl. „S tou podmínkou, že to řeknu jen tobě. Nikomu jinému.“

„Ale já to povím, komu budu chtít!“ odpověděl Sav.

Sos neprotestoval. Musel doufat, že pokud nějakou nešťastnou náhodou prohraje, podaří se mu v soukromí přesvědčit Sava, jak je zachování tajemství důležité. Sav byl rozumný, od přírody vyrovnaný člověk. Určitě ho vyslechne a pořádně si všechno promyslí, než začne jednat.

Škoda jen, že toho rozesmátého bojovníka bude muset zranit ruka přítele.

Sav vstoupil do Kruhu. Dělal pokroky. Jeho tyč byla neslýchaně rychlá a neomylně přesná. Sos se ji pokusil chytit, ale nedokázal to. Sav pozorně sledoval oba souboje se slabšími bojovníky a teď se snažil, aby jeho tyč byla pořád v pohybu, aby se jí soupeř nemohl dotknout. Na údery do krku zbytečně neplýtl silou, ale pokoušel se

protivníka zasáhnout do obličeje, v naději, že soupeře oslepí, nebo do loktů, zápěstí a nohou. Neustále se pohyboval, jakoby si byl jistý, že se tak ohromné tělo rychle unaví.

Nebylo to k ničemu. Sos s náčelníkem bojoval několik minut, aby Sav před svými lidmi neztratil vážnost. Pak zablokoval tyč, která zasvištěla vzduchem a chytil protivníka za zápěstí. Přitáhl ho k sobě a druhou rukou si jej přidržel.

Ozvalo se prasknutí.

Sos pustil Savovu ruku a vystrčil ho z Kruhu. Bojovníci spatřili otevřenou zlomeninu. Přidrželi chvějícího se Sava na nohou, natáhli mu ruku, napravili zlomeninu a strašlivou ránu stáhli obvazem. Sos se na to lhostejně díval.

Ve skutečnosti něco tak krutého nebylo nutné. Mohl zvítězit stovkou elegantnějších způsobů, potřeboval však viditelný a přesvědčivý triumf. Sav musel jasně prohrát, ale ne úderem, po kterém by z Kruhu vypadl jako opilý a bez zranění. Shromáždění svědkové by mohli časem začít pochybovat o náčelníkových schopnostech, nebo o jeho chuti bojovat. Zlomenina byla něčím hmatatelným. Savovi lidé okamžitě pochopili, že nikomu z nich by se nevedlo lépe než jejich náčelníkovi a že v tom nebylo žádné spiknutí, ani zbabělost.

Sos svému starému příteli způsobil strašlivou bolest, ale věděl, že ji Sav dokáže snést. Zachránil tím něco podstatně důležitějšího: dobré jméno poraženého.

„Přenechej vedení tábora svému zástupci,“ řekl Sos Savovi, aniž by dal najevo lítost. „My dva zítra ráno odcházíme.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Dva muži se vydali na cestu, jeden z nich s rukou v sádře a v šátku. Šli, dokud mu zlomená ruka a ztráta krve neznemožnily další pochod. Večer se zastavili v hospodě. Byli sami.

„Proč?“ zeptal se Sav, když Sos připravoval večeři.

„Proč jsem ti zlomil ruku?“

„Ne, to jsem pochopil. Proč ty?“

„Byl jsem vybrán, abych vzal Solovi Impérium. Pochybuju, že by se se mnou utkal v Kruhu dřív, než porazím jeho zástupce.“

Sav se opatrně a s ohledem na ruku zaklonil.

„Ptal jsem se, proč ty... Sosi.“

Moc dlouho se mu tajemství uchovat nepodařilo.

„Můžeš mi věřit,“ řekl Sav. „Nikdy jsem nikomu neřekl o tvých nocích se Solou, ale tehdy mě nevázal Kodex cti. Ne vůči tobě. Teď taky nic neřeknu. Ta informace by byla mým majetkem jen kdybych ji získal v boji, ale to se mi nepodařilo.“

„Jak jsi mě poznal?“

„Nezapomeň, že jsem s tebou dlouhou dobu bydlel. Znáám tě dost dobře, nejen od vidění. Víím, jak myslíš a jak jsi cítit. V noci jsem nemohl spát – trochu mě bolela ruka – a prošel jsem se kolem tvého stanu.“

„Jak jsi mě mohl poznat ve spánku, když se ti to nepodařilo za dne?“

Sav se usmál.

„Podle tvého chrápání.“

„Mého...“

Sos ani netušil, že chrápe.

„Pár dalších podrobností taky souhlasilo,“ pokračoval Sav. „Třeba to, jak sis pozorně prohlížel místo, kde stával náš malý stan. Víím, že sis mě pamatoval! Nebo jak sis za pochodu broukal ‚Údolí Red River‘, stejně jako si Sola pořád zpívala ‚Greensleeves‘. Pravda je, že zpíváš ještě falešněji než kdysi. A taky to, jak ses postaral, abych z Kruhu vyšel se ctí. Dovolil jsi mi, abych prohrál jako muž. Nemusel jsi to dělat. Postaral ses o mě tak, jak jsem se kdysi postaral já o tebe.“

„Postaral ses o mě?“

„Víš, celou zimu jsem všechny dívky držel stranou od tvého stanu, dokonce i když jsem je někdy musel uspokojit sám. Taky jsem pro Sola poslal člověka, když přišel čas.“

Sol se nevracel... dokud Sola neotěhotněla!

„Věděl jsi o Solovi?“

„Prostě jsem od přírody zvědavý. Dokážu ale držet jazyk za zuby.“

„Jistěže dokážeš!“

Musela uplynout dlouhá chvíle, než si Sos všechno promyslel. Sav byl podstatně chytřejší a diskrétnější, než si kdykoli předtím myslel.

„Dobře, Save. Řeknu ti všechno a ty mi poradíš, jak si mám to tajemství zachovat, aby nikdo nic nezjistil. Dobrá?“

„Souhlasím. S výjimkou...“

„Žádné výjimky. Nesmíš to říct nikomu jinému.“

„S výjimkou dvou lidí, kteří se to stejně dozvědí. Nejde tomu zabránit. Sol tě pozná hned, když se k němu přiblížíš na vzdálenost sta stop. On už je takový. A Solu taky nedokážeš dlouho klamat. Co se týče ostatních... pokud se nám podaří oklamat Tora, s ostatními nebudou problémy.“

Sav měl určitě pravdu. Ta myšlenka však Sose zneklidnila. Pokud udělá vše, co je v jeho silách aby se nenechal poznat, ale jeho nejbližší stejně zjistí pravdu, bude mu těžké cokoli vyčítat. Snad budou všichni mlčet.

„Zeptal ses, proč já. Já se sám sebe ptal stejně. Donutili mě, ale nedal bych se, kdybych měl pochybnosti. Proč já? Protože já tvořil Impérium, i když oni o tom nevědí. Já s ním začínal, organizoval jsem a cvičil lidi. Nechal jsem za sebou lidi, kteří ho mohli dále rozvíjet. Pokud se Impérium stalo tak špatným, mým úkolem je ho zneškodnit a jen já to můžu udělat bez velkého krveprolití. Jen já skutečně rozumím jeho povaze a lidem, kteří mu vládou. A také můžu porazit Sola v Kruhu.“

„Možná bys měl raději začít od začátku,“ řekl Sav. „Odešel jsi. Slyšel jsem, že ses pak vrátil s provazem, Sol tě porazil a ty jsi pak odešel na Horu.“

Bylo už pozdě v noci, když Sos skončil s vyprávěním.

Tylův tábor byl podstatně větší než Savův. Žilo v něm pět set zkušených bojovníků – dobyvatelů. Tentokrát přichozím ve vstupu nikdo nebránil. Sav byl jedním z hlavních náčelníků Impéria, a když hovořil se strážemi, v jeho obvykle příjemném hlase byl cítit rozkazovací tón. Deset minut po vstupu do tábora stáli před Tylem.

„Co tě sem přivádí bez eskorty, příteli?“ zeptal se zamyšleně Tyl. Neptal se na Savovu zraněnou ruku. Zestárl, ale neztratil sebejistotu.

„Sloužím novému náčelníkovi. To je Bezejmenný, který si mě našel a porazil v Kruhu. Teď chce vsadit mě a můj kmen proti tobě a tvému kmeni.“

Tyl si prohlížel Sosův plášť a pokoušel se odhadnout, jaké tělo se v něm skrývá.

„S veškerou úctou, bývalý kolego, tvůj kmen je slabší než můj. Bude se muset nejdřív utkat s mými zástupci.“

„Samozřejmě. Vsad' tedy jednu třetinu celého kmene. Dnes si můžeš prohlédnout svého soupeře a bojovat s ním můžeš zítra.“

„Zdá se, že mu hodně věříš,“ konstatoval Tyl.

Sav se otočil k Sosovi.

„Náčelníku, kdyby ses mohl svléknout...“

Sos poslechl. Dobře udělal, když Sava nechal vést rozhovor. Rozhodně měl talent. To, že získal nejdřív jeho, bylo velké štěstí.

Tyl si prohlédl neznámého.

„Rozumím,“ řekl. Jeho vzhled udělal na Tyla dojem.

„Kterou zbraň ovládá? Ano, rozumím,“ zopakoval ještě jednou.

Odpoledne Sos porazil jednoho z Tylových zástupců, když bojovníkovi s mečem uštědřil pěstí ránu do břicha, silnou jako rána kladivem. Protivníkovi zbraň prostě chytil za ostří, zastavil bodnutí a už ji nepustil. V místě, kde se ostří zbraně setkalo s mozolnatou kůží, překrývající ocelovou síťku v dlani, se objevila tenká čárka. To bylo všechno. Sos ruku na meči svíral opatrně, ale diváci si to neuvědomovali a mysleli si, že opravdu holou rukou zadržel bodnutí, vedené vši silou.

Tyl se, stejně jako Sav, učil rychle. I on bojoval mečem. Šermoval se Sosovýmá rukama, jakoby to byly nože a s hlavou

zacházel jako s palcátem. Celou dobu si ho držel od těla. Byl to chytrý způsob boje. Svištící meč mu zajišťoval dobrou obranu a Tyl nic neriskoval.

Ale zapomněl na jednu věc: Sos neměl jen ruce a hlavu, ale také nohy. Nenadálý kopanec do čéšky na chvíli znehybnil Tylovu nohu a zpomalil jeho pohyby. V tu chvíli pochopil, že prohrál. Bojoval však dál. Nebyl zbabělec. Rozhodl se k sebevražednému útoku teprve ve chvíli, kdy měl vyřazena obě kolena.

Sos, nevšímaje si meče, zabodnutého do ramene, se dotkl spodní části Tylova odkrytého krku a souboj skončil.

Pak si sám vytáhl z ruky meč a ovázal ránu. Bylo to bodnutí, ne seknutí, a ocelová výztuha kosti zastavila hrot zbraně. Rána se časem zahojí.

Když už Tyl mohl chodit, připojil ho Sos ke svému doprovodu a společně vyrazili za dalším větším kmenem. Postupně se přibližovali k Solovu táboru. Protože Sos nemohl Tylovi slíbit rychlý návrat ke kmeni, náčelník si s sebou vzal celou rodinu. Tylova žena na sebe vzala domácí práce. Děti se mračily na muže, který porazil jejich otce a téměř se s tím nedokázaly smířit. Byly ještě malé na to, aby pořádně pochopily v čem spočívá boj a neuvědomovaly si, že Tyl musel alespoň jednou prohrát, aby se mohl přidat k vznikajícímu Solovu Impériu.

Poutníci spolu moc nemluvili. Tyl Bezejmenného nepoznal, a pokud přece jen postřehl něco podivného, Sav chytře odvracel jeho pozornost.

Po třech týdnech cesty dorazili k Torovu kmeni. Sos se rozhodl, že ke svému průvodu musí připojit ještě jednoho náčelníka – teprve pak bude mít dost lidí na to, aby přinutil Sola bojovat v Kruhu. Vládl teď šesti stům lidem, zbývalo však ještě osm kmenů a některé z nich byly velmi početné. Sol ještě stále mohl zachránit své Impérium, když oněm kmenům nedovolí přijmout výzvu a bude se stranit boje v Kruhu. Kdyby se však Sosovi podařilo získat třetí kmen, ovládl by příliš velkou část Impéria na to, aby si Sol mohl dovolit ji ztratit...

Torův kmen byl menší, ale zabíral překvapivě velký prostor. Poblíž cvičilo několik párů, jako kdyby souboj s Pity skončil víceméně remízou. Sos předpokládal, že se dobře připravují na jeho

příchod a nemýlil se. Tor se objevil okamžitě, aby se s ním poradil. Sav a Tyl nebyli pozváni.

„Vidím, že máš rodinu,“ řekl.

Sos se podíval na své nahé zápěstí.

„Měl jsem.“

„Ach, rozumím.“

Tor se pokoušel najít jeho slabou stránku, ale nedařilo se mu to.

„Jestli jsem to dobře pochopil, přišel jsi odnikud, porazil jsi Sava a Tyla a teď máš v úmyslu vyzvat Sola k souboji o jeho Impérium... a samozřejmě vcházíš do Kruhu beze zbraně.“

„Ano.“

„Myslím, že bych se zachoval hloupě, kdybych s tebou bojoval, protože Tyl je lepší bojovník než já.“

Sos se zdržel odpovědi.

„Přesto nemám v povaze vyhýbat se výzvám. Dobrá, uděláme to tak: vsadím vlastní kmen proti tvému, pokud budeš bojovat s mým mužem.“

„S jedním z tvých zástupců? Nevsadím svých šest set lidí v boji s někým menším, než je náčelník.“

Ve skutečnosti se Sos spíš bál, aby ho Tor nepoznal.

„To jsem neřekl. Člověk, který nepatří do mého kmene, s tebou bude bojovat. Sám. Jestli tě porazí, propustíš všechny své lidi a odejdeš. Sol si je časem získá zpátky. Pokud zvítězíš, dám ti svůj kmen, ale sám zůstanu v Solových službách. Nechci teď sloužit žádnému jinému náčelníkovi.“

„Tohle je zajímavá nabídka.“

Musel v tom být nějaký háček. Tor byl vždy vychytralý.

„Příteli, ty sám jsi zajímavá nabídka.“

Sos si všechno promyslel, ale nenašel žádnou skrytou kličku. Pokud zvítězí, získá kmen, pokud prohraje, pořád se bude moci postavit Solovi. Nemělo význam, s kým bude bojovat, protože dříve nebo později ho bude muset porazit, aby nedopustil zmrtvýchvstání Impéria pod vedením nového náčelníka.

Zdalo se také, že Tor Sose nepoznal, což ho docela potěšilo. Možná se tím až příliš trápil.

„Souhlasím. Budu s tím člověkem bojovat.“

„Přijde za několik dní. Už jsem poslal běžce, aby ho sem přivedl. Mezitím přijmi naši pohostinnost.“

Sos vstal a zamířil k východu.

„Ještě jedna věc,“ vzpomněl si. „Kdo to je?“

„Jmenuje se Gog. Gog Palcát.“

Dalo se čekat, že chytrého Tora napadne něco takového. Jediný bojovník, kterého nedokázal porazit ani Sol!

Uplynuly tři dny a přišel Gog, stejně mohutný a šťastný jako vždy. Za ty dva roky se ani trochu nezměnil. Sos zatoužil rozběhnout se k němu, potřást mu rukou a ještě jednou slyšet, jak obr říká: ‚Dobře!‘, ale nemohl to udělat. Byl Bezejmenný a bude s Gogem muset bojovat a porazit ho anonymně.

Teď bylo jasné, proč se Tor rozhodl pro takové podmínky. Gogovi ani trochu nezáleželo na moci. Bojoval jen pro čistou radost z boje a vůči poraženým si nečinil žádné nároky. Stačilo, aby posel řekl: ‚Dobrý boj!‘ a Gog se vydal na cestu.

Tor si vybral dobře i z jiného důvodu. Gog byl jediný Sosovi známý člověk, který byl vůči bolesti stejně odolný jako on.

Všichni se snažili Bezejmenného porazit pomocí svých schopností, ale prohráli. Gogův způsob boje nebyl založen na schopnostech, ale na nevyčerpatelné síle.

Blížil se soumrak a Tor Goga přemluvil, aby s bojem počkal do zítřejšího dne.

„Dobrý bojovník, dlouhý boj,“ vysvětloval mu. „Potřebuješ celý den.“

Gog se usmál od ucha k uchu.

„Dobře!“

Sos se díval, jak obr zhltl tři večere a netrpělivě si olízl rty, když se kolem něj shromáždilo několik pěkných volných dívek, které se dotýkaly jeho náramku. Byl to muž, který získal neselhávající recept na šťastný život: obrovská síla, nevyčerpatelná chuť a žádné starosti o budoucnost. Jak by bylo příjemné zase s ním putovat a vyhřívat se na výsluní jeho štěstí. Jiní si mohli dělat starosti o svět kolem sebe, ale Gog nikdy.

Sos však bojoval o zachování toho dobrého, co se skrývalo ve společenství kočovníků. Když porazí Goga, navždy zajistí svobodu

volným kočovníkům, se kterými budou moci bojovat takoví, jako je právě Gog. Impérium je nikdy nepohltní všechny.

Ráno, nedlouho po východu slunce, vykročili ke Kruhu. Lidé se kolem mačkali tak hustě, že Tor musel bojovníkům mezi nimi razit cestu. Všichni znali výši sázky, možná kromě Goga, kterého to nezajímalo. Největší zájem však vzbuzoval souboj samotný. Jak se vyprávělo od úst k ústům, Goga dokázalo něco zastavit jen dvakrát: poprvé to byl západ slunce a podruhé náhodná ztráta zbraně. Nikdo ho nikdy doopravdy neporazil.

Také se ale říkalo, že nevstupuje do Kruhu proti síti, nebo jiné neznámé zbraní.

Gog se vrhl do arény a okamžitě se začal nadšeně ohánět palcátem, zatímco Sos stál venku a svlékal se do spodního prádla. Pečlivě svinul dlouhý plášť a narovnal se. Protivníci se na sebe zadívali a diváci oba bojovníky pořádně prohlédli.

„Jsou stejní!“ vykřikl někdo překvapeně.

Sos tomu nemohl uvěřit. Stejný jako obr? To není možné!

Ale bylo to tak. Gog byl vyšší a širší v ramenou, ale Sos měl mohutnější stavbu těla. Lékaři v podzemní nemocnici mu dávali injekce s prostředky, které urychlují tvorbu svalové tkáně. Také implantovaný materiál dost zvětšil jeho rozměry. Byl teď mohutnější než dřív, ale neměl na sobě ani trochu sádla. Pravděpodobně vážil dvakrát víc než v době, kdy poprvé vyrazil za dobrodružstvím.

Oba měli svalnatá záda i ruce a na krcích jizvy. Gog však byl štíhlejší v pase a měl dobře tvarované nohy, zatímco na Sosově břiše se bouřily svaly a nohy měl tak svalnaté, že měl problémy s během.

Nenosil zbraň. Sám byl zbraní.

Vstoupil do Kruhu. Gog zaútočil po svém, pokoušel se protivníka zasáhnout do hlavy nebo těla. Sos uhýbal a pokoušel se bránit i jinak. Když bojoval proti tyči, stál nehnutě a nechal na sebe dopadat rány, aby diváky ohromil, ale palcát byl podstatně těžší. Pořádná rána do hlavy od člověka, jakým byl Gog, ho mohla zbavit vědomí. Železo v Sosově lebce se neohne, ale mozek uvnitř zažije otřes. Zesílené kosti na rukou a nohou neprasknou, ale tvrzené chrupavky a svaly se poškodí, když se dostanou mezi kost a palcát, který udeří vší silou obrovitého bojovníka. Gog mu mohl ublížit.

Vyhnul se letícímu palcátu a rychle zvedl ruku, aby mu zabránil vrátit se. Přiskočil ke Gogovi a praštil ho druhou pěstí do žaludku tak silně, že ucouvl. Taková rána by dokázala rozdrtit skálu.

Gog si přehodil palcát do druhé ruky a ze všech sil se ohnal dolů, aby rozdrtil Sosovi kyčel. Pak ustoupil, aby získal rovnováhu a znovu zaútočil. Úderu si ani nevšiml.

Sos opět kroužil kolem protivníka, aby rozhýbal bolestivě zasaženou kyčel. Začal přemýšlet. Takže Gogovy svaly na břichu nebyly tak slabé, jak vypadaly. Po takovém úderu by vnitřnosti kteréhokoli jiného bojovníka jednoduše popraskaly. Styl, kterým si Gog pohazoval palcátem z ruky do ruky, svědčil o tom, že v jeho útocích je víc chytrosti než si všichni myslí.

Ve skutečnosti s ním teď vůbec nemával chaoticky. Každou chvíli měnil úhel rány a neoháněl se zbytečně zeširoka. Meč nebo tyč by mezi dvěma ranami snad dokázaly projít, ale lehčí zbraně by byly úplně bez šancí. Za Gogovým spontánním útokem se skrývala dokonalá, jistá obrana.

Bylo zvláštní, že si toho nikdy předtím nevšiml. Že by Gogova do očí bijící tupost byla jen zdánlivá? Nebo Sos, který by určitě měl být v obraze, předpokládal, že tak velký a silný muž jako Gog nemůže být zrovna dvakrát bystrý? Nebo byla možná, stejně jako Sol, rozeným bojovníkem, který to vše dělal nevědomky a vítězil jen pomocí instinktu?

Musel však mít slabá místa. Sos se ho pokusil kopnout do nechráněného kolene. Nestačil ani pořádně zamířit. Zdánlivě náhodně letící palcát ho udeřil do nohy. Opět odrazil pohyb ruky, která držela palcát a skočil vpřed, aby Goga objal v pase a spojil ruce za jeho zády. Gog zadržel dech, zvedl palcát vysoko nad hlavu a nechal ho padat. Sos povolil sevření a odstrčil soupeře. V poslední chvíli se tak vyhnul úderu do hlavy, který by ukončil boj.

Ano, Gog se uměl bránit.

Při dalším pokusu Sos zablokoval protivníkovu paži, chytil ji oběma rukama a pokusil se ji zlomit. Gog napjal mohutné svaly, které soupeři účinně zabránily provést jeho záměr. Opět si přehodil palcát do druhé ruky, pokusil se Sose praštit do zad a přinutit ho k dalšímu rychlému ústupu. Sos to zkusil ještě jednou. Vrazil natažené

prsty do protivníkovy ruky těsně nad loktem a pokusil se najít nerv. Musel ho však pustit. Palcát byl příliš těžký na to, aby ho podceňoval. Mohl by na nějakou chvíli oslabit Gogovu ruku a učinit ho neschopným boje, ale mezitím by inkasoval několik ran palcátem, jejichž vinou by v nejbližší době nebyl schopen opět vstoupit do Kruhu.

Bylo jasné, že prosté metody nebudou stačit. Gog bude bojovat, dokud neztratí vědomí, a člověka s takovou tělesnou stavbou nebude jednoduché omráčit. Obejít ho zezadu a přiškrtnout? Mohl se ohnat palcátem nad hlavou nebo z boku.

Protivníka pošle k zemi dlouho před tím, než sám ztratí vědomí. Navíc, jak by předloktí mohlo dokázat to, co se nepodařilo provazu? Pořádná rána na spodní část lebky. To by Goga určitě omráčilo.

Účinný mohl být jen neočekávaný útok. Kopanec do rozkroku, bodnutí nataženým prstem do oka... každá rychlá rána do odkrytých orgánů by obra určitě skolila.

Sos stále uhýbal a odrážel rány předloktím o předloktí. Měl bych to udělat? Copak jakýkoli důvod omlouvá vědomé a trvalé přátelovo zmražení?

Nepřemýšlel nad tím. Prostě se rozhodl bojovat tak, jak musel: poctivě.

Kdyby se palcát trefil přesně, zbavil by ho vědomí. Stejný výsledek by měl kterýkoli Sosův úder nebo chvat, kdyby mířil přesně. Protože ale Gog nechápal, co to znamená prohrát a nikdy by se nevzdal jen kvůli drtivým úderům nebo obyčejné bolesti, neměla taková taktika smysl. Sos pochopil, že bude muset souboj ukončit rychle a rozhodně. A to znamená, že než se dostane do správného postavení, palcát ho alespoň jednou pořádně zasáhne. Bylo to nezbytné riziko.

Počkal, až palcát opíše další oblouk, stáhl se, sklonil hlavu a vyskočil, aby mohl Goga kopnout do brady. Palcát ho zasáhl do nohy a poranil mu svalstvo. Sos odletěl stranou, ale pata protivníka zasáhla.

Příliš vysoko. Dopadla na čelo a Gogova hlava odskočila dozadu s obrovskou razancí, ještě zvýšenou náhodnou ranou palcátu.

Úder se ukázal být podstatně nebezpečnější než si Bezejmenný naplánoval.

Sos upadl na zem, převálil se na zdravou nohu a zvedl se, připraven stisknout prsty na protivníkově hrdle. Gog, přitlačený k zemi, se nemohl palcátem účinně ohnat. Ani on by nevydržel déle, než několik vteřin...

Sos se zarazil. Došlo mu, co se stalo.

Malý rozdíl v úhlu, kterým kopnutí zasáhlo na hlavu, posunutí Gogova mohutného těla vpřed ve chvíli náprahu, rána palcátem, zvětšující účinek kopnutí, samotné napnutí svalů na Gogově krku – to vše znamenalo takový výsledek, kterému se Sos chtěl vyhnout.

Gog měl zlomený krk.

Nebyl mrtev, ale takové zranění se nedalo vyléčit. Pokud přežije, nebude se moci hýbat. Už nikdy nebude bojovat.

Sos zvedl hlavu a uvědomil si přítomnost diváků, kterou do této chvíle nevnímal. Pohledem vyhledal Tora. Ten vážně přikývl.

Sos zvedl ze země palcát a vší silou zasadil Gogovi ránu do hlavy.

KAPITOLA DVACÁTÁ

„Pojď se mnou,“ řekl Sav.

Sos se s ním vydal do lesa. Bylo mu jedno, kam jdou. Cítil se stejně, jako když umrzl Hlupáček. Velký, možná ne příliš bystrý, ale šťastný muž najednou zemřel, i když to nikdo nechtěl, ani nečekal – a nejmíň ze všech samotný Sos. Vždycky měl toho skvělého chlapíka rád. Bojoval dokonce po jeho boku. Podle zákonů Kruhu byl Gog jeho přítelem.

Kdyby ho chtěl zabít nebo zmrzačit, mohl by to udělat mnoha způsoby, kterým by Gog nedokázal zabránit. Úsilí, které Sos vynaložil, aby Goga vážně nezranil, ve značné míře prodloužilo souboj, ale nerozhodlo o ničem. Neexistoval snad způsob, jak by mohl Goga porazit, aniž by ho zabil? Možná o tom časem sám sebe přesvědčí.

Gog alespoň zemřel tak, jak si to určitě sám přál – rychlou ranou palcátem. Slabá útěcha.

Sav se zastavil a pokynul rukou před sebe. Nacházeli se na lesní mýtině s kruhovým pahorkem, na jehož vrcholu se tyčila primitivní pyramida z kamení. Bylo to jedno ze svatých míst odpočinku, o které se starali ti lidé, kteří nechtěli odevzdat těla svých přátel Podivínům ke spálení.

„Mohli by ho v Podsvětí zachránit?“ zeptal se Sav.

„Myslím, že ano.“

„Ale kdyby ses ho tam pokusil zanést...“

„Sežehli by nás plamenometem ještě dřív, než bychom se stačili přiblížit. Zakázali mi vrátit se.“

„V tom případě to bylo to nejlepší řešení.“

Stáli a dívali se na pahorek. Věděli, že tady brzy spočine i Gog.

„Sol tuhle svatyni navštěvuje každých několik dní. Sám,“ řekl Sav. „Myslel jsem si, že bys to rád věděl.“

Zdálo se, že to netrvalo dlouho, ale od cesty a uzdravování uplynul celý měsíc, než Sos spatřil Sola, jak se jde pomodlit k jednomu z pahorků.

Poklekl u pyramid a pohlédl na ni. Sos si klekl vedle něj. Dlouho mlčeli.

„Kdysi jsem měl přítele,“ řekl konečně Sos. „Musel jsem se s ním utkat v Kruhu, i když jsem nechtěl. Teď leží tady.“

„Já taky,“ odpověděl Sol. „Můj přítel odešel na Horu.“

„Teď tě musím vyzvat k souboji o Impérium, které nechci, a možná budu muset i zabít, i když toužím jen po přátelství.“

„Modlil jsem se o to přátelství celý den,“ řekl Sol. Mluvil o všech pahorcích na světě a o všech dnech modliteb, jakoby byly jedním pahorkem a jedinou chvílí. „Když jsem se vrátil do tábora, myslel jsem, že má prosba byla vyslyšena, ale on požádal o to, co jsem mu nemohl dát.“ Odmlčel se. „Dal bych celé Impérium za to, aby byl znovu se mnou.“

„Proč odsud nemůžeme odejít společně a už nikdy nevstoupit do Kruhu?“

„Vzal bych s sebou jen dceru.“ Sol se k Sosovi otočil, poprvé od konce jejich památného souboje. Nevěděl, jestli v něm poznal někoho víc, než jen ohlášeného Bezejmenného, nebo jestli ho to nenadálé pouto nezaskočilo. „Dal bych ti její matku, když je tvůj náramek mrtvý.“

„Přijal bych ji ve jménu přátelství.“

„Ve jménu přátelství.“

Vstali a potřásli si rukama. Nijak jinak nedali najevo, že se poznali.

Tábor byl obrovský. Pět zbývajících kmenů se k němu přidalo, aby se spojilo s Náčelníkem v očekávání příchodu protivníka. Dva tisíce mužů s rodinami tábořilo na louce i v lese, spalo ve společných stanech a využívalo společné kuchyně. Ti, kteří uměli číst, dohlíželi na rozdělování zásob a každý den učili skupiny žáků číst a počítat. Do hor se vydávali hledači rudy, kterou tam podle toho, co vyprávěly knihy, mohli najít. Ženy se učily tkát a plést na jehlicích. Jeden z kmenů měl dokonce primitivní tkalcovský stav vlastní výroby. Impérium teď bylo příliš velké na to, aby je nasytily hospody, a příliš nezávislé, aby spoléhalo na dodávky zbraní a oblečení od Podivínů.

„To je Sola,“ řekl Sol, když mu představil pěknou, bohatě oblečenou ženu. „Mám v úmyslu dát tě Bezejmennému,“ řekl jí. „Je to silný bojovník, i když nenosí zbraň.“

„Jak si přeješ,“ odpověděla lhostejně. Podívala se na Sose nevidomým pohledem.

„Kde má náramek? Jaké jméno mám mít?“

„Nechej si ten, který jsem ti dal. Najdu si jiný náramek.“

„Nechej si své jméno. Nemůžu ti dát lepší.“

„Nejste normální,“ řekla.

„To je Soli,“ řekl Sol, když do plátěné místnosti vešla malá dívka. Zvedl ji nad hlavu. Měla v ruce malou tyč a oháněla se jí.

„Jsem amazonka!“ vykřikla a píchla klackem Sose. „Bojuju v Kruhu.“

Vydali se na místo, kde se shromáždili jejich zástupci: na jedné straně Sav a Tyl, na druhé Tor, Tun, Neq a tři další, které Sos neznal. Když přišel Sol se Sosem, utvořili kruh.

„Dohodli jsme se na podmínkách,“ řekl Sav. „Samozřejmě, že je náčelníci musí ještě potvrdit.“

„Dohoda zní takto,“ odpověděl Sol hlasem, který vylučoval jakoukoli diskusi. „Impérium bude rozpuštěno. Každý z vás bude dál vést kmen, který teď řídí naším jménem a Tor dostane zpět svůj starý kmen. Nikdy proti sobě nestanete v Kruhu.“

Nechápavě se na něj podívali.

„Vy už jste spolu bojovali?“ zeptal se Tun.

„Vystoupil jsem z Kruhu.“

„V tom případě musíme sloužit Bezejmennému.“

„I já jsem vystoupil z Kruhu,“ řekl Sos.

„Ale Impérium se rozpadne, když jeden z vás nebude náčelníkem! Nikdo není tak silný!“

Sol se k nim otočil zády.

„Už je rozhodnuto,“ řekl. „Vezměme si věci a pojďme.“

„Počkejte!“ vykřikl Tyl a rozběhl se za nimi na ztuhlých nohou. „Dlužíte nám vysvětlení.“

Sol jen pokrčil rameny. Sos se k nim otočil a promluvil:

„Před čtyřmi lety jste sloužili náčelníkům malých kmenů nebo putovali o samotě. Spali jste v hospodách nebo ve svých stanech a

nepotřebovali jste nic, co jste nedostali. Mohli jste chodit, kam jste chtěli a dělat si, co jste chtěli. Teď cestujete ve velkých kmenech a bojujete pro jiné, kdy vám přikáží. Obděláváte zemi a pracujete jako Podivíni, protože vás je příliš mnoho na to, aby vám stačily zásoby jídla v místech, kde žijete. Vyrábíte železo, protože už nevěříte Podivínům, že to udělají za vás, i když vás ještě nikdy nezklamali. Studujete knihy, protože toužíte po věcech, které vám může dát jen civilizace. Tak by to nemělo být. Víme, k čemu vede civilizace. Ničí všechny hodnoty Kruhu. Způsobuje soupeření o věci, které nepotřebujete. Neuplyne mnoho času a vy se rozšíříte po celé zemi a stanete se stejnou pohromou jako hraboši, kteří si zpustošili vlastní pastviny. Knihy říkají, že rozvoj Impéria povede k Výbuchu.“

Jeho důvody však naslouchající nepřesvědčily.

Všichni, s výjimkou Sava, se tvářili nesouhlasně.

„Tvrdíš,“ řekl Tor pomalu, „že pokud se zase nestaneme primitivními kočovníky, závislími na Podivínech, kteří nepoznají lepší život, přijde další Výbuch?“

„Ano, časem. Právě to se kdysi stalo. Naší povinností je postarat se, aby se to už nikdy neopakovalo.“

„A věříš, že řešením je udržení současného chaosu?“

„Ano.“

„Aby v Kruhu mohlo umírat více lidí? Jako Gog?“

Sos stál jako přimražený. Opravdu byl na té správné straně?

„Je to lepší než kdyby zemřeli při Výbuchu,“ podpořil ho nečekaně Sol. „Je nás málo na to, abychom dokázali zase vytvořit naše společenství.“

Aniž by si to uvědomoval, podpořil Sosovo tvrzení, že je Impérium přelidněné.

„Chceš zachránit Kruh tím, že se ho vzdáš?“ zaútočil na Sola Neq.

„Občas je třeba obětovat něco, co má člověk rád a čeho si cení, aby to nezničil,“ promluvil konečně Sav, který chápal obě strany. „Považuji to za rozumné.“

„Považuji to za zbabělost!“ vykřikl Tyl.

Sos i Sol se k němu oba naráz rozhněvaně otočili.

Tyl neustoupil.

„Oba jste mě porazili v Kruhu. Jsem připraven sloužit kterémukoli z vás. Ale pokud máte strach se spolu bít o náčelnictví, musím to nazvat pravým jménem.“

„Nikdo nemá právo vybudovat Impérium, aby ho potom zničil,“ dodal Tor. „Náčelnictví znamená odpovědnost.“

„Kde ses naučil celou tu povídačku?“ zeptal se Neq. „Ani trochu ti nevěřím.“

„Teprve teď začínáme spolupracovat jako muži, místo abychom si hráli jako děti,“ dodal Tun.

Sol se podíval na Sose.

„Nemají nad námi žádnou moc. Ať si řeční.“

Sos se zarazil. Názory lidí kolem, kteří najednou začali být tak rozhodní, dávaly zneklidňující smysl. Jak si mohl být jistý, že to, co mu řekl náčelník Podsvětí, byla pravda? Civilizace měla mnoho nesporných výhod. Uplynulo několik tisíciletí, než došlo k Výbuchu. Byl to opravdu důsledek pokročilé civilizace nebo na Výbuch měly vliv i jiné skutečnosti, které neznal a které už možná neexistovaly...?

Přiběhla malá Soli a vrhla se k Solovi.

„Tati, budeš teď bojovat?“

Tyl dívce zastoupil cestu. Klekl si na rozbolavělá kolena.

„Soli, co bys dělala, kdyby se tvůj tatínek rozhodl, že nebude bojovat?“

Vyvalila na něj oči.

„Nebude bojovat?“

Všichni mlčeli.

„Kdyby řekl, že už nikdy nevstoupí do Kruhu,“ říkal jí Tyl.

„Kdyby odešel a už nikdy by nebojoval.“

Soli se rozplakala.

Když ji Tyl pustil, odběhla k Solovi.

„Jdi do Kruhu, tati!“ vykřikla. „Dej mu co proto!“

Situace se opakovala. Sol se smutně podíval na Bezejmenného.

„Musím bojovat pro svou dceru.“

Sos bojoval sám se sebou, ale věděl, že snaha zabránit krveprolití přišla vniveč. Ve strašlivém záblesku porozumění najednou pochopil, že hlavním důvodem jejich boje nebylo jméno, žena, ani Impérium, ale že jím bylo dítě. Vždycky to byla dívka,

jménem Soli. Kruh rozhodl, který z dvou mužů měl být považován za otce.

Sol nemohl ustoupit. Sos také ne. Bob, náčelník Podsvětí mu řekl jasně, co se stane, pokud nechá Impérium fungovat dál.

„Takže zítra,“ řekl i on poraženě.

„Zítra, příteli.“

„A vítěz se stane Náčelníkem celého Impéria,“ vykřikl Tyl.

Ostatní souhlasili.

Proč připomínali vlky, když se usmívali?

Odešli spolu po večeři – oba náčelníci, Sola a Soli.

„Postaráš se o mou dceru,“ řekl Sol. Nemusel vysvětlovat, co tím myslel.

Sos jen přikývl.

Sola byla přímější.

„Chceš mě na noc?“

Byla to žena, po které toužil? Sos se na ni podíval. Spatřil pěknou postavu a hezké rysy. Nepoznala ho, tím si byl jistý, takže s klidem souhlasila s ponižujícím svazkem.

„Milovala jiného,“ vysvětloval Sol. „Teď pro ni není důležité nic jiného než vliv. Není to její vina,“

„Pořád ho miluju,“ řekla. „Jeho tělo může být mrtvé, ale vzpomínky na něj ne. Moje tělo není důležité.“

Sos si ji stále prohlížel, ale viděl maličkou Sosu z Podsvětí – dívku, která nosila jeho náramek. Bob vyhrožoval, že pokud odmítne úkol, pošle ji... aby se vetřela do Solova tábora a probodla nejdřív jeho a pak sebe otrávenou šipkou. Náčelník Impéria by tak byl zabít a zkompromitován. Pokud se Sosovi úkol nepovede, Sosa přijde stejně.

Zpočátku ho zajímal hlavně Solův osud, i když to Bob netušil. Jen ve chvíli, kdy přijme úkol, může přítele ochránit před zruďnými plány náčelníka Podsvětí. Když však skončil výcvik, stalo se nebezpečí, které hrozilo Sose, stejně důležitým. Kdyby teď zradil Podzemí, zaplatila by za to ona.

Sol a Sosa. Ti dva se nikdy nesetkali a přesto určovali jeho osud. Musel jednat tak, aby je zachránil oba, i když se neodvážil ani jednomu z nich říct, proč to dělá.

„Ve jménu přátelství, vezmi si ji!“ řekl Sol důrazně. „Nezbylo mi nic jiného, co bych ti mohl dát.“

„Ve jménu přátelství,“ zašeptal Sos.

Už toho všeho měl dost. Pořád se jednalo o čest, nebo hanbu. Věděl, že Sola bude v myšlenkách objímat muže, který odešel na Horu. Nemusí nikdy zjistit pravdu.

On bude ve skutečnosti objímat jen Sosu. Ani ona se o tom nikdy nedozví. Dokud ji neopustil, neuvědomoval si, že ji tolik miluje.

Druhého dne v poledne se setkali v Kruhu. Sos toužil prohrát, ale věděl, že to není řešení. Solovo vítězství by znamenalo jeho smrt. Tak rozhodlo Podsvětí.

Dvakrát bojoval se Solem, pokoušel se vyhrát a prohrál. Tentokrát chtěl v hloubi srdce prohrát, ale musel zvítězit. Raději ponížení jednoho, než smrt obou.

Sol si vybral nože. Jeho dobře stavěné tělo se na slunci lesklo, ale Sos si smutně uvědomil, jak bude vypadat po drtivém stisku Bezejmenného ruky. Hledal nějaký důvod, který by odsunul začátek boje, ale nepodařilo se mu to. Už se shromáždil dav diváků. Bylo rozhodnuto. Náčelníci spolu museli bojovat. V Kruhu nebylo místo pro přátelství. Sos přítele ušetří, pokud to půjde, musí ale zvítězit.

Vešli společně do Kruhu a chvíli se na sebe dívali. Oba znali schopnosti svého soupeře. Možná ještě pořád – dokonce i v této chvíli – doufali, že se najde nějaký způsob, jak se nezbytnému střetnutí vyhnout. I když byli náčelníky, nemohli ovládat svůj osud.

Sos zaútočil. Přiskočil k Solovi a pokusil se ho udeřit do žaludku pěstí, silnou jako kovářské kladivo. Netrefil se. Sol trochu uhnul – jako vždy s nepředstavitelnou rychlostí – a podél Sosova předloktí se rozevřela nehluboká rána. První zkouška sil skončila.

Sos nebyl tak naivní, aby se pokusil o další ránu ve chvíli, kdy se zdálo, že Sol ztratil rovnováhu. Ten se zase nedal zmást zdánlivou malátností Sosových rukou a nezaútočil druhým nožem. V souboji dvou takových zkušených bojovníků by byla většina základních triků neúčinná, až sebevraždná. Dokázaly by zaskočit jen zelenáče.

Kroužili kolem sebe a pozorovali spíš postavení nohou a trupu než oči a ruce. Výraz obličeje mohl klamat, na rozdíl od těžiště těla.

Ruka mohla rychle změnit směr, ale noha ne. Neexistovala možnost, jak dobře zaútočit, když bojovník správně neodhadl obranu. Proto Sol působil dojmem, že nože drží s nechutí a Sos se na ně skoro nedíval.

Sol vyrazil vpřed, jedním nožem bodl nahoru a druhým dolů. Sosovy ruce byly připraveny. Sevřely se na protivnickových zápěstích, zatímco ochranné štíty na rameni a břicho zastavily bodnutí. Sol byl znehybněn. Jeho soupeř pomalu stupňoval sevření. Věděl však, že se Solův skutečný úmysl ještě neprojevil.

Sol byl silný, ale se svým soupeřem se nemohl měřit. Když stisk, připomínající svěrák, sílil, náčelníkovy ruce pomalu klesaly a prsty, držící nože, zeslábly. Najednou Sol ohnul obě zápěstí a otočil je v Sosově sevření! Není divu, že se jeho tělo lesklo. Namazal se tukem.

Zdálo se, že nože ožily. Oba najednou zaútočily na okovy, které Sola svíraly. Ostré jako jehly, se zabodly do sevřených rukou a hledaly citlivé šlachy.

Sos musel povolit sevření. Jeho zesílená kůže mohla vydržet rychlý zásah, ale ne dlouhý nápor. Pustil však jen jedno zápěstí a vši silou trhl druhým. Chtěl ho zlomit. Zároveň jeho noha vyletěla k vnitřní straně soupeřova stehna. Ale Solův volný nůž neomylně zaútočil a zabodl se do druhého předloktí. Navíc noha nedopadla na stehno, ale na tvrdou kyčelní kost.

Rozdělili se. Jeden měl na těle bílé stopy drtivého sevření, druhý zase řezné rány a z ruky mu tekla krev. Skončila druhá zkouška sil. Ukázalo se, že i když Bezejmenný dokáže vzít do dlaní ostří nožů, nedokáže je udržet. Zkušení diváci vážně přikývli. Jeden z protivníků byl silnější, druhý slabší. V této chvíli měl převahu Sol.

Souboj pokračoval. Na Solově těle se objevily modřiny, na Sosově kůži zase nesčetné šrámy, ale ani jeden z nich ještě nezadal rozhodující ránu. Začal souboj na výdrž.

Mohl trvat dlouho, ale to ani jeden z nich nechtěl. Potřebovali jasný výsledek, ne podezřelou remízu. Jeden ze dvou náčelníků musel zvítězit. Rozuměli si beze slov. Přestali hrát o čas a vrhli se do závěrečného souboje.

Sol se rozběhl stejně jako Sos během jejich prvního souboje a místo na tělo, téměř necitlivé na bolest, zaútočil na svaly a šlachy na nohou. Kdyby se mu Sose podařilo zmrzačit, dostal by ho do nezáviděníhodné pozice. Sos uskočil, ale Sol ho noži v ruku následoval, svíjeje se jako had. Otočil se na záda a zvedl nohy, připraven protivníka kopnout. Předchozím útokům se bránil tak zručně, že si byl Sos jistý, že alespoň částečně musí ovládat boj beze zbraně. Mohlo to také vysvětlovat jeho neobvyklé bojovnické výsledky. Jediná převaha, kterou Sos měl, byla drtivá síla.

Použil ji. Sehnul se a vrhl se na Sola. Přitiskl ho k zemi váhou svého těla. Sevřel mu ruce na hrdle. Solovy dva nože se zvedly. Jejich použití bylo těžší, ale možné. Zabodly se do chrupavky z obou stran Sosova krku. Síla bodnutí nebyla velká, s ohledem na špatnou útočnickovu pozici, ale hroty se stále dokola zabodávaly do zvětšujících se ran. Krk byl nejodolnější částí Sosova těla, ale takový útok nemohl dlouho vydržet.

Sos se nadzvedl a začal pohazovat lehčím protivníkem na všechny strany, aniž by alespoň na chvíli povolil drtivé sevření. Ale i jeho pozice mu znemožňovala provést zamýšlený manévr. Najednou mu vzplanula hlava. Byly obnaženy citlivé nervy. Věděl, že tuto část boje prohrává. Nože ho zabijí dřív, než Sol ztratí vědomí, kterého se tak zarytě drží.

Nedokáže ukončit boj, aniž by mu ublížil.

Povolil sevření, chytil Sola za vlasy, aby nemohl zvednout hlavu a vši silou zabodl prsty, pokryté zrohovatělou kůží, do jeho nechráněné průdušnice.

Sol nemohl dýchat. Trpěl strašlivou bolestí. Hrdlo měl roztržštěné. Přesto velké nože stále hledaly Sosův obličej, bojující když ne o vítězství, tedy alespoň o oboustrannou porážku. Sol nevěděl, co to znamená prohrát v Kruhu.

Sos ještě jednou využil svou sílu. Vzal do ruky jeden nůž, věděl, že mu ostří nevyklouzne. Druhou rukou opět chytil protivníka za vlasy. Vstal, zvedl ho ze země, zatočil se s ním a vyhodil přítele z Kruhu.

Pak z něj sám vyšel a vrhl se na ležícího protivníka. Sol měl vyvalené oči. Bezradně si tiskl ruce k hrdlu. Sos mu je odtáhl, zabodl

prsty do šíje a drsně mu ji masíroval. Jeho krev kapala na Solovu hrud', když nad ním klečel.

„Boj skončil!“ křičel někdo. „Vyšel jsi z Kruhu. Přestaň!“

Sos nepřestal. Zvedl ze země jeden nůž a zabodl ho Solovi do dolní části krku, jak ho to učili v kursech.

Někdo se na něj vrhl, ale Sos byl připraven. Zvedl jen mohutnou ruku a odhodil vetřelce stranou, aniž by se na něj podíval. Zabral ještě víc, až se v Sólově průdušnici objevil malý otvor. Pak přísál rty k ráně.

Vrhlo se na něj několik dalších mužů. Táhli ho za ruce a nohy, ale držel se pevně. Když Sos vydechl, do plic bezvědomého muže se dostal vzduch. Přítel opět začal nejistě dýchat.

„Sav! To jsem já, Sav!“ křikl mu do ucha nějaký hlas. „Red River! Pusť ho! Já se o něj postarám!“

Teprve pak Sos odtrhl zakrvácená ústa od rány a upadl do bezvědomí.

Když se probudil, krkem mu prostupovala bolest. Rukou si nahmatával obvazy. Sola se k němu s příjemným úsměvem na rtech naklonila a studenou houbou mu otřela pot, který mu v čůrcích tekla po tvářích.

„Poznala jsem tě,“ šeptala, když si všimla, že otevřel oči. „Nikdy tě neopustím... Bezejmenný.“

Sos se pokoušel něco říct, ale nedokázal ze sebe dostat ani zakrákání.

„Ano, zachránil jsi ho,“ řekla. „Zase. Nebude moci mluvit, ale je v lepším stavu než ty, i když jsi zvítězil.“

Sklonila se nad ním a políbila ho na čelo.

„Zachoval ses odvážně, když jsi ho zachránil tímhle způsobem, ale nic to nezměnilo.“

Sos se posadil. Když se dotkl krku, bolest explodovala. Nemohl otočit hlavu, ale tvrdošíjně se o to pokoušel. Byl v hlavním stanu, nepochybně v Solině oddílu. Rozhlédl se, otáčeje celým tělem. Kromě nich tam nikdo nebyl.

Sola ho jemně vzala za ruce.

„Probudím tě, než odejde. Slibuju. Lehni si, nebo se zabiješ... podruhé.“

Zdalo se, že se všechno opakuje. Starala se o něj stejně jako kdysi, před dlouhou dobou, kdy se do ní zamiloval. Když potřeboval pomoc, ona...

Najednou byl další den.

„Už je čas,“ řekla, když ho probudila polibkem.

Oblékla si své nejkrásnější šaty a byla stejně hezká jako dřív. Lásku k ní odepsal příliš brzy. Ten cit nezemřel.

Sol stál venku s dcerou. Na krku měl obvaz a po celém těle modřiny, ale kromě toho byl plně při síle. Když uviděl Sose, usmál se a vydal se k němu, aby mu mohl potřást rukou. Slova byla zbytečná. Vložil malou Solinu ruku do Sosovy dlaně a otočil se.

Lidé z tábora stáli mlčky, když Sol procházel kolem nich.

Vzdaloval se od stanů. Nesl si batoh, ale neměl zbraň.

„Tati!“ vykřikla Soli. Vytrhla se Sosovi a rozběhla se za ním.

Sav se rozběhl za ní a chytil ji.

„Jde na Horu,“ vysvětloval jí něžně. „Musíš zůstat s matkou a se svým novým otcem.“

Soli se mu znovu vytrhla a dohonila Sola.

„Tati!“

Sol se otočil, poklekl, políbil ji a otočil tvář směrem, kterým přiběhla. Rychle vstal a vydal se na další cestu. Sos si vzpomněl, jak se pokoušel Hlupáčka poslat dolů z Hory.

„Tati!“ vykřikla ještě jednou. Nechtěla ho nechat jít. „Půjdu s tebou! Umřu s tebou!“ dodala, aby věděl, že chápe.

Sol se opět otočil a prosebně se podíval na muže kolem.

Nikdo se ani nepohnul.

Nakonec si vzal Soli na ruce a opustil tábor.

Sola přitiskla obličej k Sosovu rameni a tiše plakala. Nechtěla jít pro dceru.

„Patří jemu,“ řekla skrz slzy. „Vždycky to tak bylo.“

Sos se díval na vzdalující se siluety a představoval si jejich budoucnost. Nevystraší je ani sních, ani přicházející smrt. Půjdou vpřed, až je zima přemůže a Sol upadne do sněhu obličejem otočeným k vrcholu. Do poslední chvíle bude dcerčino tělo chránit svým vlastním.

Věděl také, co s nimi bude potom, kdo je přivítá, aby získal dobrého muže a krásnou dceru. Možná je očekávala zábava v tělocvičně a zvláštní výcvik pro Soli. Určitě to tak bude, až Sosa pozná dítě. Dítě, které si sama přála porodit...

Přijmi ji, pomyslel si. Přijmi ji ve jménu lásky.

Sos zůstal, aby dohlédl na rozpad Impéria. Nikdy neměl mít jistotu, že se chová správně. Vytvořil ho ve jménu jiného muže a teď ho měl zničit na příkaz skupiny, jejímž cílem bylo znemožnit rozvoj civilizace. Rozvoj centra moci...

Nejdůležitější rozhodnutí vždy za Sose přijímali jiní lidé, stejně tak, jako jeho city řídily ženy, které se ho snažily získat. Sol mu dal jméno a svěřil mu první úkol. Doktor Jones mu dal zbraň. Sol jej poslal na Horu a Bob ho poslal zpět. Solovi zástupci ho přinutili přijmout náčelnictví, aniž si uvědomovali, že je nepřítelem Impéria.

Přijde někdy chvíle, kdy se bude rozhodovat sám? Hrozba, která byla namířena na Sola, teď visela nad ním. Pokud nezničí Impérium, někdo si pro něj přijde. Někdo, koho nebude mít šanci poznat, ani se před ním nebude moci ochránit. Zemřou také rukojmí. Tři rukojmí, mezi nimi i jedno dítě...

Podíval se na Solu, krásnou ve svém smutku, a věděl, že žena, kterou miloval ještě více, bude patřit Solovi. Nic se nezměnilo. Drahá, malá Sosa...

Otočil se k lidem, kteří tvořili Impérium. Byly jich tisíce. Považovali ho teď za Náčelníka. Odehrál však v tomto příběhu roli hrdiny, nebo zrádce?

SCIENCE – FICTION

3

PIERS ANTHONY
SOS PROVAZ

VÁLEČNÝ KRUH 1

Z anglického vydání
„Piers Anthony – SOS THE ROPE
(Battle Circle Trilogy, vol. 1)“
vyd. nakl. Corgi Book, London 1975 přeložil Martin Heneš
Obálka René Balický. Redakce Jiří Pilch.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství LEONARDO
Svazácká 17, 700 30 Ostrava-Jih
v roce 1999 jako svou 14. publikaci.
Sazba a tisk Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379 Ostrava-Poruba

Cena 139,– Kč

ISBN 80-85951-10-X